

DEVİRİM YOLUNDA işçi-köylü

126345 Sayı: 2002-11 29 * Yıl:2 * 24 Mayıs-6 Haziran 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Dün Türkiye Kürdistanı bugün Karadeniz Senaryo aynı

KARADENİZ'DE RESMİLEŞMEMİŞ OHAL UYGULAMALARI

Devletin T. Kürdistanı'ndan sonra Karadeniz Bölgesi'ne yönelik zulüm uygulamaları ivme kazanmaya başladı. Dün T. Kürdistanı'nda Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi kapsamında uygulamaya konulan politikaların (Zorla göç, koruculaştırma, işbirlikçilik, katliam vs.) aynısı bugün yoğun bir şekilde Karadeniz'de devreye sokulmuş bulunmaktadır. Son olarak Tokat-Kızıldere şenliklerinde konuşan Alay Komutanı Namık Dursun'un "Ya Almus'u Almus yaparım ya da hepsini Tokat'tan sürerim" sözleri yaşanan ve yaşanacak olan gelişmelerin T. Kürdistanı'nda olanlardan farklı olmayacağı'nın en somut kanıtı olarak görülmektedir. Sayfa16-17

**İşçi-köylü'den
Devlet terörünü
Karadeniz'de
kırmanın yolu
örgütlenmekten**

geçer
sayfa 5

Giresun'da TKP/ML TIKKO eylemi

13 Mayıs 2002 tarihinde Giresun'un Yağlıdere ilçesinde DSP Espiye İlçe Başkanı Recai Zaim, Orman İşletme Müdürü İbrahim Külah, şoförü Ahmet Akbulut, Soğukpınar Belediye Başkanı İbrahim Akgün TKP/ML TIKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı'nın 3. Mıntıka Komutanlığı'na bağlı gerillalarca Akındere Köyü yakınlarında alıkonularak, propaganda yapıldı..

Sayfa6

Denizler mezarları başında anıldı

Ankara: Bağımsızlık istemi ile mücadeleye başlayan halkların kurtuluşu için mücadele edip patron ağa devletine tutsak düşen **Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan** ve **Hüseyin İnan** dönemin faşist yönetimince 6 Mayıs 1972'de idam edilmişti. Denizler katledilişlerinin 30. yılında Ankara'da mezarları başında anıldı.

Yapılan anmaya **Genel-İş, BES, EMO, SES, TÜMTİS, PSAKD** yöneticileri, **EMEP, Denizlerin avukatları Halit Çelenk, Şekibe Çelenk, Hüseyin İnan**'ın babası **Hıdır İnan** katıldı. Mezarlığa "Yusuf,

Hüseyin, Deniz; sürüyor, sürececek mücadelemiz", "İnadına hepimiz birer Deniziz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganlar ve Gündoğdu marşı ile girildi. Denizlerin mezarı başında avukatları bir konuşma yaptı. Çelenk "Denizler emperyalizme karşı savaşlarını 6. Filo askerlerini denize dökerek, Vietnam kasabı **Komer'in** arabasını **OD-TÜ'de yakarak başlatmışlardır. Denizlerin mücadelesi bugün Filistinli, Afganistanlı halkların bakışlarında yaşıyor. Denizlerin mücadelesi bugün yaşıyorsa bu Filis-**

tinli gençlerin gözlerindeki bakışlardır. Emperyalizm yok edilmedikçe barış ve mutluluğun gelmesi hayaldir" dedi. Çeşitli kurumlar adına yapılan konuşmaların ardından bu kez de **CHP, DİSK, Halkevleri, 68'liler birliği ve TMMOB** tarafından düzenlenen anma başladı. Anmada konuşan 68'liler birliği başkanı **Bülent Vargel** Denizlerin önceden tasarlanmış bir siyasi cinayete öldürüldüğünü belirtip "Halk katilleri, darbecileri tarihin çöplüğüne atarken Denizleri yüceltiyor, mücadelelerini kucaklıyor" dedi.

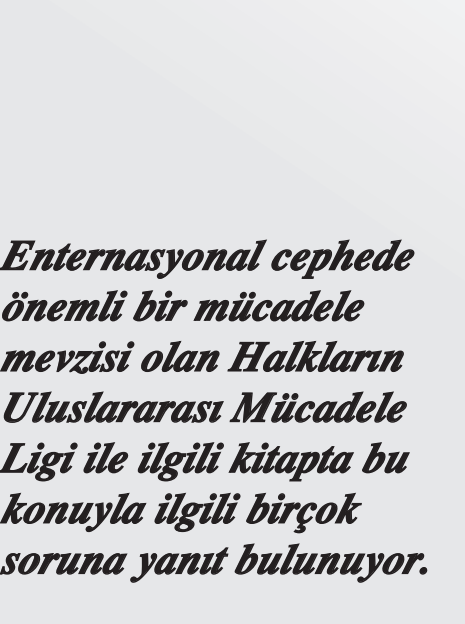
UMUT YAYINCILIĞIN SON ÇIKAN KİTAPLARI

Kitap; küreselleşmenin ne olduğunu; emperyalist kapitalist politikaların bizim gibi ülkeleri nasıl etkilediğini ve teknolojinin bu süreçteki rolünü anlatıyor.

Ölümü işkencede küçülterek yenenlere atfen yazılmış kitap Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'dan devralınan kızıl direnme ruhunun yaşatılmasına hizmet amacını gütmektedir.

Enternasyonal cephe de önemli bir mücadele mevzisi olan Halkların Uluslararası Mücadele Ligi ile ilgili kitapta bu konuyla ilgili birçok soruna yanıt bulunuyor.

Son yirmi yıldır yakıcılığını ve ağırlığını hissettiren Kürt ulusal sorununa ve bugün gelinen aşamaya değinmesi açısından oldukça önemli bir yapıtı.

KARTAL İRTİBAT BÜROMUZ TAŞINDI YENİ ADRES: İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 4/2 KARTAL TELEFONLARIMIZ DEĞİŞMEDİ

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

ABONELİK ŞARTLARI

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Ecevit'in sağlık durumu egemenlerin siyasal durumudur

Başbakanın hastalığı spekülasyonların ekmeğine yağ sürmektedir, onlar her türlü yöntemle borsa ve döviz piyasasında karlarına kar eklemektedirler.

Tanrı Başbakanı Korusun! Bu bir gazetenin hafta sonu ekinde, son 15 gündür Başbakan B. Ecevit'in sağlığına göre şekillenmiş ülke ekonomisi ve siyasetini irdeleyen yazının başlığı. Gazeteci başlığı yaşananları hicvetmek amacıyla kullanmış, ancak son günlerde bu cümleyi dua amacıyla kullanan pek çok kişi ve çevrenin varlığı da malumunuz.

Rivayete göre Başbakan sırtını duvara çarpmış, sonucunu da küçük bir kaburga kırığıyla almış. Ancak doktorlarıyla görüşmesine eşî Rahşan Ecevit'in izin vermediği için bu durum geç anlaşılmış. Bunlar burjuva medyanın yazıp çizdikleri. Ne kadar gerçek, ne kadar asparagas orası belli değil. Ama Başbakanın hastalığı somut bir durum. Yine bu hastalığının artık siyaset sahnesinden elini ayağını çekmesini gerektirecek kadar ileri bir aşamada olduğu da bilinen bir gerçek. O halde neden emperyalizm ve uşakları kompradorlar ve toprak ağaları bu hasta adamı hükümetin başında tutmaya çalışmaktalar. Bu sorunun yanıtı ülkenin ekonomik ve siyasal durumu ile yakından ilintili.

'80'li yıllarda dövizin serbest bırakılması ve ardından Türk Lirasının konvertibilizasyonu ile başlatılan süreç nihayet İstanbul Menkul Kıymetler Borsasının kurulmasıyla doruk noktasına varmıştır. Emperyalizm bu politikaları ile ülke mali piyasalarını tam anlamıyla

la kırılgan bir yapıya kavuşturdu. Mali piyasanın kırılganlaştırılması emperyalist haydutların istediği spekülasyonları gerçekleştirerek küçük tasarruf sahiplerinin birikimlerini bu piyasalar aracılığıyla kendi kasalarına akıtmak için en uygun koşulları yaratmakta idi. Yine bu mali piyasalar üzerinden "halka arz suretiyle" denilip borsa aracılığıyla özelleştirilen Kamu İktisadi Teşebbüsleri ile karlılığı yüksek kimi özel işletmelere kolay ve ucuz bir biçimde el konulabiliyordu. Ancak 90'lı yıllarda emperyalist spekülasyonların çabaları şaşırtıcı bir şekilde istenen sonuçları vermedi. Bunda büyük ölçüde kamu maliyesinin yüksek faizle borçlanma gereği rol oynadı. Bir başka neden ise ülke hukuki mevzuatının emperyalist spekülasyonların çıkarlarını koruyacak biçimde ayarlanmamış oluşuydu. Bu durum ise Tahkim ve benzeri bir dizi emperyalizm dayatması uluslararası sözleşmelerin imzalanması yoluyla halledildi. Diğer yandan ithal ikameci büyüme modeli adı altında yürütülen ekonomik model iflasın eşğine doğru hızla ilerlemekteydi. 1996 yılında patlayan Rusya krizi, ardından Asya Kaplanlarının iflası sonucu, emperyalist pazarların içine düştüğü resesyon ülke ekonomisini hızla krize sürüklüyordu. Kasım 2000'de kriz patladı. Bankaların döviz açıklarını kapatmak için giriştikleri hamleler doların hızla

yükselmesine yol açtı. Hükümet bu duruma müdahaleyi artık açıkları ancak kamu maliyesi tarafından karşılanabilecek üç bankaya el koyarak gerçekleştirdi. Ancak mali piyasalarda, özellikle bankacılık sektöründe kriz, bu üç bankanın zararlarının devlet tarafından karşılanmasıyla bitebilecek durumda değildi. Çok değil, üç ay sonra, Şubat ayında, bir MGK toplantısında Başbakanın kafasına Cumhurbaşkanı'nın fırlattığı Anayasa kitapçığı, ikinci ve büyük krizi başlattı. Sonuç %70'lik devalüasyon, %0,9'luk küçülme. Ve artık ülke ekonomisi IMF ve DB tarafından tam anlamıyla teslim alınmıştı. Hatta o kadar ki DB çalışanı Kemal Derviş ekonomiden sorumlu devlet bakanı sıfatıyla kabineye alınmış, IMF ülkeye sürekli bir istasyon kurmuştur. Amaçlanan ülke ekonomisini tam anlamıyla emperyalistlerin çıkarlarına uygun bir hale getirmektir. Bu amaç çerçevesinde birçok yasa (Bankacılık, Devlet İhale, Tütün, Şeker Kanunları ve benzerleri) büyük bir hızla çıkarılmıştır. Emperyalizmin dayatması o kadar açıktır ki, hükümet adına meclis komisyonlarında görüşmelere katılan milletvekilleri, muhalefet milletvekillerinin kanun tasarılarında anlayamadıkları sözcüklerin anlamının ne olduğu yollu sularına, "Doğrusunu isterseniz biz de bilmiyoruz, tercüme edilen me-

tinden aynen aldık" diyebilmektedirler.

İşte Başbakanın hastalığı emperyalizm ve onun uşakları komprador büyük burjuvazi ile büyük toprak ağalarının kritik bir dönemeç olarak gördükleri bir döneme denk geldi. Bu kritik süreç tamamlanmadan çıkacak bir hükümet krizi ve zorunlu olacak seçim süreci bütün bu planların bir süre daha er-

yok. Bu yüzden muhalefetten de Başbakan'ın istifası ve seçimler yönünde güçlü bir tazyik yok. Hakim sınıfların halk karşısında hiçbir güvenilirliği kalmamış eski atlara mı yoksa harada eğittiği yeni atlara mı oynayacak tam bir karar verememektedir. Daha çok ekonominin seçimi kaldıramayacağı yolu anlayışı destekleyerek B. Ecevit'in sağlığına

için dua etmeyi salık vermektedirler.

Gerçek şu ki hiçbir şekilde 65 milyonluk bir ülkenin ekonomisi bir tek insanın sağlığına bağlanamaz. Eğer başbakanın sağlığı ekonominin dengelerini sarsıyorsa, orada emperyalist spekülasyonların bir oyunu vardır. Bugün için bu oyunun başıyla uygulanmasının temel sebebi, mali piyasala-

telenmesine yol açabilecektir. Onlar bu nedenle bu süreç tamamlanmadan hükümetin yıkılmasını istememektedirler.

Diğer yandan siyasal açıdan da Kasım 2000 ve Şubat 2001 krizlerinin ardından hükümeti oluşturan üç partinin de seçime gidecek hali bulunmamaktadır. Aksi gibi muhalefeti oluşturan burjuva partilerinin de durumu hiç iç açıcı değil. Yeni kurulan Tayyip Erdoğan'ın partisi AKP dışında hiçbir partinin barajı aşma şansı

(doğrusu ölmemesi için) dua etmekle meşgul olmaktadır. Bir yandan da Demokrat Türkiye Partisi'nin başına geçirdiği M.Ali Bayar gibi sözde yeni lider adaylarına karşı toplumun tepkisini ölçmeyi de ihmal etmemektedirler.

Somut durum o ki, başbakanın hastalığı spekülasyonların ekmeğine yağ sürmektedir, onlar her türlü yöntemle borsa ve döviz piyasasında karlarına kar eklemektedirler. Bize de başbakanın iyileşmesi

rın kırılgan yapısıdır. Bu yapı çeşitli milliyetlerden halkımızın soyulup soğana çevrilmesine hizmet etmektedir.

İşte bu nedenle başbakanın iyileşmesi için dua etmemizi, yoksa borsanın çökeceğini söyleyenlere, şunu söyleyeceğiz; çöksün, borsanız da, bankalarınız da çöksün. Biz elimizle yeniden bir ülke yaratacak kudrete sahibiz. Fabrikalar işlikler kurup, işletecek yeteneğe de sahibiz. Sizin çöküşünüz bizim dirilişimiz olacaktır.

İsrail'in "barış planı" yine işgal getirdi

Hazırlanacak herhangi bir reform paketinin halk tarafından sahiplenilmesini beklemek boş bir hayaldir. Devam eden işgal koşullarında halkın direnişi devam edecektir.

İsrail'in haftalardır süren Filistin işgali Şaron'un ABD ziyaretiyle birlikte yeni bir aşamaya geldi.

Şaron'un Filistin'in batısını yangın yerine çevirip Washington'a giderken elinde "yepyeni" bir barış planı vardı. "Savunma kalkanı operasyonu"yla Şaron intihar eylemlerini durdurmuş, ken-

İsraili ölmüş, 80'i de yaralanmıştı. Ve bu eylem Şaron'un çizdiği tabloyu tuzla buz etti. İntifada sürüyordu... Halk direnmeye devam ediyordu.

Şaron'un operasyonları ve katliamlarıyla Filistin yönetiminin boşa çıkarılması, 600 insanın katledilmesi, 6000'den fazlasının esir alın-

meleri sürecinde yapılan intihar saldırılarına misilleme yapmak için Gazze Şeridi'ne güç yığınağı yapmış ancak operasyonu yapacak bir destek bulamamıştı. 17 Mayıs'da İsrail tank ve askerleri yine Batı Şeria'daki Cenin mülteci kampına girerek çok sayıda Filistinli'yi tutuklamıştı. ABD ile yapılan "Barış" görüşmelerinin anlamı kendisini yeniden başlatılan bu işgalle gösterdi.

REFORM SÜRECİ Mİ?

Filistin lideri Yaser Arafat, işgalin başladığı günden itibaren tutulduğu tecrit koşullarından geçtiğimiz günlerde "kurtulabildi". Arafat bu durumun hemen ardından reform süreci başlattığını ilan etti. Bu duyurunun üzerinden çok değil 12 saat geçti ve Filistin Yasama Konseyi bir "reform komitesi" kurdu. Komitenin oluşturulduğu günlerde ise ABD-İsrail görüşmeleri "Barış görüşmelerinin başlayabilmesi için, önce Filistin yönetiminde bir reform gerekir" ultimatomeni veriyordu. Başlatılan bu reform süreci Filistin ve Ortadoğu gerçekliğini yadsıyarak yapılacaktı. Çünkü gerçek anlamda bir reformun yapılabilmesi, ancak Ortadoğu'daki taşların yerinden oynatılması ile ilgili. Ve Filistin halkı da reformlar konusunda umutlu değil. Halka göre temel sorun reformların halkın mı

yoksa ABD ve İsrail'in istekleriyle mi şekilleneceği. Filistin'deki yolsuzlukların baş sorumlusu ve Arafat'ın mali danışmanı olan Muhammed Raşit gücünü koruyor ve en önemlisi de ABD ve İsrail'le ilişkilerini de yakın tutuyor. Bu durum Filistin halkını tedirgin etmektedir.

ABD ve İsrail uzun bir süredir Filistin yönetiminden duydukları rahatsızlığı ifade ediyorlardı. "Reform" projesine göre, Filistin yönetiminde önce demokratikleşme, şeffaflık, iyi yönetim yaratılmalı, yolsuzluklara son verilmeli ve piyasa ekonomisi kurulmalı. Bir başbakanlık kurumu getirilerek Arafat sembolik ve etkisiz bir konuma itilmeli, yani daha ileri işbirlikçiler yönetime getirilmeli ve bunun içinde yeni işbirlikçiler açığa çıkarılmalı. Yani yeni reform isteklerinin en özlü ifadesi, İsrail kendine uygun "satılmış" bir Filistin yönetimi istiyor.

"SESSİZLİK" İNTİHAR EYLEMLERİYLE BOZULUYOR

Şaron'un ABD'deki "barış" görüşmelerine "darbe" vuran intihar eylemleri yeniden yoğunlaşmaya başladı. 19 Mayıs'da İsrail'in kıyı kenti Netonya'daki patlamada intihar eylemcisiyle birlikte 3 kişi öldü ve 20 kişi yaralandı. Ülkenin belli bölgelerine yeniden başlatılan

askeri yığınak karşısında halk bir yandan intihar eylemleriyle yanıt olurken diğer taraftan da direnişlerini devam ettirmekte. Filistin halkının kaniyle hazırlanan barış görüşmelerinin halk açısından hiçbir anlam ifade etmediği ve intifadının direniş ruhunun devam ettirilmesinde kendini gösteriyor.

Halkın bu haklı ve meşru direnişi İsrail halkı tarafından desteklenmektedir. Geçtiğimiz hafta Tel Aviv'de yapılan ve onbinlerce İsraili'nin katılımıyla "işgal edilmiş topraklardan hemen çık" sloganı çözümün önemli bir halkasını göstermektedir. İşgale karşı Filistin halkının direnişinin yanısıra İsrail halkının da bu direnişe sahip çıkması ve siyonist yönetim üzerinde baskı uygulaması halkların direniş ve kurtuluş mücadelesinde önemli bir yandır.

İsrail'in Cenin'de gerçekleştirdiği katliam unutturulmaya çalışılırken emperyalistlerin özellikle de ABD'nin bölgeye yönelik planları devam ederken intihar eylemlerinin ve intifadının durdurulmasını beklemek hayalden başka birşey değildir. Hazırlanacak reform paketlerinin halk tarafından sahiplenilmesini beklemek boş bir istemdir. Halk devam eden işgal koşullarında direnişini sürdürecektir. Çünkü biliyor ki kurtuluşun ve zaferin yolu intifadadan geçmektedir.

dince intifadayı bitirmiş, güvenilir bir şekilde ABD'ye gitmişti. Ancak Şaron ABD'de aktığı Filistin halkının kanı üzerinden pazarlıklarını yoğunlaştırırken bir bilardo salonunda yapılan intihar eylemiyle 15

ması İsrail'in güvenliğini sağlayamamıştır. İsrail Oslo sürecini ortadan kaldırma politikasıyla bir anlamda "en başarılı olduğu noktada" iflas etmişti. Arafat hala halkın önderiydi. İsrail ise "barış" görüş-

Sınıfsal yaklaşım

SİNAN, DENİZ VE MAHİR'LERİN ELLERİNDE SİLAH, DİLLERİNDE SAVAŞ SLOGANLARI VARDI !

İnsan yaşamında 3. kuşağa karşı gelen son 30 yıllık zaman dilimi; ülkemizdeki Demokratik Halk Devrimi sürecinin çıkış ve emekleme aşamasını ifade etmektedir. Proleter dünya devrimi süreciyle de yakından ilişkili bu dönem, kazanımları ve birikimleriyle 21. yüzyıla doğru yelken açılırken, yeni kuşaklara büyük bir mirası devretmiş bulunuyor. Bu mirasın en önemli karakteristiği, **komünist** ideolojinin boy vermesi ve **ihtilalci-silahlı** mücadele geleneğinin yaratılmasıdır.

Kemalizmin, şovenizmin, her renkten reformizmin ve revizyonizmin bir örümcek gibi ağlarını öreerek hapsettirdiği; soluksuz bırakarak pasifize ettiği, dahası başkalaştırarak düzene yedeklediği, **Mustafa Suphi** yoldaş ile yakaladığı çıkışı sürdürülebilir bir çizgiye oturtamayan komünist potansiyel ve devrimci dinamizm; 1960'ların ikinci yarısından itibaren silkinmeye başlamış ve 1970'lere gelindiğinde

zincirleri parçalayıp prangaları kırarak **yeniden doğuş** hamlesini başlatmıştır.

İçeride boşaltılan en önemli kavramlardan biri olarak "**devrim**", faşist diktatörlüğe karşı silahlı mücadeleyi esas alan bir eksende yeniden kimlik kazanırken, bunu proletaryanın ufkuyla şekillendiren **komünizm** de **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşın sayesinde ayakları üzerinde doğrulmayı başarmıştır.

"68 kuşağı" olarak da adlandırılan, bu sürece önderlik edenlerin en önemli özelliği, **Deniz** ve **Mahir**'ler ile geçmişteki arkadaşlıkları dışında hiçbir bağı kalmayanların başını çektiği reformist ve revizyonist akımların ısrarla işlemeye çalıştığı "**anti-emperyalistlik**" olgusu değil, "**silahlı mücadele**"den yana ortaya koydukları teorik ve özellikle de pratik tutumlarıdır. Küçük burjuvazinin sınıfsal çizgisi ile şekillense de, hakkını verdikleri bu pratik, Türkiye topraklarında önemli bir geleneği başlatmıştır.

Bunun Kürt ulusal hareketi üzerindeki etkileri de yadsınamaz bir gerçekliktir.

Günümüze kadar akan devrimci mücadele sürecinde, çok sayıda örgütte cisimleşen ve düşmana karşı nesnel anlamda oluşan **savaş** ve **direniş cephesinde** komünistlerle birlikte ciddi roller oynayan bu gelenek, bundan sonraki dönemde de devrimin karakteristik bir rengi olmaya devam edecektir.

Sinan, Cevahir, Ulaş, Mahir, Cihan, Deniz, Yusuf, Hüseyin ve diğer devrimci önderlerin yaşamlarını tereddütsüzce sunarak yoğurdıkları bu silahlı mücadele pratiğini; faşizmin ideolojisi Kemalizm ile kirlenmek, reformizmin batağında nostalji mezesi yapmak, emperyalizmin **Che** için yürüttüğü gibi masal kahramanı haline getirme kampanyasına alet etmekle amaçlanan, onların ihtilalci özü şahsında "**devrimci**" ideolojiyi öldürmektir.

"Masum" öğrenci eylemlerinden hızla öne fırlayarak, dünyadaki devrim rüzgarını yakalayan, halk savaşı/gerilla savaşı pratiklerinden etkilenerek savaşçı örgütler kurmak suretiyle iktidara yönelen bu devrimci önderler; parlamenterizme, darbeciliğe, barışçıl ve yasal yöntemleri esas almaya indirilmiş etkili birer **yumruk** oldular. Onlar, "**varılacak yere kan içinde varılacaktır**" derken, "**biz buraya dön-**

meye değil, ölmeye geldik" diye haykırırken, idam sehpasında son nefeslerini "**Yaşasın işçiler ve köylüler. Yaşasın devrimciler. Kahrolsun faşizm.**" sözleriyle verirken, silahlı devrim mücadelesinde yer almanın kararlılığını taşıyorlardı.

Einstein'in, "**Eğer ödenecek bir bedel yoksa, bir değer de yoktur.**" sözüyle ifade ettiği, can bedeli mücadele geleneğini, faşizmin bir devlet biçimi olarak süreklilik arz ettiği bizim gibi ülkelerde, devrimin şiddet yoluyla muzaffer olacağı ve bunun için silaha sarılmasının gerektiği tarzıyla kavrayan ve **Mao Zedung** yoldaşın "**iktidar namunun ucundadır**" işaretleriyle yol alan devrimciler, asıl bu pratikleri ile ölümsüzleşmişlerdir.

Onların **anti-emperyalist, anti-faşist** kimliklerini; protestoculuk ile sınırlayıp, barışçıl mücadele yöntemleriyle darlaştırmak yoluyla silikleştirmeye/etkisizleştirmeye çalışanlar; daha da ileri gitme alçaklığıyla, "**yolunu şaşırın**", "**yoldan çıkan**" yorumlarında bulunan, karşı-devrimci ve dönem bütün unsur ve akımlar, devrim düşmanlığı yapıyorlar.

Emperyalist ideologların, "**sınıfların söndüğü/eridiği**", "**devrimlerin tarihte hoş birer anı olarak kaldığı**" temelindeki propagandasının "**halk**" saflarındaki gönüllü destekçileri, **Deniz**'lerin, **Ma-**

hir'lerin silahlı kimliğini karalamaya, unutturmaya çalışıyorlar. Onların komünist ideolojiyle çatışan yanlarına vurgu yaparak, proleter olmayan çizgilerini öne çıkararak da yürütülen kampanya; devrimci dinamiklerin düzen sınırları içerisine hapsedilmesinin iyice zorlaştığı, "**erken uyarı**" sinyallerinin kesintisiz öttüğü günümüz şartlarında daha da önem kazanmış durumdadır.

Yine aynı nedenlerle, **biz komünistlerin**; silahlı devrim mücadelesi, yani halk savaşı/gerilla savaşı doğrultusunda kitleleri şekillendirme, örgütlenme ve sevk etme yolu görevinin daha yakıcı ve elverişli bir biçimde kendini dayattığı koşullarda, **silaha sarılma geleneğine** daha fazla sahip çıkmamız gerektiği açıktır.

Halk Savaşı teorisinin yaratıcısı, gerilla savaşının kuramcısı **Mao Zedung** yoldaşın komünizme giden yolda, sonuna kadar devrimci tek sınıf olan proletaryanın bakış açısıyla güç ve nitelik kazandırdığı "**devrimci ideoloji**", **Marksizm-Leninizm-Maoizm** bütünlüğü içinde dünya halklarına rehberlik ediyor.

Sinan'lar, **Mahir**'ler ve **Deniz**'ler, **silahlı mücadelenin iktidar perspektifli süreklilik kazandırdığı bu kırmızı yolda sonsuza dek yaşayacaklardır.**

İşçi-köylü'den

Devlet terörünü Karadeniz'de kırmanın yolu örgütlenmekten geçer

Yaz aylarının gelmesiyle birlikte TC'nin Karadeniz'e yönelik ilgisi yeniden kendisini hissettirmeye başladı. Kuşkusuz ki devletin bu ilgisi yeni değil. Bugünlerdeki yoğunlaşma halk savaşçılarının bölgede çok yönlü faaliyetlerinin artmasıyla paralellik arz etmektedir. Devletin yıllardır bölgeye yönelik terör uygulamalarına daha önceden gerek bölge halkı ve gerekse de Türkiye halkı yakından tanıktır. Devrim ve karşı devrim güçlerinin içinden geçtiğimiz süreçte konumlanışından kaynaklı olarak, TC önümüzdeki günlerde Karadeniz'de kapsamlı bir saldırı içerisinde bulunmaya devam edecektir. Bugünden bu saldırılar karşısında direniş gösterip örgütlenmezse yarın geç kalmış olacağız. Bu saldırıları ve biçimlerini kısaca özetleyecek olursak;

- Psikolojik savaş/propaganda çerçevesinde, gerek kontra basın-TV, gazete aracılığıyla, (ülke çapında ve yerel olarak) gerekse de faşist militarist kurum ve diğer örgütlenmeleriyle Proletarya Partisini ve diğer devrimci örgütleri karalama, iftira atma, halkın gözünde "küçük düşürme"(!), provokasyonlarla gerilla ile halkı karşı karşıya getirmeyi koruculaştırma ve. ajanlaştırmayı bunları gerillaya ve halka karşı kullanmayı amaçlamaktadırlar.(Bölgeye kontraların yerleştirilmesi, 'susurlukçuların' boy göstermesi, zorla silah alımının ve koruculaştırmanın dayatılması vb.)- Bölgedeki gerici-faşist güçleri kullanarak, gerici gösteriler düzenleyerek, ortamı provoke ederek emekçi halkı karşı karşıya getirip çatıştırmaya çalışılacaktır. (Almus'ta gerçekleştirilen miting, alevisünni ayırımının körük-

lenmesi vb.)

-Yayla yasaklarından sonra, adım adım köyler boşaltılacak-yakılacak ve en sonunda köylüye T. Kürdistanı'nda olduğu gibi zorla göçler, koruculuk, ihanetçilik dayatılacak.

- Faşizmin kontra güçleri, uzantıları gerillaya karşı imha hareketleri düzenlerken gerillaya destek sunan halka her türlü baskı uygulanacak, işkenceler, tutuklamalar, katliamlar, vb. yoğunlaşacaktır.

-Bölgede bulunan devrimci-demokratik kurumlar ve kişilere "teşhir edilerek" hedef gösterilmek suretiyle yönelinecek ve bu kurumlara yoğun baskı uygulanacaktır. (Eğitim-Sen üyesi emekçilerin hedef gösterilerek sürgün edilmesi gibi.)

-Operasyonlarda evlerin yanısıra ekinler, bahçeler, ormanlar yakılacak halkın geçim olanakları yok edilirken, doğa katledilecektir.

-Kontrgerilla uzmanları, özel tim, korucular vb. kurumlarıyla her türlü insanlık dışı suçları işlemeye devam edecektir. Uyuşturucu ticareti, tecavüz, haraç vb. suçlar yoğunlaşacaktır. Özellikle de gerici-haksız savaşı finanse etme, katliamcı kelle avcılarına, korucu, ihanetçilerine savaş diyeti ödeme, faşist devlet egemenliklerinin savaş rantından pay alma amacıyla, devlet eliyle kontra elamanlarının bölgeye sevki sağlanacaktır. Karadeniz'de uyuşturucu ticaretinin limanlar yoluyla, vb. gerçekleştirileceği ve büyük rantlar elde etmenin yanısıra, savaşı da finanse edecekleri görülmelidir. Görülmesi gereken diğer bir yön ise, bu aşağılık kontraçetelerinin ve faşist devletin, tüm bu iğrenç işlerini, uygulamalarını P. Partisine ve diğer devrimci örgütlere iftira-

larla mal etmeye çalışacağıdır. Bu noktada da devletin bu yönlü faaliyetleri deşifre edilmek ve yoğun propagandası yapılmak durumundadır. Yine bu saldırılarını kendi karakterini gizlemek için "Teröristler olmasa biz de bu baskıları yapmayız. Bunun sebebi teröristlerdir" diyerek halka uygulayacağı terörü meşrulaştırma ve halkla gerillayı karşı karşıya getirmeye çalışacaktır.

"Bir sistemi değiştirebilmek için önce kamuoyunda düşünsel egemenlik kurmak gerekir. Bu ilke, hem devrimler, hem de karşı devrimler için geçerlidir." (Mao)

Yukarıdaki alıntıdan hareketle, faşizmin Karadeniz'de faşist gerici politikalarını başarılı bir şekilde uygulayıp uygulamaması tamamen bizlere bağlıdır. Faşizm bu politikaları uygulayabilmek amacıyla kitleleri bin bir türlü yöntemle kandırmayı ve bilinçlerini bulandırmayı, böylece kamuoyunu kendi lehine çevirerek uygulamalarını karşı koymadan gerçekleştirmeyi hedeflemektedir. Aynı şekilde bizler de, bu faşist politikaların boşa çıkarılması, sisteminin yıkılması için kitleleri bıkmadan usanmadan proleter ideoloji doğrultusunda bilinçlendirme, onları Proletarya Partisi önderliğinde örgütleyip savaştırma ve aktif bir siyasal teşhir kampanyasıyla kamuoyunu lehimize dönüştürme çabasına girmeliyiz.

Faşizmin gerici savaş politikalarına yabancı değiliz. Koskoca T. Kürdistanı deneyimi bizlere çok şey öğretmektedir. Ancak faşizmin farklı bölgelerde, farklı çelişkileri kullanarak politikalarını hayata geçirmeye çalışacağı görülerek karşı taktik belirlenip, bunu kitlelere mal etmek noktasında yoğunlaşmak durumundayız. Bugün Karadeniz'de faşizmin koruculaştırma, ajanlaştırma, yayla yasakları, köy boşaltmaları, katliam vb. hazırlıkları, köy yakmalar ve

zorla göç hedeflerini, psikolojik savaş yöntemlerini boşa çıkarmanın temel noktası, kitlelerin Proletarya Partisi önderliğinde bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi, direnmesi ve gerilla ile bütünleştirilmesinden geçmektedir. Örgütlenen kitleler, faşizmin her türlü baskılarına ve zulmüne karşı direnecek, parti önderliğinde aktif bir şekilde savaşırlardır. Gerilla bölgelerinde bulunan kitlelerin kendi öz örgütlülüklerinin oluşturulması, bu örgütlülüklerin parti ile bütünleştirilmelerinin sağlanması önemli bir sorundur. Parti ile, gerilla ile bütünleşen halk, düşmanın propagandası ve zoru karşısında etkilenmeyecek ve hakkını aramasını, başkaldırmasını bilecektir.

"Gerçek iktidar insanlar üzerinde değil, yürekler üzerinde kurulur." (Şeyh Bedreddin) Faşizm iktidar olmayı gerici zorla gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Ancak bunun kalıcı olması düşünülemez. Bilinçlerde, yüreklerde kazanılmayan iktidarın kalıcı olması düşünülemez. Bu anlamıyla kitlelere parti bilincini aşılama, onları bu doğrultuda seferber etme, Partinin iktidar mücadelesi sürecinin kendisi olarak görülmek durumdadır. İktidarlaşma süreci, bugün açısından gerilla savaşının körüklenmesi, "kitleler içerisinde örgütlenmeye" ağırlık vererek, kazanılan kitlelerin gerilla savaşı doğrultusunda seferber edilmesi, Demokratik Halk İktidarı perspektifi ile savaşımın gelişimi ile olacaktır. Egemen sınıfların ve faşizmin sınıf egemenliğini yıkmamanın yolu budur.

Faşizmin gerici politikalarını boşa çıkarma noktasında gerek bölgede, gerekse tüm Türkiye'de bulunan işçi-emekçi örgütlülükleri, DKÖ'ler, İnsan hakları savunucuları, çevreciler, mimar-mühendisler, meslek odaları, siyasal partiler, sosyalist basın,...vb. tüm ilerici kurum ve kişiler faşizmin bu

politikalarına karşı çıkma noktasında sorumluluk duymak durumundadırlar. T. Kürdistanı'ndaki uygulamalara sessiz kaldığı, ses çıkarılmayıp, karşı çıkılmadığından bölge yangın yerine çevrildi. Bunda bizlerin payı büyüktür. Bugün ise aynı manzara Karadeniz'de yaratılmak istenmektedir. Dolayısıyla insani değerlerden çok şey kaybetmemiş her bireyin görev olarak bu politikalara karşı çıkması gerekir.

Şehirlerde özellikle kamuoyu yaratılması, faşizmin politikalarına ve uygulamalarına karşı kamuoyunun duyarlı hale getirilmesi için kampanya vb. etkinlikler başta Marksist-Leninist-Maoistler olmak üzere tüm ilerici güçlerin bir görevidir. Saldırı hepimizdir, saldırı tüm emekçi halkımızdır. Dolayısıyla "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" mantığı tam da faşizmin politikalarını onaylamaktır. Sorunlarımız ortaktır. Düşmanımız ortaktır, kaderimiz ortaktır ve kurtuluşumuz da aynı çatı altında olacaktır. İşte gerilla bu kurtuluş mücadelesini vermektedir. Yani her gerilla "sınırlı yaşamını sınıfsız bir dünyaya devrime, halkımızın kurtuluşuna adanmıştır." Yaşamını kurtuluşumuz için feda etmektedir. Dolayısıyla bizim bir parçamızdır, onu sahiplenmek ve bağrımıza basmak durumundayız. Onların yükselttiği kurtuluş alevlerini büyütmek, harlandırmak görevimizdir.

Gün susmak, kıyıda-köşede kendi kabuğuna çekilerek seyirci olmak değil, faşizmin gerici savaş politikalarına karşı, kurtuluşumuzun şah damarı gerillanın yükselttiği ve halkımızın öfkelerini, kinini, geleceğini ifade eden kızıl kavganın çizdiği güzergahta Proletarya Partisi önderliğinde örgütlenme, savaşıma ve kazanma gündür... Gün isyana durma, faşizmden hesap sorma gündür...

TKP/ML TIKKO'dan Giresun'da eylem

Devletin Karadeniz bölgesinde faaliyet yürüten Proletarya Partisi ve devrimci örgütlerin etkisini kırmak için yaptığı saldırılar ve operasyonlar devam ederken TKP/ML TIKKO gerillaların Giresun'da gerçekleştirdikleri son rehin alma eylemi devlette adeta bir şok etkisi yarattı.

Faşist TC'nin hiç beklemediği bir anda ve yerde

gerçekleştirilen bu eylemle gerilla, yoksul ve emekçi Doğu Karadeniz halkının bağrında oluşunu birkez daha ilan etti.

Gazetemize telefonla ulaştırılan bilgiye göre 13 Mayıs 2002 tarihinde Giresun Yağlıdere ilçesinde DSP Espiye ilçe başkanı **Recai Zaim**, Espiye Orman İşletme Müdürü **İbrahim Külah**, şoförü **Ahmet Ak-**

bulut ve Soğukpınar Belde- si Belediye Başkanı **İbrahim Akgün** TKP/ML TIKKO Karadeniz Bölge Komutanlığına bağlı 3. mıntıka komutanlığına bağlı gerillalarca Ekimpınar Akındere köyü yakınlarında alıkonularak propaganda yapıldı. Orman işletme şefliğine ait bir deponun, iki aracın ve bir iş makinasının yakıldığı eylemde TIKKO gerillaları

köylüleri köy meydanına toplayıp propaganda yaptılar.

Gerillaların öncelikle serbest bıraktığı belediye Başkanı İbrahim Akgün'ün jandarmada verdiği ifadele- re göre gerillalar eylemi seslerini duyurmak için yaptıklarını, kimseye zarar vermeyeceklerini açıklamıştır.

Aynı gün geç saatlerde

serbest bırakılan rehinerler gözaltına alınıp sorgulanırken Özel Tim ve jandarma bölgede geniş çaplı bir operasyon başlatmıştır. Gerillalara yapılan eylemden dört gün sonra bölgede operasyon yapan Özel Timler ve Jandarmanın birbirlerini gerilla sanmasıyla çatışma çıktı. Saatler süren çatışmada özel Timler bir onbaşı ve bir uzman çavuşu vurdu.

Devletin göç raporu aldatmacası

Egemenlerin gerilla mücadelesine karşı yürüttüğü haksız savaşın bir parçası olan "zorunlu göç uygulamasını" boşa çıkarmak ancak bu uygulamaya maruz kalan potansiyeli örgütleyerek ve harekete geçirerek olacaktır.

Geçtiğimiz nisan ayında Göç-Der'in hazırladığı raporda istatistik bilgileri birlikte göç eden ailelerin durumları araştırılarak yaşanan sorunlar ortaya konulmuştu. Hazırlanan raporda göçün temel nedenleri olarak **"güvenlik güçlerinin ve OHAL'in uygulamaları, koruculuk dayatmaları, can güvenliği, yağla yasakları, gıda ambargoları"** olduğu belirtiliyor. Bunlarla birlikte göç alan illerde göçzedelerin yaşadıkları ve karşılaştıkları sorunlar vurgulanarak devletin yaşananlara çözüm olması gerektiği dile getirilmekteydi. **Yapılan araştırmalar sonucu üç milyon insanın göç ettirildiği vurgulanarak göç mağdurlarının geri dönüşü için koşulların yaratılması talep ediliyordu.**

Geçtiğimiz günlerde yine göç sorununa ilişkin bir rapor açıklandı kamuoyuna. OHAL Valisi Aydın tarafından yapılan açıklamaya göre; **38 bin 362 kişi köylerine geri dönmüş durumda.**

Aydın'ın açıklamasına göre göçten dolayı açığa çıkan olumsuz tabloyu gidermek için hazırlanan köye dönüş projesi kapsamında 5 bin 810 konut tamamlanıyor ve 4 bin aileye de buldukları yerde yardım yapılıyor. Ayrıca bölgede yapımı devam eden 12 köy-kent projesindeki 1288 konuttan 855'inin tamamlandığı müjdesi(!)

de veriliyor.

Vali yaptığı açıklamada ayrıca alt yapı hizmetlerinin verilemeyeceği küçük yerleşim yerleri ile orman alanlarında dağınık yerleşimlerin kurulmasına destek verilmesini ilke olarak kabul ettiklerini belirtmiş. Sözde halka daha geniş bir yaşam alanı sağlayacaklar.

OHAL Valisi'nin hazırladığı bu raporda halkın neden göç ettirildiği, göç eden milyonlarca insanın içinde geriye dönen bu küçük rakamın ne anlam ifade ettiği, halkın hangi koşulları kabul ederek geriye döndüğüne ve en önemlisi de halkın neden göç ettirildiğine ilişkin herhangi bir neden gösterilmiyor. Açıklanan tek şey üç milyonu aşkın bir rakamla ifade edilen göç oranının içinde 38 binin geriye döndüğüdür.

Devletin üzerinde büyük bir önemle durduğu köy-kent projesinin temel mantığı daha önce de vurguladığımız gibi "benim belirlediğim, benim sınırlarımı çizdiğim" bir yaşamdır. Geri dönüşler için hazırlanan semt ya da mahalleler ise devlet tarafından yine askeri yığınakların yapıldığı, sürekli jandarma ve özel tim denetimlerinin olacağı yerleşim yerleri olacaktır. **Bunlarla birlikte halk için önem arz eden diğer bir nokta da geri dönüş için koruculuk dayatmasıdır.** Yani halk dev-

letin tanıdığı olanakları kabul edip geriye döndüğünde korucu olacak ve devlet adına çalışacak. Halkın göç etme nedenlerinden biri olan devlet baskısı ve koruculuk bu projeye yeniden dayatılacaktır. İşte bu nedenledir ki devletin bu projesi de halk tarafından güçlü bir yanıt bu-

onursuzlaşmaktansa böylesi bir yaşamı kabul etmektedir.

Genel anlamda baktığımızda bugün göç eden halk, topraklarına geri dönme arzusu içindedir. Topraklarına dönmek, kurduğu yaşam standartını yeniden oluşturmak ve devam ettirmek Kürt halkının iste-

demokratik kurum ve yapılanmalar bu sorunun gündeme getirilmesi anlamında zorlanabilir. Özellikle yöre derneklerinin içinde bulundurduğu önemli potansiyel göz önünde bulundurulduğunda bunlar önemli araçlardır. Bu araçları harekete geçirmek ise bizim elimizde. **"Köyle-**

re dönüşler sağlansın OHAL kaldırılсын" sloganının somutlanabileceği zemin mümkündür. Çünkü kitlelerin böyle talebi bulunmaktadır.

Egemenlerin gerilla mücadelesine karşı yürüttüğü haksız savaşın bir parçası olan "zorunlu göç uygulamasını" boşa çıkarmak ancak bu uygulamaya maruz kalan potansiyeli örgütleyerek ve harekete geçirerek olacaktır. Bugün halkın bu talebini örgütleme ve harekete geçirme enerjisini var olan nesnel durum ve süreçten kaynaklı göstere-meyebiliriz. Ancak halkın bu talebini yükselttiği

lamamaktadır. **Halk devletin dayattığı bu koşullarda geriye dönmek yerine sefalet yaşamını kabul etmekte.** Çoğu aç alan, işsiz olan ve yoksulluktan çocuklarını kaybeden aileler, korucu olup

mi. Bugün bu istemin devlet tarafından yanıtı yukarıda kaba hatlarıyla vurguladığımız gibidir. Halkın bu haliyle kabul etmediği bu duruma karşı neler yapılabileceği sorusu önemli. Bu noktada var olan

pratiklerde yer alarak bu talebini savunduğumuzu ve sahiplendiğimizi gösterebiliriz. Unutmayalım ki böylesi pratikler içinden geçtiğimiz sürece de katkılar sunacaktır ve büyütecektir

Yeşil kart uygulaması kalkıyor

Girilen ekonomik krizle birlikte gittikçe yoksullaşan halka verilen sadaka da artık çok görülüyor. Türkiye'de gündem-

diğerleri gibi parası olana hizmet veriyor. Yoksulluk sınırının hergün biraz daha büyüdüğü ülkemizde işsizlik ve açlıkla

günlerde gündeme getirilmiş durumda. Hiçbir sosyal güvencesi olmayanlar için başlatılan yeşilkart uygulaması kaldırılınca yerine Sağlık Bakanı Osman Durmuş'un açıklamalarına göre kişisel sağlık sigortası getirilecekti. Uygulamanın başladığı dönemde 2 milyon kişi kart alırken, artan yoksullukla birlikte bu sayı da yükseldi. 2002 yılında yeşil kart almak için toplam 14 milyon 791 bin 744 kişi başvuruyor. Bu başvurulardan talebi kabul edilenlerin sayısı ise 11 milyon 894 bin 656. Yani ülkemizde her yedi kişiden biri bu uygulama sayesinde muayene olabiliyor.

Yeşil kart yerine getirilecek kişisel sağlık sigortasından kaç kişinin yararlanabileceği ve zaten yoksul olan halkın bu sigortanın primini nasıl ödeyeceği yanıtı verilmeyen sorular.

Yeşil kart uygulamasının kaldırılmasının nedeni ise uygulamanın maliyeti olarak gösteriliyor. Bugün birçok alanda uygulamaya sokulmak istenen politikaların nedeni olarak gösterilen bu bahane yabancı olduğu bir durum değil. Devlet sektörlerinin ve kurumlarının IMF'nin dayatmalarıyla özelleştirilmeye başlandığı günümüzde öne sürülen politika hep aynı; "Bütçe yetersizliği." Bugün sağlıkta yapılmak istenen değişimle-

rin asıl mantığı da budur. Artık yoksulun payına ayrılan küçük bir miktar bile devlete yük olmaktadır. İşte bu yükten kurtulmanın çabası içindeler.

Yoksul kesime hizmet veren sağlık kurumlarının durumu ise hepimizin malumu. SSK kuyruklarında yaşanan izdihamı neredeyse hergün izliyoruz. Bunun yanında geçtiğimiz günlerde Adapazarı'nda yaşanan bir örnek bu durumun en yalın göstergesi. SSK Hastanesine dişlerini yaptırmak için giden 63 yaşındaki emekliye 15 Mart 2004 yılına yani iki yıl sonrasına randevu verilmiş, ağızda yalnızca 3 diş kalan ve protez diş yaptırmak isteyen işçi emekli Rasim Coşkun, hastanede yapılan muayenesi sonrasında verilen randevu kağıdındaki 15. 03. 2004 tarihini okuyunca gözlerine inanamamış. Nasıl inansın ki? Coşkun verilen randevu tarihinde yanlış anlama olabilir diye gidip soruyor. Verilen tarihin yanlış anlama olmadığını gerçekten o tarihe randevu verildiğini öğrenince çaresizce hastaneden ayrılıyor. Olayı doğrulayan Hastane başhekimisi hastanede sadece 7 diş hekiminin olduğunu buna karşılık hasta sayısının çok fazla olduğunu söylüyor.

den düşmeyen konulardan biridir sağlık sorunu. Devletin bütçeden çok sınırlı bir miktar ayırdığı, hastane ve personel yetersizliğinin yaşandığı bu alan da tıpkı

boğuşan insanların sağlık sorunlarını gidermesi ise gittikçe imkansızlaşıyor.

1992-93 yılında uygulamaya sokulan yeşilkart uygulamasının kaldırılması bu-

Kamu bankalarında kıyım!

MF'nin öngördüğü yasalar çerçevesinde kamu işyerlerindeki personel sayısını azaltmaya girişen devlet, kamu bankalarında memur statüsündeki personeli boşaltmaya başladı. Yasayla yıl sonuna kadar tanınan süre beklenmeden memur sayısında azaltmaya gidilmesi kamu bankası çalışanlarınca dirençle karşılandı. Çalışanların sözleşmeli statüye geçmemek için direndiği Halk Bankası'nda daha önce 11 bin olarak belirlenen norm kadro sayısının 8 bin 500'e çekildiği öğrenildi. Ziraat Bankası'nda 18 bin 500 kişinin sözleşme imzaladığı norm kadro sayısının ise 20-21 bin olduğu öğrenilirken sözleşme imzalamayanların isimleri ise haftalık olarak Devlet Personel Başkanlığı'na iletilmekte. Halen Ziraat Bankası'nda 4 bin civarında emekliliği gelmiş personelin çalışmakta olduğu belirlenirken 4603 sayılı yasa çıkmadan önce 14 bin kişinin emekli edildiği öğrenildi.

Halk Bankası'nda ise toplam 17 bin olan çalışandan 2 bini emekli edilirken 1850 kişi de Devlet Personel Başkanlığı'na bildirildi. Toplam 6500 kişi sözleşme imzalarken norm kadro sayısı 11 kişi olarak belirlenmişti. Bu sayı şimdi 8500'e çekilirken banka işlemlerinin 8500 kişiyle yürütülebileceği açıklandı.

Gençlik geleceğini sahiplenmek için Kızılay'daydı

Ankara: YÖK ve yeni tasarısına karşı her alanda mücadele yürüten üniversite öğrencileri 18 Mayıs günü Ankara Kızılay Meydanı'nda yaklaşık 500 kişinin katıldığı bir miting gerçekleştirdi. Farklı noktalardan yürüyüşe geçen devrimci (YDG, Özgür Gençlik, DPG, Serüven, Emek Gençliği) Atatürk Bulvarı Çarşısı Mağazası önünde toplanarak Kızılay yönüne doğru yürüyüşe geçmek istedi. Bunun üzerine panzerleriyle, binlerce çevik kuvvetiyle bölgeyi ablukaya alan polis öğrenciler bir süre çatıştı. Kısa süreli dağınlık yaşanmasına rağmen

men tekrar toparlanan öğrenciler "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganlarıyla 98'den bu yana devletin izin vermediği Kızılay Meydanı'na girdi. Meydanda polisin azgınca saldırılarının devam etmesine rağmen hazırlanan basın metni okundu. Eylem günününün 18 Mayıs'a denk gelmesi nedeniyle "İbrahim Kaypakkaya ölüm-süzdür" sloganlarının da haykırıldığı eylemde; gençlik parasız, bilimsel, eşit, anadilde eğitim taleplerini dile getirdi. Eylemi meydana dağıldıktan sonra da

devam ettiren öğrenciler, YÖK'e ve tecrite karşı olan öfkeleriyle Ankara sokaklarını özgürleştirdiler. Necatibey

Caddesi'nde bulunan ülkü ocağını taşıyan yağmuruna tutan kitle "Kahrolsun faşizm" sloganının ardından dağıldı.

Tuzla'da iş cinayetleri protesto edildi

da işçi sınıfı mücadelesinde şehit düşenler ve iş cinayetlerinde ölenler için 1 dakikalık saygı duruşundan sonra bir konuşma yapan Deri İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya** "5 ay içinde ikinci arkadaşımızı kaybettik. Mevcut sistem ve işverenler daha fazla para kazanmak için iş güvenliği tedbiri almayarak arkadaşlarımızın ölümlerine sebep oluyorlar. **Bu iş kazası değil resmen cinayettir. Güvenlik güçleri, işçileri sigorta-**

sonra da boyun eğmeyeceğiz. İşverenler-işveren sendikası ve güvenlik güçleri ortak planla hareket ediyorlar. Örgütlülüğümüzü bitirmek için vasıflı işçiler jandarma dipçiğiyle fabrikadan çıkarılıyorlar. Doğu'daki, Güneydoğu'daki OHAL uygulaması deri sanayine yerleştirilmeye çalışılıyor" dedi. Sonkaya, patronların uyarılarını dinlenmemesi durumunda üretimden gelen gücün kullanılacağını da söyledi. Basın açıklaması sırasında

Uğur Deri'de çalışan **Kenan Ekmez**'in iş kazası sonucu kolunun koptuğu haberi geldi. Kaza haberi işçilerin öfkelerini artıran açıklamada sık sık "**Sendika yoksa üretim de yok**", "**İşçi kıyımına son**", "**Direne direne kazanacağız**", "Asker

sız ve kaçak çalıştıranların peşine düşeceğine deri işçilerini hedef alıyorlar. Halkalı'dan getirilen Özel Komando Birlikleriyle bizlere gözdağı verilmek isteniyor. Bizim baskılara boyun eğeceğimizi düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Biz bu zamana kadar boyun eğmedik bundan

kışlaya" vb. sloganlarını attılar. Basın açıklamasında Halkalı Özel Komando Birliği'nden askerler gelince Tuzla jandarmasının geri çekildiği görüldü. Halkalı Özel Komando Birliği yaklaşık bir aydır Tuzla Sanayi Bölgesi'nde konumlanmış durumda.

Kartal: IMF ve DB politikaları sonucu ülkemizde milyonlarca işçi, emekçi işsiz kalırken milyonlarca işçi de kölece koşullarda çalıştırılıyor. Hiçbir hak, hukuk tanınmıyor. Ülkemiz genelinde böyleyken özelinde Tuzla Deri Sanayi Bölgesi'nde binlerce işçi kaçak, sendikasızsız çalıştırılıyor. Deri patronlarının "Tuzla sanayi çok gelişmiş bölge, bütün üretim araçları en son teknolojinin ürünü, makinalar yeni" safsatalarıyla insanları kandırmaya, gözlerini boyamaya çalışıyor. Patronların gözünü kar hırsı bürümüşken

işçiler sağlığını kaybetmiş, hayatını kaybetmiş umurlarında değil. Tuzla Deri Sanayi Bölgesi'ndeki işçiler üzerinde devlet-patron saldırıları devam ederken Kare Deri'de sigortasız çalıştırılan **Hüseyin Boztepe** adlı işçi 6 Mayıs 2002 tarihinde saat 22:30'da çelik dolaptan mal çıkartırken iş kazası (sözünle iş cinayeti anlayın) sonucu yaşamını yitirdi. 1980 Dersim Nazimiye doğumlu Boztepe'nin cenazesi 7 Mayıs 2002'de Deri İş Tuzla yöneticilerinin de katıldığı yaklaşık 2000 kişiyle Aydınli mezarlığına defnedildi.

Konuyla ilgili Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi tarafından 9 Mayıs 2002 tarihinde saat 12:30'da Kare Deri önünde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına yaklaşık 700 deri işçisi ve Deri-İş Genel Merkez yönetimi de katıldı. "**Hüseyin Boztepe mücadelemizde yaşıyor**", "**İş kazası değil cinayet**", "**İnsan hayatı bu kadar mı ucuz**" vb. dövizlerini açan işçiler Hüseyin Boztepe'nin kokartını taktılar.

Hüseyin Boztepe şahsın-

Tuzla Tersanesi'nde sıcak günler

Kartal: Tuzla Tersaneler Bölgesi'ndeki Yonca Teknik'te 26 Nisan 2002 tarihinde başlayan grev devam ediyor. Direniş kırıcıları, yapılan görüşmelerde üretim yapılmaması konusunda ikna edilmeye çalışılıyor. Direniş kırıcıları direnişçileri umursamayarak üretime devam ediyor.

DİRENİŞ KIRICISI VURULDU

Direnış kırıcılarından ustabaşı Şaban Soğan koldundan ve bacağından kimliği belirsiz kişilerce 16 Mayıs sabahı servis aracından indirilerek vuruldu. Şaban Soğan'ın vurulması üzerine Tuzla Jandarma Karakol komutanı

ve sivil polisler Limter-İş Sendikası'nı aynı gün basarak Genel Başkan Kazım Bakış'ı hukuksuz bir şekilde kelepçeleterek gözaltına aldı. Bir gün sonra ise genel başkan yardımcısı Hakkı Demiral, sekreter Hacı Yapıcı ile direnişteki işçilerden Haşim Tan ve Şahmettin Yaşan evleri

gece saat 02-03 gibi basılarak gözaltına alındılar. Adam yaralamaya azmettirmek suçlamasıyla gözaltına alınan sendikacılar ve direnişteki işçiler Tuzla Jandarma Karakoluna götürüldüler.

Yonca Teknik AŞ Müdürlerinin Jandarma karakoluna giderek sendikacı-

lar ve işçiler üzerinde psikolojik baskı uygulamaya çalıştıkları belirtildi. Gözaltına alınanlar 19 Mayıs 2002 tarihinde Tuzla Savcılığına çıkarılarak serbest bırakıldı. Bakış, hiçbir baskının kendilerini bu haklı mücadelelerinden yıldıramayacağını söyledi.

Türk-İş'ten iş güvencesi için eylem; sendikacılar Ankara'da

İş güvencesi yasasının çıkarılmasını talep eden ve re'sen emeklilik ile ilgili Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun 2 günlük oturma eylemi 15 Mayıs 2002'de Ankara Güven Park'ta başladı. Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun eylemin örgütlendiği günden bitiş tarihine kadarki dönemde hükümetin işini kolaylaştırma çabaları devam etti. Bir ara eylemin yapıp yapılmayacağı konusunda sık sık yeni toplantılar alınırken eylem kararı kesinleştiğinde ise içini boşaltma ve mümkün olduğunca IMF'yi, hükümeti tedirgin etmeyecek, pasif bir konuma getirmeye çalışan Türk-İş bu kaygısından dolayı kitleyi sadece Başkanlar Kurulu üyeleri ile sınırlı tutmuştur. **"IMF'ye hayır, işsiz iş, işçiye iş güvencesi"** şiarı ile Güvenpark'ta oturma eylemine gelen profesyonel sendikacılara DİSK ve KESK de destek verdi. Yaklaşık 1000 kadar sendikacı ile Güvenpark'ta yapılan eyleme TİHV, Mülkiyeliler Birliği Vakfı, Türkiye İşçi Emeklileri Derneği de destek vermiştir. Yaşanan sorunların asıl muhatabı ve çözücüsü olan işçilerin alanda olmayışı da eylemdeki coşkuyu da oldukça gölgelemiştir.

Ancak her ne kadar Türk-İş Başkanı Bayram Meral'in planı Anıtkabir ve siyasi parti merkezlerinin ziyareti ile Ankara'da gövde göstermek olsa da 81 ilden Ankara'ya gelen sendika yöneticileri

"Türk-İş uyuma işçine sahip çık" sloganı ile Meral'in planlarını etkilemiştir. 15 Mayıs günü Güvenpark'ta toplanan sendikacılara hitaben ilk konuşmayı, Türk-İş başkanı **Bayram Meral** yaptı. Meral'in konuşması sık sık sloganlarla kesildi. Özellikle siyasi parti merkezlerine yapılacak ziyaretleri ve bunların önemini vurgularken atılan **"ziyaret yok direniş var"** sloganı Meral'i **"biz ne yapacağımızı biliriz, kesin sesinizi"** diyecek kadar sinirlendirdi. Konuşmasını bu nedenlerden dolayı kısa kesen Meral ardından **DSP, SP, ANAP, DYP, ve MHP**'yi ziyaret planlarını hayata geçirdi. Yapılan bu görüşmelerin ardından **"istediğimizi elde ettik. Tasarının yasalaşacağı yönünde sözler aldık. Artık bu geceyi Güvenpark'ta geçirmemize gerek kalmadı"** diyen Meral eylemi bitirdi.

Ancak birçok eksikliğiyle beraber gündemde olan iş güvencesi yasasının çıkması talebini esas alan eylem, bu talebi dahi kabul ettirebilmekten çok uzaktır. Nitekim **"olumlu sinyalleri aldık eylemi bitirebiliriz"** diyen Bayram Meral patronların **"iş güvencesi çıkar ama kıdem tazminatları gider"** baskısına boyun eğmiştir.

Eylemde coşkunun arttığı anlar olarak DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların ziyaretlerini verebiliriz. Ayrıca Alinteri

pankartı ile eyleme destek vermeye gelen kitle bazı Türk-İş yöneticileri tarafından tartaklandı. Yine gergin bir sahne de TÜMTİS üyesi işçilerin alana battaniye sokmak istemesi sırasında gerçekleşti. Çıkan tartışmalar sonucu TÜMTİS Ankara Şube Başkanı **Nurettin Kılınçdoğan** gözaltına alındı.

Eylemin başından itibaren **"madem**

şekkür ziyaretlerine dönüştürmeye çalışsa da yaşanan süreçten ve tepkilerden kaynaklı bunun mümkün olmayacağı ortadadır. Meral'in tüm hayallerine rağmen devrimci demokrat sendikacılar gerek sloganları, gerek tepkileri, gerekse de ziyaretleri protesto etmeleri ile eyleme müdahale etmişlerdir. Yine tüm kesimler için ortaya çıkan bir diğer gerçek ise

iptal ettiremedik, geçersiz bir hale getirelim" mantığı ile hareket eden Türk-İş ve başkanı Bayram Meral genel olarak bakıldığında bu eylemi siyasi partilere te-

Türk-İş'in yaptığı gibi boş tehditler ve kof açıklamalarla hiçbir talebin hayata geçirilemeyeceği olmuştur.

Bilinç

Türk-İş'in tepki savma eylemlerini daha nitelikli eylemlere çevirelim

14 Mayıs Çarşamba günü Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticileri başta İstanbul, Trakya, Ege, Karadeniz olmak üzere ülkenin dört bir yanından basın açıklamaları yaparak **"IMF'ye hayır, işsiz iş, işçiye iş güvencesi"** talepleriyle Ankara'ya gitti. İstanbul Kadıköy'de Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi **Faruk Büyükkucak** Ankara'ya gidip gerekçesini şöyle açıklıyordu: **"Hükümetin emeğe karşı zulmünü kırmak için gidiyoruz."** Bu ve benzeri açıklamalar diğer bölgelerden de yükseliyor. Bir Türk-İş klasiği daha izliyoruz. Daha önce Türk İş, tabanının devlete, hükümete, IMF saldırılarına bunlara seyirci kalan sendika bürokratlarına karşı tepkisi üzerine bölgesel (temsilcileri kapsayan) salon toplantıları vb. yapmıştı. Bugün Türk-İş

pasif, işbirlikçi yüzünün teşhir edilmesi, işçilerin, **"grev, eylem, direniş, söz bitti alanlara"** çağrılarına, alışıktığımız sembolik protokol eylemliliklerle cevap veriyor. Ve işçilerin mücadele azimlerini etkisizleştiriyor. Taktik hep aynı. **"Eylem yaptık", "Hükümet dinlemiyor?"** Ya da ihanette sınır tanımayan Türk-İş Başkanı Bayram Meral'in açıklamalarına serpiştirilen **"biz sadece işçileri düşünmüyoruz"** (ne demekse?) gerekçelerle işçilerin mücadele azmi, isteği köreltiliyor, sınıfsal birliği edilgen yapıyor, ideolojik doğruluğu perdelenmeye çalışılıyor. Eylem programına baktığımızda daha önce defifre olup teşhir edilen sembolik tepki savma eyleminin sadece yöneticilerle sınırlı tutulmasının iki tarafı da idare etme tavrı

olduğunu görüyoruz. **"Sözde"** IMF'ye, hükümetin saldırı politikalarına karşı durulması diye açıklanan eylem programını incelediğimizde hiç de hükümeti rahatsız eden bir eylem olmadığı, bilakis uşak sadakatiyle sendika yöneticilerini düzen partilerine taşıyan, onlardan icazet dileyen, onların da **"bakarız, hallederiz"** ki nasıl hallettiklerini onlarca yıldır ağır bedeller ödeyerek öğrendik) mesajlarını verdikleri ortadadır. Bu eylemi değerlendirirken elbette (ki daha öncesini ele alarak değerlendirmek gerekiyor. Çok değil henüz bir kaç gün önce IMF'nin talimatları ile kamudaki fazla istihdamı belirleyerek işten atılmaları için kurulan komisyonunda yer alan Türk-İş'in şimdi de bu eylemin örgütleyicisi olması düşündürücüdür. Eylem kararının alınmasının ardından bin pişman olan ve iptal ettirmek için acil toplantılar yapan Türk-İş, bunu bece-

remeyince alabildiğince pasif bir eylem haline gelmesi için tüm enerjisini kullanmıştır. Hükümet açısından hiçbir caydırıcı nitelik taşımayan bu eylem sendika bürokratlarının **"bakın birşeyler yapıyoruz. Ama hükümet dinlemiyor"** türünden gerekçelerine bir yenisini daha eklemiştir. Zaten sonuç almayı hedeflemeyen ve dolayısıyla bir sonucun alınmadığı bu tarz eylemler, emekçilerin sendikalara olan güvenini de zedelemektedir. Anıtkabir ziyareti ile başlayarak MHP Genel Merkezi'ne yapılan ziyaretle sonuçlanan eylemde elbette ki sınıf bilinçli sendikaların müdahaleleri de olmuştur. Düzen partilerine gidip çözüm dilenmeyi reddeden Belediye-İş, Hava-İş, TÜMTİS'in de içinde bulunduğu bir grup sendikayı ve temsilcilerini kutluyoruz. Bu geliştirilmesi gereken doğru bir tutumdur. Sonuçta bugünkü yıkım politikalarını üre-

ten, uygulayan düzen partileridir. Programa parti ziyaretlerini koymak, cellada kıymına karşı çiçek vermektir. Bunu zaten Türk-İş yönetimi hep yapıyor. Programın diğer bölümleri ise 15-16 Mayıs'ta Güven Park'ta kesintisiz oturma eylemi idi. Türk-İş, katılımcıları otele yerleştirerek bunu bile kırmak istemiş ancak başaramamıştı.

Türk-İş'in talepleri de yöneticileri gibi sahte. Kapalı kapılar ardında IMF protokolünü gizlice imzalayıp işçileri sokağa attıran (bir bölümü basına sızdı) **"iş güvencesi yasa tasarısı"** ciddi bir getirisi olmadığı, eldeki kıdem tazminatlarını vb. sosyal hakları götürmeyi hedeflediği halde eylemler de talep haline geliyor. Hal böyleyken Türk-İş'in destek verdiği, onayladığı bu yıkım politikalarına karşı çıkması görüntüsü sadece **"işçileri biraz daha uzun vadeli nasıl uyutur ve sömürürüm, onları nasıl düzen par-**

terinin potansiyelinde eritirim" hesabına dayanmaktadır. DDSB olarak bizlere düşen görev, tüm emek güçlerini işyerlerinden başlayarak (öncelikli hedeflere uygun) doğru bir politika etrafında toparlayarak sınıfın fiili meşru eylemlerini yaşama geçirecek mücadele temeline dayalı birliğini kurmaktır. Türk İş vb. sarı sendikal çizginin panzehiri sınıf sendikacılığında ifadesini bulan DDSB'dir. Farklı olduğunu iddia edenler farklılıklarını yaşamın canlı pratiğine uygulamaları, DDSB politikaları doğrultusunda örgütlenmeli, örgütlenmelidir. Bir DDSB'liyi diğer anlayışlardan ayıran temel özellik düşünce, davranış, söylem, eylem tutarlılığıdır. Her kim ki her konuşması başında **"işçi sınıfı"** lafazanlığı yapıyor ama pratik görev ve sorumluluklarda dirsek çeviriyorsa o ve onlar asla bizden değildir.

Bergamalılar DGM kiskacında

Hiçbir hukuk kuralına uyulmadan emperyalistlerin ve onların uşaklarının Bergama'daki altın madenlerini açmadaki ısrarının nedeni sadece altının pırlantısı değil. Mücadelenin simgesi olan Bergama köylülerinin direncini kırmaktır.

İzmir: Topraklarında siyanür ile altın çıkarmaya çalışan emperyalist şirket Eurogold (Normandy)'a karşı 12 yıldır mücadele eden Bergamalı köylüler devletin yeni bir saldırısıyla karşı karşıyalar. Baskı, dayak, tehdit, TBMM'den bir gecede çıkan yasalar ile bitirilemeyen direniş şimdi de DGM kiskacına alındı. Ankara DGM Cumhuriyet Savcısı Nuh Mete Yüksel, Dr. Necip Hablemitoğlu'nun "Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası" adlı kitabında yer alan iddiaları suç duyurusu kabul ederek soruşturma başlattı.

Konuyla ilgili soruşturma için postallarını giyerek 12 Nisan'da "Devletin Güvenliğini" sarsanların ifadesini almaya giden Yüksel, iki gün boyunca başta Bergama Çevre Yürütme Kurulu Başkanı **Oktay Konyar**, Bergama eski Belediye Başkanı **Sefa Taşkın**, köylülerin avukatı **Senih Özay** olmak üzere köylülerin de ifadelerini aldı. İfadesi alınan köylüler arasında madende çalışanlar ve eylemlere katılmayanlar da bulunuyor. Köylülerden alınan bilgiye göre Yüksel; "Neden madene karşı çıkıyorsunuz,

madenin ülke ekonomisi açısından önemini bilmiyor musunuz?", "Size kim destek veriyor, eylemler için parayı nereden buluyorsunuz?" gibi sorular sordu.

Bergamalı köylüleri DGM'lik yapan kitaba göre Bergamalılar topraklarının siyanürle zehirlenmesini engellemek, temiz ve yaşanabilir bir çevrede yaşamak

için mücadele etmiyor. Bergamalılar Alman tekellerinin hizmetinde "dış mihraklara" yardım sunuyor. Bunun için de Bergamalılar'ın Alman Vakıflarından destek aldığı iddia ediliyor.

Mantıklı hiçbir temele oturmayan bu

rı gereği ortada "suç" olan bir durum varsa "suçun" olduğu bölgedeki başsavcı soruşturmayı yürütür. Eğer "suç" yurtdışında veya ülkenin muhtelif bir bölgesinde ise soruşturmayı Ankara'daki savcılar üstlenir. Bu durumda da savcı il il dolaşıp sanık veya tanıklardan ifade almaz; Soruşturmayı yürüten savcı o bölgenin savcısı aracılığıyla soruşturmayı yürütür. Kısacası açılan soruşturma da, yazılan kitap da soruşturmanın düzmece olduğu her halinden belli.

Hiçbir hukuk kuralına uyulmadan emperyalistlerin ve onların uşaklarının Bergama'daki zehir madenlerini açmadaki ısrarının nedeni sadece altının pırlantısı değil. Bu topraklarda anti-emperyalist mücadelenin simgelerinden Bergamalıların direncini kırmak, onları teslim almaktır. Çünkü Bergama'da yürütülen mücadele Türkiye halklarına örnek olmaktadır. İşte bu yüzden Bergamalılar devletin güvenliğini sarsmaktadır. Ancak 12 yıldır sürdürülen mücadele bizlere gösteriyor ki Bergamalılar sonuna kadar direnecek.

Üreticinin sabır damarı çatladı

Emperyalist politikaların altında ezilen üretici köylülerin şekerden tütüne hemen hemen her üründe yaşadıkları sorunlar artarak devam ediyor, sabır damarları çatlayan köylüler artık bu gidişata "dur" demenin yol-

larını arıyor. Ürettikleri pancara önce kota getiren, ardından polarları kaldıran ve tek seçenek olarak üreticilerin karşısına "alternatif ürünü" diken devletin, IMF güdümlü oyunları sayesinde köylünün halini, kuruyan dal-

dan farksız durumda. Devletin "yeniden yapılandırma" adı altında hayata geçirdiği "çökertme" uygulamaları çerçevesinde adeta inleyen köylüler sorunlarını duyurmak amaçlı çeşitli eylemliliklere giderken Yozgat'taki pancar üreticileri de düzenledikleri bir mitingle öfkelerini duyurdular. Yozgat'ın Yerköy, Boğazlıyan, Yenifakılı ve Kozaklı köylerindeki üreticilerin katılımıyla gerçekleşen "üretici köylünün emeğine saygı" mitingi 5 Mayıs 2002 günü Yozgat'ta gerçekleşti. Mitingde üreticiler kaliteli pancar üretmenin karşılığında cezalandırılmalarını, taban fiyatlarının düşüklüğünü ve tarımda uygulanan politikaları protesto ederken, Türkiye Üretici Köylü Sendikası'na bağlı şube yöneticileri de birer

konuşma yaptılar. **Tür-Köy-Sen Kozaklı** Şubesi tarafından örgütlenen mitingde, üreticiler sorunlarını dövizlere nakşederken ilan etmeye çalışırken, attıkları sloganlarla da tepkilerini ortaya koydular. "Pancara uzanan eller kırılmalı", "IMF defol bu memleket bizim" dövizlerini açan üreticiler, artık üretmez duruma geldiklerini bas bas bağırırken kotaların kaldırılmasını da talep ettiler. Mitingde konuşma yapan sendika şube yöneticileri de tarımı yoketmeyi hedefleyen politikalarla karşı üreticinin örgütlenmekten başka şansının olmadığına vurgu yaparken, sendika olarak bu gidişe "dur" diyeceklerini belirttiler. Tüm yaşananların IMF ve DB'nin yazdığı senaryonun birer parçası olduğunu vurgula-

yan yöneticilerin konuşmasından sonra miting sona ererken, üreticilerin kafalarındaki sorular adeta yüzlerine yansyordu. Evet, üreticiler düzenledikleri mitingde örgütlü güçlerini ortaya sererken, sorunun yalnız pancara ya da tarımda uygulanan politikalar değil bir sistem sorunu olduğunu da bir nebze olsun anlamıştı. Çünkü bu ekonomik sistem varoldukça, bugün pancarda yaşadıkları sıkıntının yarın bir başka üründe kendini göstereceğini biliyordu. Bu nedenle sorunu yakıcılığıyla hissedilen üretici köylüler ortak sorunları etrafında birleşerek örgütlü güçleriyle "IMF defol bu memleket bizim" sloganını daha bir gür haykırmalıdır. Çünkü istediğimiz, yani bizim olan bizden çalınmaya devam ediliyor.

Emperyalistlerin tarımdaki ikiyüzlülüğü

ABD bir yandan kendi ülkesinde tarımı, üreticiyi büyük paralar ile desteklerken; yarı sömürge ülkelerde ise emperyalist ülkelerin dayatmaları ile çıkartılan yasalar; destekleme alımlarının kaldırılması; kota uygulamaları ile tarım bitirilmek istenmektedir.

ABD bir yandan yarı sömürgeci durumundaki ülkelerde tarımsal üretimi bitirmek için sübvansiyonları, destekleme alımlarını kaldırırken; bir yandan da kendi ülkesinde tarımı geliştirmek için dev adımlar atıyor. ABD'de Bush yönetimi tarıma yönelik gelecek on yılı kapsayacak olan 250 katrilyonluk sübvansiyon yasasını onaylamak üzere. Bush'un da imza atmasının ardından yürürlüğe girecek olan yasa ABD patentli tarım şirketlerine diğer ülkeler karşısında çok büyük bir avantaj sağlayabilecek durumda. Şu an tartışılan yasa uyarınca önümüzdeki 10 yıl içinde ABD'li üreticilere 180 milyar dolar yani 250 katrilyon lira sübvansiyon ödenecek. Yasanın ayrıntılarına baktığımızda bu dev sübvansiyonun ABD'nin güneyinde pamuk ve pirinci; kuzeyde ise buğday ve mısırı yabancı ürünlere karşı koruduğu açığa çıkarıyor. ABD'nin buğday açısından en verimli bölgesi olan Dakota, Minnesota, Montana gibi eyaletleri başta olmak üzere tüm ülke çapındaki üreticiler, bu sübvansiyonlarla birlikte bu yıl ortalama 16,5 milyar dolar elde edecekler. ABD bir yandan kendi ül-

kesinde tarımı, üreticiyi bu denli büyük paralar ile desteklerken; yarı sömürge ülkelerde ise emperyalist ülkelerin dayatmaları ile çıkartılan yasalar; destekleme alımlarının kaldırılması; kota uygulamaları ile tarım bitirilmek istenmektedir. Tütün yasasının hayata geçmesi ile birlikte sonuçları da yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştır. Binlerce üreticiyi mağdur eden tütün yasası sonucu birçok bölgede topraklarında başka bir ürün yetiştiremeyen üreticiler köylerini terk etmeye yönelmiş durumda. Bu bölgelerden birisi de Adıyaman'ın Kahta ilçesi. Tütüncülük yaparak geçimlerini sağlamaya çalışan Adıyaman'lı üreticiler yasanın çıkması ile birlikte tek geçim kaynaklarının ellerinden alındığını belirterek köylerini terk ediyor. Ziraat odalarına kayıtlı 45 bin tütün üreticisinin bulunduğu Adıyaman'da sadece Kahta ilçesinde yaklaşık 12 bin tütün üreticisi bulunuyor. Yani bu yasa sadece Kahta'da 12 bin üreticinin ölüm fermanının imzalanması anlamına geliyor.

IMF'nin talimatları ile çıkarılan ve üreticileri iyice sefalet sürükleyen yasalar, sadece tütün

uyasından ibaret değil. Şeker yasası, özelleştirmeler vb. uygulamalar da tarımın yok edilmesine hizmet ediyor. Hatta ilk bakışta tarımla bir ilgisi kurulamayan maden yasası dahi tarımsal

kurban etmektedir. Son günlerde kamuoyunu meşgul eden hormon tartışmalarında da aynı emperyalist güçlerin çıkarı söz konusudur. Hormon kullanımında üreticiyi suçlu göstererek tarım

nuçları tarım sezonunun açılışı ile birlikte yeni yeni kendini göstermeye başlamaktadır. Bu anlamda önümüzdeki günler üreticilerin üretmedikleri için göç etmek zorunda kalacakları;

üretimi tehdit eden bir içeriktedir. Bir yandan madenleri emperyalizme peşkeş çeken bu yasa bir yandan da Edremit, Muğla, Aydın, Çanakkale'deki zeytin alanlarını maden aramalarına

ürünlerinin ihracını önlemek isteyen egemenler asıl sorumlunun kendileri olduğunu da böylece gizlemeye çalışıyorlar. Yani birçoğu geçtiğimiz yıl imzalanan tarımı imha yasalarının so-

kitlesel eylemliliklere imza atacağı günlerdir. Yasaları ve sonuçlarını sadece duyan üreticiler yeni yeni bu yasaların yakıcı sonuçlarını yaşayacak ve çözüm yolunda adım atacaktır.

Müdürlüklerin kapatılmasına tepki

Samsun: Bölge Müdürlükleri'nin kapatılmasına karşı KESK Samsun Şubesi 9 Mayıs günü bir basın açıklaması düzenledi. Saat 12:30'da Samsun Emekli Sandığı Bölge Müdürlüğü önünde toplanan KESK üyeleri devletin aldığı bu kararı protesto etti. KESK adına basın açıklamasını okuyan Dönem Sözcüsü **Şerafettin Yılmaz**, Bölge Müdürlükleri'nin kapatılmasıyla birlikte başlı başına sorun olan işsizlik oranının bölgelerde daha da büyüyeceğini söyledi.

Bölge Müdürlükleri'nin kapanmasıyla buralarda çalışan işçilerin başka illere veya kurumlara gönderilerek adeta kitlesel sürgünler yaşanacağını ifade eden Şerafettin Yılmaz, "bunun peşine de norm kadro uygulaması ile çalışanların bir kez daha mağdur edilmesi planlanmaktadır. Çalışanların kurumun başka birimine ya da başka kurumlara yerleştirilmediği durumda ise zorunlu emeklilik dayatılarak, çıkarılacak çeşitli yasalarla esnek ve kural dışı istihdam gündeme getirilecektir" dedi.

Yılmaz'ın sözleri "**Bölge müdürlükleri bizindir kapatılmaz**", "Direne direne kazanacağız", "**IMF defol bu memleket bizim**", "İşsizlik, yoksulluk kader değildir" sloganlarıyla kesildi. Kamu hizmetlerinin, özel firmalara devredilerek, paralı hale getirileceğini iddia eden Yılmaz, sözlerini şöyle sürdürdü; "Bölge Müdürlükleri'nin kapatılması, kamuya ait olan kurumların sermayeye tepside sunulmasının, özelleştirmenin farklı bir biçimidir. Sivil Anayasa adı altında hükümet Anayasayı da serbest piyasaya göre şekillendirmeye çalışmıştır."

Alınan kararlar Bölge Müdürlükleri'nin kapatılması sonucunda, birçok alanda aksamalar yaşanacağını dile getiren Şerafettin Yılmaz, "Bu yıkım politikaları kader değildir. Bu ülkenin vatandaşının ihtiyacı için değil, IMF ve Dünya Bankası'nın direktifleri sonucu gündeme getirilen Bölge Müdürlükleri'nin kapatılması sonucu çalışanların mağdur edeceği gibi esnaf ve yöre halkına mağdur olacaktır. Bölge Müdürlükleri'nin kapatılması ancak etkili bir mücadele ile durdurulabilir" şeklinde konuşarak basın açıklamasını bitirdi.

Hormon tartışmasında son durum

Ankara: Almanya'ya ihraç edilen biberlerin zehirli olduğunun iddia edilmesi ile birlikte hormon tartışmaları ülkenin gündemini meşgul etmeye başladı. Bu konu ile ilgili Türkiye Ziraatçılar Derneği Genel Başkanı **İbrahim Yetkin** 8 Mayıs 2002 tarihinde dernekte bir basın toplantısı düzenledi. Yetkin konuşmasında Türkiye'nin yabancı ürünler için ciddi bir dış pazar haline getirilmek istendiğini vurguladı ve "**ürettirmeye, güçlü kıldırılmamaya yönelik planlı ve sistemli bir çalışma yürütülüyor. Desteklemelerin kaldırılması, şeker ve tütündeki bas-kılar tesadüf değildir. Bunlar üretmeyen bir Türkiye, tüketen bir Türkiye konumuna getirmek içindir**" dedi.

Direnişçiler ölüm sınırında

600'lü günleri geride bırakan Ölüm Orucu direnişinde devlet bir yandan çözümsüzlüğü devam ettirirken bir yandan da zorla müdahaleyle tutsakları sakat bırakıyor.

600'lü günleri geride bırakan Ölüm Orucu direnişinde devlet çözümsüzlükte ısrar ederken direnişçiler zorla müdahale işkencesiyle sakat bırakmaya devam ediyor.

Celal Keleş'e Kandıra F Tipi Hapishanesi'nden zorla müdahale için kaldırıldığı İzmit Devlet Hastanesi'nde bilinci kapanınca zorla müdahale edildi. Hala bilinci yerinde olmayan Celal Keleş 28 kiloya düştü. Ailesinden aldığımız bilgilere göre Celal Keleş'in idrarından kan geliyor. Yine aynı hapishanede olan **Erkut Cebeci** de zorla müdahale için İzmit Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Tutsakların aileleri İzmit Devlet Hastanesi'nde çocuklarının kaldıkları koşulların çok sağlıksız olduğunu söyleyerek hastanenin F Tipi zindanları aratmayacak düzeyde olduğunu vurguyorlar. Yine Kandıra F Tipi hapishanesinde Ölüm Orucunu sürdüren direnişçilerden **Cihan Deniz Tarak** da aşırı kilo kaybı, halsizlik, mide bulantısı, sıvı alımında azalma, bacak ağrıları vb. rahatsız-

lıklar yaşıyor.

İzmit Devlet Hastanesi'ne kaldırılan **Serdar Güzel** ise günde 2 litre sıvı alabiliyor. Tek başına hiçbir ihtiyacını karşılayamayan direnişçi 35 kiloda ve görme bozukluğu, sese karşı aşırı duyarlılık, kollarda ve ayaklarında şişme, vücudunda karıncalanma vb. rahatsızlıklar yaşıyor. **Yusuf Polat**'ta ise sıvı alımında düşme, deri dökülmesi, görme bozukluğu var.

Bayrampaşa Hastanesinde direnişini sürdüren direnişçilerden **Taylan Balatacı** direnişinin bir yılını doldurdu. Adli Tıp Kurumu tarafından "hapis-hane koşullarında kalamaz" diye rapor verildiği halde 6 No'lu DGM tarafından tahliye edilmeyen Taylan Balatacı'nın sağlık durumu ciddiyetini koruyor.

Yine aynı hastanede bulunan direnişçilerden **Binnaz Demirbaş**'a da zorla müdahale edildi. Üç kez yapılan zorla müdahale sonucunda uzun süre kendisine gelemeyen Binnaz

Demirbaş'ın bilincinin sürekli gidip geldiği öğrenildi.

Aynı hastanede bulunan **Erkan Tepeli** ise 40 kiloya düştü. Günde 3 litre su alabilen

Erkan Tepeli'nin de bacak ve kollarında aşırı şişme, yüzde deri dökülmesi, görme bozukluğu, idrarını tek başına yapmama ve idrarından kan gelme

vb. şikayetleri var. Ölüm Orucu 7. ekibinde yer alan Onur Öztanrıverdi de direnişini kaldırıldığı Bayrampaşa Hastanesinde sürdürüyor.

Anneler gününde yine kan ağlıyor yürekler

Ramallah'ta, Beytüllahim'de namlu ucunda akan kan, taşla bilenen direniş ve mevsimleri deviren Ölüm Orucu'nun

bir ana intihar etti. Başka bir ana da oğlunun tecrite karşı başlattığı ölüm orucunda sessiz kalmamak için sokağa çıkma-

sürdüğü bugünlerde 12 Mayıs'ta "anneler günü" "kutlandı". Acıların yüreğimizde kor bir ateş gibi harmanlandığı bu anneler gününde kızına 400 bin TL'ye bir şişe süt alamadığı için

sıyla hem coplandı hem de "adalet mülkün temelidir" yasalarıyla tutuklandı.

Buğday danesi yüzleri ne zaman dört duvar arasından çıkıp devrimci oğul-kızların fikirleri-

ni sahiplendiyse "terörist ana" damgası yediler. Mahkeme tutanaklarına çocuklarının yargılandığı davaların üyesi ve coplanıp-dövülüp hücrelere atılması gereken tehlikeli kişi oldular. Onlar Galatasaray Lisesi önünde "Cumartesi Anneleri", Arjantin'de "Plaza de Mayo" annelerydılar. Ve oğulları kayıptı, tutsaktı...

İşsiz-aç gömleksiz oğul-kızların analarıydılar. Tezekle kışın soğuşunu geçiren, çöplükteki çürük domatesle karınlarını doyuran ve düşman işgali altındaki topraklarından zorla göç edildiler. Sürgündüler; doğup, büyüyüp, evlenip, çocuklarını doğurdukları topraklardan. Oğul-kızlarını telli duvaklı bugün yaptıkları gibi dağlara da gönderdiler. Yangı yerine dönmüş bir ülkenin analarıydılar onlar.

Anaydılar; fabrikada mavi

tulum içinde işçidirler. Şaltere uzanan elleriyle makinaya ve hayata can verirler. Ve çocuklarıyla grev çadırında direnişçidirler.

Ve o analarımıza tepeden turnağa oğula ve kıza kesmiş bir ülke armağan edeceğiz.

Analar yine Galatasaray Lisesi önündeydi

12 Mayıs günü TUYAB'lı aileler ellerinde kırmızı karanfil ve maket anahtarlarla anneler gününü Galatasaray Lisesi önünde yaptıkları basın açıklamasıyla kutladılar. Polis yığınağına rağmen lise önüne gelen ailelerden Güzel Şahin "Türkiye'deki anneler ağlıyor. Ölüm Oruçları sürdükçe anneler ağlamaya devam edecek. Tecrit kalkmadıkça Ölüm Oruçları sürecektir" dedi. Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TU-

YAB) adına yapılan basın açıklamasında "**Evladlarımızı insana hasret bırakmakla kalmayıp, her türlü insani haklarını da gaspettiler. İşte evlatlarımız bu zulme dur demek, kendilerine ve topluma dayatılan hücre tipi yaşama hayır demek için bedenlerini açlığa yatırarak Ölüm Orucu direnişine başladılar. Kimimizin yüreği şehit düşenlerimizle, kimimizin yüreği ömür boyu sakat kalan gazilerimizle yangın yerine döndü**" sözleriyle bağışlamayı unuttuklarını ifade ettiler. Polis, basın metninin başına dağıtılmasına engel olurken üç kapı üç kilit yazılı önlük giyen bir anayı da gözaltına almaya çalıştı. Aileler bu gözaltını engellerken ellerindeki kırmızı karanfilleri İstiklal Caddesine dağıtarak dağıldılar.

Memik Horuz'a yönelik komplo sürüyor

Ankara: 11 aydır Sincan F tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Memik Horuz'un **15 Mayıs 2002** tarihinde Ankara DGM'de yargılanmasına devam edildi. 11 aydır keyfi bir şekilde tutuklu bulunan Horuz'un duruşması 11:30'da başladı. Horuz, F tipi hapishanelerdeki baskıların bir parçası olan zorla ayakkabı araması uygulamasını protesto etmek amacıyla mahkemeye ayakkabısız geldi. İtirafçı sanık Erol Çetin duruşmaya katılmadı. Çetin sadece savunmasını gönderdi. İftiracılığını boyutlandıran Çetin dilekçesinde Horuz ve avukatları için **"bunlar örgüt üyesidir. Benim pişmanlık yasasından yararlanmamı engellemeye çalışıyorlar"** dedi. Horuz'un avukatı **Aydın Erdoğan** söz alarak "bunca delil, kanıt varken Memik Horuz hala tutukludur. Horuz şahsında yapılan komplonun son bulmasını ve tahliyesini istiyoruz" deyip Çetin'in kendileri hakkındaki saldırılarını tutanaklara geçirtip "şimdi de bize komplo kurmaya çalışıyorlar" dedi. Memik Horuz'da kendisinin yaptığı iddia edilen röportajdan bir kaç paragraf okuyarak Erol Çetin'in yalanlarını ortaya koyduktan sonra, savunmasını mahkeme heyetine verdi. Horuz ayrıca "bir itirafçının tüm delillere karşın verdiği ifadeyle tutukluym, burada yargılanan politik düşüncelerimdir, tahliyemi istiyorum" dedi. Mahkeme heyeti talebini reddedip bir sonraki duruşma tarihi olarak 12 Haziran 2002'yi belirledi. Duruşmaya enternasyonal dayanışma amacıyla katılan **Uluslararası Halkın Avukatları Birliği** kurucularından Filipinli avukat **Romeo Capulang**'da özellikle DGM'ler, avukatlara yönelik saldırılar, Memik Horuz'a yönelik saldırı ve politik tutsakların sorunları ile ilgili rapor düzenleyerek uluslararası kamuoyuna taşıyacağını belirtti.

Kayıplar bulunsun sorumlular yargılansın

Devletin devrimci, komünistlere uyguladığı kaybetme politikası her yıl kayıplar haftası çerçevesinde yapılan eylemlerle protesto ediliyor. Bu yıl da **"gözetiminde kaybetme uygulamalarına karşı mücadele haftası"** adı altında ilk eylem **Ankara'da** Yüksel Caddesi'nde yapıldı.

İHD **Ankara** Şubesi tarafından 17 Mayıs günü

Yüksel Caddesinde bir basın açıklaması yapılarak gözetiminde kayıpların bulunması ve sorumluların hesap vermesi istendi. İnsan hakları anıtına karanfiller ve mumlar bırakılarak eylem bitirildi.

İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde düzenlenen eylem ise polis engellemek istedi. Buna rağmen yapılan eylemde İHD İstanbul Şubesi adına Leman Yurtsever bir açıklama yaptı. Kaybetme

politikasının hala sürdüğünü söyleyen Yurtsever İHD'ye yapılan 500'den fazla başvuru olduğunu fakat sayının bundan daha fazla olduğunu vurguladı.

İHD **İzmir** Şubesi ise kayıplar haftası çerçevesinde bir yürüyüş düzenledi. 100 kişinin katıldığı yürüyüşte **"Gözetiminde kayıplara son"** pankartı açılarak yapılan basın açıklamasında kayıpların derhal bulunması is-

tendi.

**Hasan Ocak
mezarı
başında anıldı**

19 Mayıs 2002 tarihinde Gazi Mahallesi'nde DMP, EKB, İHD, TUYAB ve tersane işçilerinin katıldığı bir törenle Hasan Ocak anıldı. Saat 12:00'de Cemevi'nde toplanan yaklaşık 150 kişi ellerinde gözetiminde kaybedilenlerin resimleriyle mezarlığa yürüdü. Mezar başında yapılan saygı duruşunun ardından yine gözetiminde kaybedilen **Rıdvan Karakoç**'un mezarı ziyaret edildi.

"Unutma, karşı çıkmak için kaybolmayı göze al, bekle" yazılı İCAD pankartının açıldığı anmada İCAD adına Hanife Ana bir konuşma yaptı. İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin de bir konuşma yaparak gözetiminde kayıplardan asıl sorumlu olanların Çillerler ve Demireller olduğunu söyledi. Anma şiir ve türkülerle sona erdi.

Cafer Tayyar Bektaş mezarı başında anıldı

Ankara: Şanlı Ölüm Orucu direnişinin yedinci ayında **7 Mayıs 2002** tarihinde şehit düşen ölüm orucu direnişçisi **Cafer Tayyar Bektaş**'ın ölümünün 1. yıldönümünde Karşıyaka'daki mezarı başında bir anma yapıldı. Yoldaşları, siperdaşları ve ailesinin katıldığı anmada polis 500 kişilik çevik kuvvet ve sivil ekip-lerle "güvenlik önlemi" alıp şehitlerin anmalarından bile nasıl korktuğunu

gösterdi. Anma bir yoldaşının açılış konuşması ile başladı. Yoldaşı **"Cafer sevilen bir devrimciydi. Ölümün üstüne giderken kendini tanıyanları yanılmadı. Başı dik ve onurluca karşıladı ölümü. Nasıl başladı ise aynı kararlılıkla sürdürdü Ölüm Orucu'nu. Gözünü bir noktaya dikti. Zafere..."** deyip anımının bilincimizde olduğunu ve takipçisi olunacağını belirterek sözlerini bitirdi. Ardından sözü

Bektaş'ın babası aldı. Zeynel amca kısaca Cafer'i anlatıp **"Kimlerin bu ülkeyi sömürdüğünü, talan ettiğini biz biliyoruz. Bizim çocuklarımız buna karşı oldukları, devrimci oldukları için hapishanelere atıldılar, katledildiler. Ama iradelerini kimse yıkamadı. F tiplerinde Ölüm Orucu'na başladılar. Şehit düştüler. Öyle sayıyorum ki bu ülkenin gerçek savunucuları gelip birgün mutlaka adalet önünde**

tüm bunların intikamını alacaklardır" dedi. Zeynel amcadan sonra TKP(ML) davasından Ölüm Orucu gazisi **Önder Mercan Nazım Hikmet**'in "Güneşi içenlerin türküsü" isimli şiirini okudu. Anmada **"Cafer Tayyar Bektaş ölümsüzdür"** sloganı atıldı. Daha sonra Cafer Tayyar Bektaş ve tüm Ölüm Orucu şehitlerinin anısına ailesinin vereceği yemek için Bektaş'ın evine gidildi.

30. yılın tecrübesiyle önderlik sorununa pratik sürecin ışığında bakış (II)

Partinin çıkarları, düşmanın durumu, sınıf mücadelesinin aldığı boyut, gelişmişlik düzeyi göz önünde bulundurularak, esas faktör politik faktör alınmalı ve önderlik konumlandırılmalıdır. Parti önderliği, sınıf mücadelesine etkili, kalıcı, sağlıklı nerede müdahale edip, önderlik edebiliyorsa orada konumlanmalıdır. Mekanları mutlaklaştırmamak gerekir.

Önderlik sanatında demokrasi anlayışı

Durumu bir bütün olarak bilmek ve buna uygun plan yapmak, önderlik sanatı için vazgeçilmez yöntemdir. Ancak, merkeziyetçilik kadar demokrasi anlayışı uygulanmadığında politik kararların kararlılıkla pratiğe uygulanması adımı sekteye uğrar.

“Ben önderim, biz önderiz” demekle önder olunmaz. “Önderlik, ne sabahtan akşama kadar tekrarlanan bir slogan, ne de küstahça itaat istemek demek değildir. Tersine önderlik, partinin doğru siyasetlerini uygulamak ve kendi çalışmalarımızla örnek olmak, bu şekilde parti dışında insanları ikna etmek ve eğitmek, önerilerimizi gönül rızasıyla kabul etmelerini sağlamaktır”

“Önderlik merkezi olarak kabul ettirmek için doğru bir önderlik çizgisi kadar ortaya çıkan sorunlara doğru ve zamanında çözümler bulmakla önderlik görevi yerine getirilir”. Nasıl ki Proletarya Partisi olmakla kitleler tarafından benimsenen, sahiplenilen parti olmak arasında da farklılık varsa, aynı şekilde örgütsel olarak “önder olmakla” çözüm ve yanıt gücü olan önderlik arasında farklılık vardır. Saygınlığın, prestijin, otorite olmanın önemli adımı, ortaya çıkan sorunlara zamanında çözüm bulmaktır. Erteleme, çözümü sonraya bırakılan, önemsenmeyen, küçümsenen sorunların nasıl bir kar topu gibi büyüyerek, kar dağına dönüştüğüne pratik sürecimiz çokça tanıklık etmiştir.

“Önderlik, sorunlara çözüm ararken öznelci, keyfiyetçi tutuma düşmemelidir. Bilimsel bakışın, devrimci tutumun, diyalektik yönetimin ışığında sorunlar tahlil edilerek, karar alınmalıdır. Keyfiyetçi, gelişigüzel tarzda üstünlük bir inceleme ve araştırmayla sorunlar ele alınmamalı ve sonuca gidilmemelidir. Bir kere alındıktan sonra kararlar kararlılıkla uygulanmalıdır, ertelemeye, savsaklamaya izin verilmemelidir.

Alınan politik kararlar derhal alt kademedeki organlara, parti üyelerine iletilmelidir. Alt kademedeki organlar derhal toplanarak alınan politik kararları kavra-

maya çalışmalıdır. Tartışmalı ve pratiğe uygulamak için planlar hazırlanmalıdır.

İDEOLOJİK HASTALIKLAR KARŞISINDA ÖNDERLİK

“Hiçbir komünistin aklından çıkarmaması gereken temel çalışma yöntemi, çalışma ve siyasetlerimizi somut duruma göre belirlemektir. Yaptığımız hataların nedenlerini araştırdığımızda bunların hepsini belirli bir zaman ve

başından sonuna kadar çeşitli süreç ve aşamalarda farklı biçimlerde ortaya çıkan hastalıklar olduğunu belirten Başkan Mao'nun bilimsel yöntem ve tutumla ideolojik hastalıklara karşı yaşamının sonuna dek mücadele ettiğini belirtelim.

İdeolojik hastalıkların temelini sınıflı toplumun gözeneklerinde yattığını görmek zorundayız. Sekterizm, subjektivizm, bürokratism vb hastalıklar, sömürücü sınıflara hizmet eder. Bu has-

ta böyle olmalıdır. Bu hastalıklar parti içine gökten inmez. Bu hastalıkların kaynağında sınıflı toplumun gerçekliği vardır.

Sınıflı toplum içinde sınıf savaşımını yürüten KP, tarihinin bütün aşamalarında kaynağını sömürücü sınıflardan alan ideolojik hastalıklara karşı sabırlı, bilinçli sürekli bir mücadele yürütür. İdeolojik hatalıklara karşı mücadele yürütürken “gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkar”, “hatayı kurtarmak için hastalığı tedavi et” ilkeleriyle hareket etmiş ve büyük başarılar elde etmiştir. Hastalıklara karşı “birlik-eleştiri-birlik” ilkesinden asla ödün vermemiştir. Sabırsız, aceleci ve sekter tutumlara düşmeden her bir hastalığı partinin bütününe eğitime aracı olarak kullanmıştır.

Küçük burjuvazinin çeşitli hallerde ortaya çıkan görüntüleri; ideolojide öznelcilik, politikada sağ ve sol sapmalar, örgütlenmede sekterizmdir. Bu ideolojiye karşı MLM ideolojisiyle mücadele ederken izlenmesi gereken yöntem **eğitim** olmalıdır.

İdeolojik hastalıklara karşı mücadele yöntemimiz sürekliliği sağlanmış bir tarzda “hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi et” prensibi olmalıdır. Mücadele etmeden KP'nin ideolojik saflığı sağlanamaz, düşman karşısındaki mücadele birliği güçlenemez.

Hata işlemiş olan yoldaşlar tedaviden korkarak hastalığını gizlemeye, dürüstçe ve içtenlikle kendini düzeltmek istediği sürece, onlara karşı iyi davranmalı, iyi bir yoldaş olmaları için hastalığını tedavi etmeliyiz. Sabırsız, kaba ve önyargılı olmamalıyız, bu yoldaşlara karşı içtenlikle davranmalıyız.

Hastalığını gizleyenlere, tedavi olmak istemeyenlere, iflah olmaz tutum içine girenlere, partiye karşı hesaplı ve çıkarını koruyanlara karşı tavrımız mücadele olmalıdır.

MERKEZİ ÖNDERLİĞİN VE KADROLARIN KORUNMASI VE KONUMLANMASI

Sınıf savaşımının ateşinde en

önde yürüten, bedel ödeyen, faşizmin azgın saldırıları sonucu fiziki olarak aramızdan ayrılan kadrolarımızın boşalan yerlerini doldurma görevi önümüzde duran, çözüm bekleyen önemli bir adımdır. Gerek faşizmin saldırıları sonucu katledilen kadrolarımızın yarattığı boşluk, gerekse sınıf savaşımının görevlerini omuzlayamayan kadrolarımızın kopmaları sonucu boşalan yerleri doldurma görevi stratejik bir sorun olarak karşımızda durmaktadır.

Merkezi olarak, kadro yetiştirme, eğitime politikasını pratiğe doğru ve sistematik tarzda uygulamalıyız.

Lenin yoldaş tarihte hiçbir sınıf hareketinin örgütlenme ve yönetme yeteneğine sahip ilerici temsilcilerini yetiştirmeden kendi egemenliğini sağlayamayacağını öğretmektedir. Parti tarihimizde geçmişten bu yana ciddi olarak önümüzde duran ve çözüm bekleyen sorunun başında sürekliliği sağlanmış parti önderliği yaratmak gelir. Sürekliliği sağlanmış parti önderliği yaratmadan sürekliliği sağlanmış gerilla mücadelesi yaratamayız. Bu sorun bir zincirin iki halkası gibi iç içe geçmiş temel ve belirleyici bir sorundur. Proletarya Partisi olarak örgütlenme ve yönetme yeteneğine sahip kadrolar yetiştirmede kısmi başarılar elde edebiliyoruz, ancak yetiştirdiğimiz kadro ve önderleri çok çabuk ve kolaylıkla kaybedebiliyoruz.

En ciddi problemi önderlik konusunda sistematik hale gelmiş, oturaklı, düşünce sistematizminin olmamasından kaynaklı yaşıyoruz. Yoğunlaşamaktan kaynaklı sorunlara dönemsel yaklaşıyoruz. Önderlik denilince pratik ve örgütsel önderlik anlıyoruz, önderliğin politik boyutunun esas, can alıcı olduğunu kavrayamıyoruz. Önderlikten, örgütsel önderlik ve bireyin faaliyet alanında fiziki olarak olması, yetkilerle donanarak sevk ve idareti anlaşılmıştır ve dolayısıyla bu tarz bir şekilleniş esas hale gelmiştir.

Organların oluşumunda nite-likten çok nicelik esas alınarak,

yerdeki gerçek durumdan uzaklaştığımız ve çalışma siyasetlerimizde öznelci davrandığımız için ortaya çıktığını görüyoruz” Mao.

Hataların nedenlerinin somut durumu bir bütün olarak bilmekten kaynaklandığını belirtelim. Hataların önemli nedeni Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ışığında somut şartların somut tahlilini yapamamaktır. Öznelcilik, sekterizm, bürokratism hastalıklarının Çin devriminde

talıklar küçük burjuva ideolojisinin partimizdeki yansımalarıdır. Küçük burjuvazinin sayıca kabarcık olması, parti üyelerimizin çoğunlukla bu sınıftan gelmiş olması, ister istemez bu hastalıkları partiye taşımaktadırlar.

KP'de doğru politikayla yanlış politika arasındaki mücadeleler özünde parti dışındaki sınıf savaşımının parti içine yansımalarıdır. İdeolojik hastalıklara yanlış bakış açılarını karşı kavrayışımız

organların işlevsel yönü, sayısal boyutuyla organların doldurulması esas alınmıştır. Organların nitelik ve politik boyutu esas alınmayınca oluşturulan organın nicelik örgütsel boyutu ön plana çıkmıştır. Dolayısıyla organda yer alanlar için örgütsel çekicilik, kariyer, örgütsel misyon boyutu önemsenip, ön plana çıkmıştır. Politikaya ilgi boyutu düşmüştür.

Partinin çıkarları, düşmanın durumu, sınıf mücadelesinin aldığı boyut, gelişmişlik düzeyi göz önünde bulundurularak, esas faktör politik faktör alınmalı ve önderlik konumlandırılmalıdır. Parti önderliği, sınıf mücadelesine etkili, kalıcı, sağlıklı nerede müdahale edip, önderlik edebiliyorsa orada konumlanmalıdır. Mekanları mutlaklaştırmamak gerekir.

Partimizin örgütsel gerçekliği, gücü, mevcut konumlanışı ve düşmanın durumu gözönünde bulundurulmalı ve bu objektif gerçeklik içinde önderlik konumlanmalıdır. Doğru olan, olması gereken parti önderliğinin savaş

bölgesinde konumlanmasıdır, ancak bu anlayış her dönem için mutlaklaştırılmamalıdır. Kaba, mekanik bir tarzda mutlakçı bir anlayışla dogmatikçe soruna yaklaşmamak gerekir.

Uzun vadeli çıkarlarımızı kısa vadeli çıkarlarımıza feda ediyoruz. Parti tarihimizde küçümsemeyecek düzeyde öğretici, eğitici dersler mevcuttur. Var olan deney ve tecrübelerin, özetlenip, özümsemesi gerekir. Ve var olan tecrübe ve dersler, partiye sunulmalı ve eğitim aracı olarak kullanılmalıdır.

Sınıf savaşımının şiddetlendiği, parti örgütlülüğünün yaratıldığı her alanda aynı zamanda önderlik inşa edilmelidir. Parti önderliğinin inşa sorunu tek bir alana hapsedilmemelidir. Gerilla bölgelerinde, işçi sınıfı içinde, gençlik faaliyetinde, enternasyonal alanda, önderlik inşa edilmelidir. Düşman hedefini genişletmeli ve hedef şaşırtmalıyız.

Deşifre olmuş kadroları, düşman denetimindeki bölge ve alanlardan çıkarmalıyız.

Engellenmelerin ezici bir bölümü büyük şehirlerde, hatta tek bir büyük şehirde olmaktadır. Bu kötü şekilleniş ve çalışma tarzından hızla kurtulmalıyız. Yetenek, tecrübe ve birikime göre uzun vadeli parti ve devrim çıkarları gözetilerek kadrolar konumlandırılmalıdır.

Parti saflarımızda düşmanı küçümseme anlayışı mevcuttur. Düşman saldırıları sonrası yaşanan pratiğimizden öğrenmiyoruz. Öğrenme konusunda ciddi boyutta bir kavrayışsızlık yaşıyoruz. Öğrenmek yapmaktır. Öğrendiğini pratikte yapamayan, öğrenmemiş demektir. Bedeller ödenecek yaşanan yüzlerce tecrübe ve deneye karşın biz yine hata yapıyorsak öyleyse, öğrenmiyoruz demektir. Bizler, hatalarımızdan öğrenemiyoruz ancak düşman bizim hatalarımızdan çok iyi öğreniyor. Güvenlik sorununu ne kadar kavramışsak, kavradığımız ölçüde uyguluyoruz demektir.

Amatör çalışma tarzından kurtulmalıyız. Profesyonelce düşünüp, profesyonelce çalışmalı,

kısa vadeli hesaplar yapmaktan kurtulmalıyız. Günü birlik, dar pratik çalışma tarzından hemen sonuç alma şekillenişinden kopturmalıyız. Yarınlar değer bırakmalı ve değer yaratmalıyız. Sürekliliği sağlanmış organ ve komiteler yaratmak hedefimizdir.

Parti, organ ve komitelerimiz, kurum gibi düşünüp, çalışmalıdır. Çalışma tarzımız illegal koşulların emrettiği tarzda olmalıdır. Attığımız her bir adımı yüzlerce kez düşünüp, bir kez karar vermeliyiz.

Partimizin önderliğini ve kadrolarını yetiştirme ve koruma sorunu devrimi ve sorunlarını kavramamızla dolaysız ilgilidir. Kadrolarımızın ezici çoğunluğu büyük şehirde engelleniyorsa hatta tek bir şehirde engelleniyorsa, bu, devrimi ve yasalarını kavrayışsızlığımızdaki küçük burjuva zaafımızın en zavallı bir şekilde ortaya çıkmasıdır. Kadroların ve önderliğin korunmasını partinin ve devrimin korunması olarak kavramalıyız.

Önderlik sorununa daha yakından bakmaya, önderlik gerçekliğimizi bilimsel tarzda sorgulamaya çalıştık. ÇKP tarihinden yararlanarak önderlik sorununa ilişkin dersleri özetlemeye, gerçekliğimizin, sürecimizin ihtiyacına yanıt olmaya çalışacak bir araştırma ve incelemeye çalıştık. Bu değerlendirme çalışmamız, parti politik önderlik sorununa bilimsel yaklaşımı, önderlik tarzına ve yöntem sorunlarına alçakgönüllü bir yanıt olmayı hedeflemiştir. Proletarya Partisi'nin önderlik sorununa yanıt ve çözüm çalışması daha da ayrıntılandırılarak, somuta inerek somuta daha detaylı bir tarzda incelemeyle zenginleştirilmelidir. Bu çalışma cesaretli bir adımdır, ancak her şey değildir. Çözümün ihtiyacına alçakgönüllü bir yanıtır. Bu çalışma, bütün yoldaşlara sürecin ihtiyacına yanıt olma çalışmasına, yoğunlaşmasına bir davettir.

Biti

PUSULA

HEDEF YÜRÜYÜŞÜNÜ KAVRA

Bütün kötülüklerin anası cehalet ve yoksulluktur. Bunu besleyenler ise başta Emperyalizm ve onun yerli uşakları olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Toplumsal yıkımların, acıların, yoklukların ve sefaletin yok edilmesi, ortadan kaldırılması ancak onun gerçek yaratıcılarının tarih sahnesinden silinip yok edilmesiyle mümkündür. Bunun dışında aranan ve aranacak çözüm yolları ve alternatifler, hedef amaçlı fırlatılan ancak hedefine varmayan ok gibidir. Bilincin netleşmediği, amacın berraklaşmış çabanın yoğunlaşmadığı yerde hedefe varmak imkansızdır.

Toplumsal çalışmalarda, politik faaliyetlerde bilinci, amacı ve hedefi netleştirip, berraklaşmış proletaryanın bilimi olan MARKSİZM LENİNİZM MAOİZM'dir. Bu bilimi en yüksek düzeyde kuşanan ve uygulayan ise Proletarya Partisidir.

Toplumların en küçük hücresine dek bölünerek parçalanıp, örgütsüzleştirildiği, sömürü ve zulmün her türlü aygıtının en yüksek düzeyde örgütlenerek karşı devrimci zorla ezilenlerin karşısına çıktığı tarihsel anın mevcut koşullarında yolu MLM bilimiyle aydınlatılmayan çabaların, hedefine varmayan boşa fırlatılmış ok gibi uzay boşluğunda yok olmasına benzer.

Sömürünün-zulmün sahipleri ekonomik, politik, askeri ve kültürel olarak en yüksek dü-

zeyde örgütlenerek kendi cennetlerini korumaya çalışırken, başta proletarya olmak üzere ezilen, horlanan bütün emekçilerin proletaryanın denenmiş bayrağı altında örgütlenmekten başka hiçbir etkili-güçlü silahtı yoktur. Ne insanlık tarihinin geldiği nokta, ne bilimin, teknolojinin baş döndürücü gelişim düzeyi insanlığı sömürü ve zulüm belasından bir çırpıda kurtaracak bir "icatı" henüz yaratamamıştır.

Bu "sihirli" silah proletaryanın kahredici ellerindedir. Onun üreten, yaratan kahredici elleridir kendisiyle birlikte bütün insanlığı özgürlüğe götürecektir. Bu silah bugün başta enternasyonal proletarya olmak üzere dünya halklarının elinde muazzam bir güce dönüşmektedir.

Enternasyonal proletaryanın ülkemizdeki bölüğü 30 yıllık tarihsel tecrübe ve deneyimiyle özgürlük yürüyüşünü sürdürmeye devam etmektedir. Merkezine halkın çıkarları uğruna korkusuzca savaşmayı koyan Proletarya Partisi geleceğe ne bırakacağını önemseyerek yürüyüşünü sürdürüyor. Kendi hata ve zaafına karşı bu denli acımasızca yönelen başka bir yapı gösterilebilir mi? Ülkemiz topraklarında bulunduğu yeri, varmış olduğu düzeyi daha ileri düzeye varmak için yüksek düzeyde sorgulayarak, azami çabayı göstermede ısrar eden başka bir örnek verilebilir mi?

30 yıllık devrimci savaş ve direniş geleneğini, iktidar amaçlı perspektifini kaybetmeden, bir an olsun yolunu şaşırmasın, tereddüte düşmeden savaşımını sürdüren başka bir örnek verilebilir mi? Onlarca yönetici kadro ve yüzlerce partizanını, halk ordusu savaşçıları, militanlarını savaş ve direniş mevzisinde kaybederek, yolunu şaşırmasın, bir an olsun tereddüte düşmeden, özgürlük yürüyüşünü sürdüren başka bir örnek verilebilir mi? Kültür devriminin sarsıcı rüzgarından etkilenerek devrim güzergahına çıkıp, daha sonra her bir dönemeç ve yol ayrımında güzergahı terk ederek tarih sahnesinden silinen, "geçici yol arkadaşları" ünvan sahipleri karşısında bilge öğretmen İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın yarattığı muazzam bilinç, değer ve program anlamlıdır. Bu program üzerinde yürüyen kurmayın duruşu güven ve umut vermeye devam ediyor.

Ezilen, sömürülen, haksızlığa uğrayan, işsiz kalan, yoksulluğa terk edilenlerin devrim yapmaktan başka HAKLARININ kalmadığı, bu hakkın en namusluca kullanılma mevzisine Proletarya Partisinde örgütlenerek varılacağı, geleceğine örgütlülüğü, savaş ve kurtuluşu bırakmaktan başka bir iddiasının ve amacının olmadığı karargahta her şey çok daha temiz olmak zorundadır. Bakın Başkan Mao bu konuda ne diyor? "Biz komünistiz, düşmanı alt etmede halka önderlik etmek isteriz; dolayısıyla saflarımızı düzenli tutmalı, uygun adım yürümeli, birliklerimizi seçkin birliklerden, silahlarımızı iyi silahlardan oluşturmalıyız. Bu şartlar yerine getirilmeden, düşman yenilgiye uğratılmaz." Bundandır ki Proletarya Partisi 30 yıllık birikim ve deneyle yürü-

yüş temposunu artırmayı, sırtını dağa, gözünü iktidara, yüzünü kitlelere dönerek daha yüksek düzeyde bir örgütlenmeyi hedefliyor.

PP kolektif üretim ve savaş karargahında sınıflı topluma ait olan düşünce ve anlayışlara karşı mücadelesini doğru tarzda ele alarak sürdürerek, yürüyüşünü uygun hale getirir, geleceğini güçlü inşa edebilir. PP sınıflı toplum içinde savaşımını sürdürmektedir. Sınıf düşmanlarını yok etme mücadelesinde kendi içindeki sınıflı topluma ait etkilere ve yansımalarına karşı mücadele etmeden tarihsel ve anın görevlerini başaramaz. SINIF BİLİNCİNİ, PARTİ VE ÖNDERLİK BİLİNCİNİ KUŞAN yürüyüşü güçlü bir ideolojik sorgulamanın, mücadelenin ve arınmanın da adımı olacaktır. Bu yürüyüşte kuşanılması istenen önderlik bilinci, devrim ve sınıf bilincinin berraklaşması, hedefin netleşmesi, görev ve sorumlulukların kavranmasıdır. PP kendi karargahını sürekli ve düzenli bir şekilde temizlemek zorundadır. İdeolojik sorgulamanın, arınmanın ve mücadelenin aksatıldığı gevşetildiği yerde sömürücü sınıfa ait pis tozlar birikir.

Küçük burjuvazi, PP üretim ve savaş karargahına örgütsel olarak katılabilir ancak ideolojik olarak katılımın gerçekleşmesi, uzunca bir değişim ve dönüşümü hedefleyen mücadele sürecini kapsar. Başkan Mao KP'ye küçük burjuvazinin örgütsel olarak katıldıklarını, ideolojik olarak bütünüyle katılmadığını belirtirken önemli ve dikkat edilmesi gereken bir gerçeğe vurgu yapmaktadır. Şayet bu görüşün tersi bir iddia gerçek olarak kabul edilseydi, PP'lerden kopan küçük burjuvaların nicelliğini nasıl açıklayabilirdik? Başkan MAO,

PP'ye katılıp parti üyesi olanların bile düşüncelerinde bütünüyle değişim ve dönüşümün gerçekleşmediğini belirtirken, bugün de bir biçimiyle dünya ölçeğindeki PP saflarında yaşananları doğru ve bilimsel tarzda açıklamaktadır.

En zor olan ve en fazla dikkat ve itina isteyen mücadele, karargah içi mücadeledir. Birlik amacıyla sürdürülen ideolojik mücadelede hatalı anlayış ve düşünceye karşı eleştiride ikna ve eğitim yönteminde ısrarlı olmak hastalığa karşı niyetin niteliğini belirler. Hastasına karşı yaklaşan doktorun tutumundaki rol ne önemdeyse hatalı anlayış ve düşüncelere karşı tutum da aynı hassasiyette olmak zorundadır. Yani yaklaşım, yani tutumdaki samimiyet ve içtenlikle hastayı tedavi etme istemi ve yoldaşça tutumun önemi anlaşılacak zorundadır.

Sınıfsız toplum bireylerinin tedavisi daha kolaydır, ancak sınıflı toplumun bireylerini tedavi etme mücadelesi kolay değildir. Sınıflı toplumun farklı sınıflara ait bireylerinin düşünce tarzları, davranış biçimleri, alışkanlıkları, kültürel ve ahlaki şekillenişleri, sınıf terbiyeleri bilinmeden, bu gerçeklik göz önüne alınmadan atılacak adımlar, yapılacak girişimler etkili olamaz, beklenen ve istenilen sonuç alınmaz.

Hatalı anlayış ve düşüncelere karşı, hata yapan yoldaşlara karşı mücadele de proleter bir yöntem ve komünist bir tutumla istenilen sonuca varılır ya da daha az tahribatla yıkım engellenir. Bu yöntemin başında; hatalara karşı bilimsel ve doğru tarzda mücadele ve hata yapmanın hatasından kurtulması için bir doktor titizliğinde yardım gelir.

Tokat, Sivas, Erzincan'da Özel tim kışkacı

Tokat ve çevresinde ise adı konmamış OHAL yasaları Tunceli'yi hiç aratmayacağına benziyor. Özcesini söylemek gerekirse devlet; hayvanlarını otlatırken, bahçesini sularken vurulan, 2 çuval fazla un aldığı için gözaltına alınan, evinde fazladan mekap ayakkabı bulundurduğu için tutuklanan, gerillayı ihbar etmediği için göçe zorlanan köylünün fermanını vermiştir.

Halka uyguladığı azgın sömürü ve zulümle ayakta duran, devrimci ve komünistlerin kanyla iktidarını sıvamaya çalışan TC, gün yok ki yeni yeni bahanelerle, halka saldırmasın. Ülkemiz topraklarında yıllardır süregelen devrimci ve komünistlerin mücadelesi devletçe bitirilememekte ve bitirmek için binbir türlü yola başvurulmakta. Faşizmin zulümüyle varlığına vesile olduğu mücadeleler kancan bedeli sürdürülürken devletin her türlü ekonomik-siyasi-kültürel zulümüne maruz kalan emekçi halkımız, Kendi savaşçılarına kucak açmakta ve bu kucaklaşmayı gün geçtikçe büyütmektedir.

Devlet kitlelerin muazzam gücüyle bütünleşen bir devrimci faaliyetten azrailden korkarcasına korkup özellikle gerilla faaliyetinin olduğu bölgelerde yoğunlaşmaktadır. "Üç-beş çapulcu" diye tanımladığı gerillayı yok etmek için ortaya döktüğü tanklar, ta-

Ordu, Giresun, Erzincan ve Tunceli'de başlattığı operasyonlara, hedeflediklerine ve halka getireceklerine değinelim;

Özellikle Tokat'ta uzun zamandır süregelen özel bir devlet politikası bugün çevre illere de yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır.

Şimdiye kadar gazetemizde de mümkün olduğunca yer vermeye çalıştığımız gibi bölgede yayla yasakları, zorla koruculaştırma, gözaltı, tutuklama, sürgün vs. devlet tarafından yaşamın bir parçası haline getirilmeye çalışılmaktadır. Öyle ki '97-98 yıllarında daha da azgınlaşan bu saldırılarla bölgede yoğun bir şekilde zorunlu göçler yaşanmıştı. Karadeniz köylülerinin tüm bu yaşadıkları dün T. Kürdistanı'nda Kürt halkının yaşadıklarını, çektiklerinin benzeridir.

Az önce de belirttiğimiz gibi zulümle direnişi, mücadeleyi zorunlu kılan devlet T. Kürdistanı'nda gelişen bu direnişi

kılan, işkencelere uğrayan, korucularca, askerlerce tecavüze uğrayan Kürt halkının yarısı hala kanamaya devam ederken ulusal hareketin son süreciyle sekteye uğrattığı Kürt halkının haklı mücadelesi tekrar canlanacaktır. Tekrar konumuzun esasına dönecek olursak;

'97-98 yıllarında Karadeniz'e bir güç yığınağı yapan devlet PKK'nin silahlara vedasıyla buradaki büyük bir gücünü 99'dan itibaren yine Karadeniz'e aktarmaktadır.

Son yaşanan eylemliliklerle devletin başlattığı operasyonlarla bölge halkını bekleyen saldırıları daha da açmak için '97 yılı sonunda bölgede DKÖ, çeşitli parti ve derneklerce yapılan bir araştırma raporunu anımsatalım;

Bölgede ayyuka çıkan devlet terörüyle yaşanan yayla yasakları, zorunlu göçler, gerekçesiz köy baskınları, tutuklamalar, sıradan insanları hedef alan devlet kurşun-

lerinde yaşananları incelemek için bölgeye gitmişti. 19 Kasım 97'de Ankara'dan Tokat ve Ordu'ya uzanan inceleme gezisinde heyetin raporlarına takılanlar hiç de gözardı edilecek şeyler değildi.

Ordu Aybastı ilçesinde kaymakamın kararıyla uygulanan yayla ya-

yoğunlaşan baskılar devletin yaratmaya çalıştığı Alevi-Sünni çelişkisiyle birçok köye-ilçeye uzanmıştı.

Reşadiye Kaymakamının heyeti köye uğratmama "emir ve talimatları" ise bölgede durumun vehametini gizleme çabasından başka bir şey değildi.

Tarlalarının dibindeki yaylalara çıkamayan, çalı kesmeye gidemeyen, tarlasını sulayamayan köylünün ürününün ziyan olması ayrı bir dertken akşam belli bir saatten sonra dışarı çıkanlara sıkılan/sıkılabilecek olan devletin hesapsız kurşunları şimdiye kadar kimleri yaraladı, kimleri katletti bu muhakkak bildiğimiz sayının üstündedir.

Heyetin raporundan bir alıntı yapacak olursak o gün yaşananların belli bir durgunluk dönemin-

den sonra özellikle Tokat'ta yoğunlukla devam ettiği ve çevre illerin yanısıra Karadeniz'e kayacağı düşünüldüğünde oluşacak tablo halkımız için içler acısıdır.

"Keyfi baskılar, gözaltılar, dayak vb. işkenceler, ajanlık teklifleri, takip, tehdit, kimlik tespitleri, üniversite öğrencilerinin üzerine araba sürmek, gençlerin eline bombayı verip pimini çekmeye zorlamak gibi uygulamaların, Özel Tim'in yöreye gelmesinden sonra yoğunluk kazandığı, Tokat'ta 700, Ordu'da 400 özel Tim mensubunun var olduğu ifade edilmektedir(...)"

Yine o yıllarda da gönlüllü korucuların devletten aldıkları silahlarla oluşturdukları serseri-çete takımları halka zarar verip rahatsız ederken bugün bu daha da boyutlanmış durumdadır. Zor-

Dünyada gerilla savaşının yürütüldüğü birçok ülkede örneklerinin yaşandığı gibi ülkemizde de devlet iktidarını sürdürmek ve gerillayı halktan koparmak için binbir türlü yolu denemiştir.

burlarca askerler vs. bu "üç beş çapulcunun" devlet için nasıl da bir kabus olduğunu gösteriyor aslında.

Konumuz gereği geçtiğimiz hafta yaşananlarla devletin Tokat, Sivas,

daha çok baskıyla ve zulümle bastırmaya çalışmıştı. Ve tabii daha çok zulüm, yoksul emekçi halkı devrimcilere daha da yakınlaştırmıştı.

Bugün geline aşamada köyleri yıkılan, ya-

ları vs. demokratik kamuoyunun dikkatini çekmişti. Tokat, Samsun Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği Şubelerinin çağrılılarıyla oluşturulan heyet Tokat-Ordu ilçe, belde ve köy-

sakları, Tokat'ta gayri resmi-keyfi bir tarzda dayatılıyordu. Yağmurlu, Dereköy, Öncebel, Mes-cid, İbiski, Niksar, Almus, Reşadiye, Olukakan, Çatak, Eğmeağzı, Sırçak, Sarıtarla, Yeşilalan, Sarıkız, Eskişehir'de

la ya da gönüllü silah verdiği insanlara günlük yüz milyonları aşan para dağıtan, altlarına araba veren devlet yarattığı bu çetelerle köylüleri birbirine de düşürmektedir. Devletin koruculuğunu yapan eli silahlı, yüzü maskeli tipler ortaklıkta dolaşp, ne idüğü belirsiz işler çevirmektedir.

Yine o dönem basına yansıyan bir ayrıntı bölgede dönen dolapları deşifre ediyor. İşte ege-menlerin kendi ağızları-

daha önceden belirtmiş-tik. Gerillayı halktan koparamayan faşist TC karanlık yüzüne taktığı maskeyi indirmek zorundadır. Çünkü onu ayakta tutan zulmüdür.

Bu bağlamda bir eliyle göstermelik gıda, giysi yardımları yapan devletin diğer eliyle sürdürdüğü ve hızlandırdığı operasyonlar bunu açıkça gösteriyor.

Son aylarda yaşanan gelişmelerle canlanan bölgede geçtiğimiz hafta Giresun'da TIKKO ge-

ği için gözaltına alınan, evinde fazladan mekap ayakkabı bulundurduğu için tutuklanan, gerillayı ihbar etmediği için göçe zorlanan köylünün fer-manını vermiştir.

Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi halkımız bunca zulme yabancı değildir. Bugüne kadar gerillanın kendilerinin bir teline bile dokunmayacağını bilen, gerillayı tanıdıkça bağrına basan halkımız zulmü her geçen gün daha da artan devleti de iyi tanı-

mak, güvenini zedelemek için kullanmaktadır. Bahsini ettiğimiz bu ikinci yön son dönemde Karadeniz bölgesinde oldukça öne çıkmaktadır.

Bir dönemler gerillaya teslimiyet çağrılarını yapan, iftiracıların nağmelerini bildiriler şeklinde köylere dağıtan devlet şimdi de yerel basın-yayın organlarını seferber etmiş durumda. Bölgede jandarmanın eliyle kurulan Yöre FM adlı radyonun güçlü vericileriyle Tokat, Ordu, Samsun,

belli bir kesimi etkilediği bir gerçeklikten köylere gencinden yaşlısına hiç kimsede itirafçılığa ilişkin bir sempati uyanmamaktadır. Tepkiyle karşılanan bu olayda çirkefleşen iftiracılar bölge halkından kimilerinin deyimleriyle devlet tarafından bir sümük gibi fırlatılıp atılacaklardır.

Çıkacak olan pişmanlık yasasından yararlanamayacak(!) gerillalara tehditler savrulurken cillanarak sunulan iftiracı Selahattin Günel'in teslimiyeti, ihaneti, girdiği sorgular, çıktığı operasyonlarsa insanların midelerini bulandırmaktadır.

Yine bölgede Tokat İl Jandarma Komutanlığı'nca çıkartılan aylık Yöre dergisine ilişkin çok da söz söylemeye gerek yoktur. Ücretsiz dağıtımı yapılan derginin amaçları bahsini ettiğimiz radyo ile aynıdır. Adı geçen Yöre dergisinin Nisan sayısında büyük bir aymazlık ve ikiyüzlülükle sıralanan şu cümlelere atıfta bulunarak yazımıza son verelim "İnsanın yetişmesi çok zor. Ve insan hayatı çok kutsaldır. Ölümcül bir hastayı öldürmeyi bile tıp tartışırken insanların boş hayaller uğruna, ölüme sevk edilmeleri,

ölüm yolu olarak Ölüm Orucu'nu seçmeleri veya seçtirilmeleri ne kadar akılcı bir yoldur." (Yöre dergisi sayı 4)

Evet gerçekten de böylesine çürümüş, kokuşmuş bir sistemin içinden namusuyla, onuruyla yaşayan, kendini devrimci, halka adanmış insanları yetiştirmek zordur. Yaşamın kutsallığını anlayabilecek olanlarsa kesinlikle katliamlarla hapisanelerdeki devrimci ve komünist tutsaklara işkenceler uygulayan, bombalar atan, yakan faşist TC ve onun uşakları olamaz.

Ki Ölüm Oruçları insanların kendi iradeleriyle başlattıkları bir süreçtir. Aksi durumda bu sürecin bu aşamaya taşınması nasıl açıklanabilir, hangi inanç ve irade zorla bunca gün dayanabilir diye sormak lazım.

F tipi zindanlarda, yaşayan ölümlere çevrilmek istenen tutsakların tek direniş mevsizi olan Ölüm Orucu'nu "yaşayarak ya da ölecek" devletin zulmünden, tecritine boyun eğmeyişin akılcılığını anlamakta zorlanan ege-menlerin bunu anlayamamalarıysa elbette normaldir. Çünkü onların baktığı pencere zulmün karanlık penceresidir.

"Üç-beş çapulcu" diye tanımladığı gerillayı yok etmek için ortaya döktüğü tanklar, taburlarca askerler vs. bu "üç beş çapulcunun" devlet için nasıl da bir kabus olduğunu gösteriyor aslında.

la bölgede neler döndüğünün itirafı; "97 yılında DYP Giresun Merkez İlçe Başkanı Tevfik Karabulut 25-26 Ekim 1997 tarihinde bölgede yapılan ve dönemin içişleri Bakanı Murat Başeski-oğlu'nunda katıldığı "Güvenlik Zirvesi"nde şunları söylemişti. "Terör mensupları uzun süredir Karadeniz'e inmek istiyor. İşin bir tarafı bu. Bir de bölgede uyuşturucu kaçakçılığına adı karışan, yargılanan çok sayıda güvenlik görevlisi var."

Bölgede bir savaş rantı peşinde olanlarca bölgede kalmak ve devlet terörünü sürdürmek için şişirme söylentiler, göstermelik çatışmalar hala yaşanmakta.

Daha birkaç hafta evvel şimdiye kadar çekmediği zulüm, işkence kalmayan Almus-Serice (Kevaklık) köyü çevresinde Jandarmanın sebpsiz sıkıldığı kurşunların "çevrede terörist var" bahanesiyle köylülere bir güç gösterisi, baskı bahanesi olduğunu çevre köylülerden insanlar da dahil birçok kişi biliyor.

Bölgede başta TKP/ML TIKKO olmak üzere gerilla faaliyeti yürüten devrimci örgütlerin yıllardır sürdürdüğü mücadeleyi bitiremeyen devlet son dönemde özellikle Tokat'ta bu bahsini ettiğimiz baskı politikalarının yanısıra halkı kandırmak, kazanmak(!) için yaptığı yardımların, kampanyaların çok da sürmeyeceğini

rillalarının rehin alma eyleminden sonra da başlatılan operasyonların yoksul emekçi halkımıza getireceklerine dikkat çekmek, tüm devrimci konuya duyarlı olmaya çağırarak elbette ki öncelikle insan olma sorumluluğumuzun gereğidir. Zira bölge valiliklerinin açıklamaları faturanın yine kime ödetileceğinin mesajını vermektedir.

Giresun'da yaşananlardan sonra Giresun, Ordu, Tokat, Sivas, Erzinca ve Tunceli'de başlatılan operasyonlardan sonra Tunceli Valiliği'nin yaptığı açıklamada operasyonlarda havan topu, taciz helikopterleri ve mayınların kullanılacağı belirtiliyor. Birçok bölgeye halkın giriş-çıkışı yasaklanırken köylülerin yaşamlarının yine altüst olacağını sanırız belirtmeye gerek yok. Valilik "teröristlerle sivil halkın ayırt edilmesinde sorun çıkabilir" diyerek daha şimdiden hesapsız kurşunların notunu düşmüş durumda.

Çemişgezek'ten Erzinca Kemalîye ve Tunceli Ovacık'a kadar uzanan 75 km'lik alana OHAL kanununun 9 ve 11. maddesi uyarınca halkın girmesi yasaklanırken, Tokat ve çevresinde ise adı konmamış OHAL yasaları Tunceli'yi hiç aratmayacağı benziyor. Özcesini söylemek gerekirse devlet; hayvanlarını otlatırken, bahçesini sularken vurulan, 2 çuval fazla un aldı-

maktadır. Devletin estirdiği terörse bilinçsiz ve alternatiflerden bihaber insanların devlete karşı duyduğu az buçuk güveni kırmaktan başka bir şeye yaramayacaktır. **Çünkü halk evlatlarını tanıyor.**

Dünyada gerilla savaşının yürütüldüğü birçok ülkede örneklerinin yaşandığı gibi ülkemizde de devlet iktidarını sürdürmek ve gerillayı halktan koparmak için binbir türlü yolu denemiştir. Gerillaya yönelik askeri operasyonları daima esas alan egemenlerin kitlelerin beynini bulandırmak için giriştiği psikolojik bombardıman da ayrı bir saldırdır. Her türlü olanağı seferber eden devletin özellikle Tokat bölgesinde yoğunlaştırdığı bir saldırı taktiğine de burada değinmek yerinde olacaktır.

Devrimci ve komünistlerin mücadelesini katletmeyle, tutuklamayla bitiremeyen devlet belli dönemlerde özgün politikalar üretir. Pişmanlık yasası da bu yönüyle özgün bir saldırdır. İtirafçılığın, kendini kurtarmak için iftiracılığın, ihanetin dayatıldığı bu yasayla devletin planı tek yönlü değildir. Devlet bir yandan ihanetin, bencilliğin, birlikte ölümlü kucakladığı insanları rahat yaşam uğruna satmanın hesabına düşenlerin verdiği bölgelerle devrimci ve komünistlere zarar vermekte diğer yandan da böyle unsurları halkın umudunu kır-

Amasya yöresine yayın yapan bir radyo gibi. Ancak radyoya kulağı takılanlar çok iyi bilir ki hiç reklam almayan, ticari kaygısı olmayan bu radyonun işlevi bölge halkına devletin ağırlığını hissettirmek. İnce bir politikayla halk türkülerinin, yayımlandığı programların arasında özellikle TKP/ML TIKKO'ya yönelik teslim olun çağrılara, ucuz demagojilere, akla-mantığa sığmayan hikayelere rastlayabilirsiniz. Uzunca bir dönem "Pişmanlık yasasının" nağmelendirildiği, bir dönem teslim olan, bir dönemki arkadaşlarının, yoldaşlarının kaniyle yoğrulmuş ekmeği yiyen itirafçıların kukla edildiği frekansta dillendirilenlerle neler hedefleniyor?

Elbette gerillayı bağrına basan, ona kapısını açan insanlarda gerillaya karşı güvensizlik yaratmak, halkı gönlü gerillada olsa bile bir gün bir itirafçı çıkar kaygısıyla gerilladan koparmak. Demagojik, süslü söylemlerle devrimin imkansızlığını, devletin "gücünü" kanıtlamaktır amaçlanan.

Son dönemde gerek radyoda gerekse yine yerel TV'de görüntüleri, konuşmaları yayınlanan itirafçıların gerillaya yönelik karalamalarını, devletin şefkatli(!) kolu diye tanımladığı kolların gerillaların ölü bedenlerine dahi işkence yaptığını bilenlerin sayısı az değildir. Bu programların

Halkı tanıyan, ayağına diken batmış çarığın kıymetini bilen bir kişilik İBRAHİM KAYPAKKAYA

Aslen Erzurum'un Hınıs ilçesinden olan öykücü, romancı Hasan Kıyafet Köy Enstitüsü'nde başladığı öğrenimini öğretmen okulunda tamamladı. Daha sonra Gazi İngilizce bölümünü bitirdi. Ve ardından sürgünlerle geçen öğretmenlik yılları. 12 Mart ve 12 Eylül dönemlerini de sıcak bir ortamda yaşayan Kıyafet defalarca gözaltı, işkence ve hakkında açılan davalara maruz kaldı. Bu yıllar içinde Hasan Kıyafet birçok devrimci önderle tanıştığı gibi 1968-69 yıllarında İbrahim Kaypakkaya ile de tanışır.

Yaptığımız söyleşide de okuyacağınız gibi İbrahim'in en çok köylü kökenden gelmesinden, halkı kavrayışından, zekasından ve okumaya verdiği önemden etkilenir. Bugüne kadar birçok öykü ve romana imza atan Hasan Kıyafet ile İbrahim Kaypakkaya, onun dönemindeki gençlik ile günümüz gençliği ve aydın sorumluluğu üzerine sıcak bir söyleşi yaptık. Aslında Hasan Hoca'nın anlattığı ve anlatacağı daha çok şey vardı. Ama sayfamıza sığdığınca size sunabiliyoruz.

-Dönemin önemli devrimci liderlerinden biri olmasına rağmen İbrahim'in arka planda kalmasının, özellikle de aydınların diğer devrimci önderleri gündeme getirirken İbrahim Kaypakkaya'dan söz etmemesini nasıl karşılıyorsunuz?

Çok ciddi bir soru bu. Sosyolojik bir sorun bu. Şimdi ben bireylerin geldiği kaynağa çok önem veririm. Çünkü o kaynak, gelen kişinin farkında olmadan yapacağı yanlışları ve doğruları belirler. Subjektif niyeti ne olursa olsun objektif yanlışlar yapar. İyi niyetlidir, dürüsttür, kafasının arkasında kötü niyet yoktur. Ama hiç olmadık bir yanlış yapılır. Kötülüğünden, kötü niyetinden değil, geldiği kaynak yaptırmıştır bunu. İnsanların yaşanmamış, bastırılmış duyguları güzelik ya da kötülük fırsatını bulduğu anda ya da toprağı yufka bulduğu anda tepen

su gibi teper çıkar. Örneğin Hitler Bavyera'nın bir köyünden gayri meşru bir çocuk. Gayri meşruluğu beni ilgilendirmez. Ama o zaman çocuk olarak toplum dışına itilmiş annesiyle beraber ve sonra toplumdan öcünü almış fırsatını bulunca. Bunun çok örnekleri vardır. Buradan İbo'nun geldiği kaynağa bağlamak istiyorum. Onun geldiği kaynak çok sağlam, toprağı eleyerek geliyor. Yetim ve yetimliğin acısını tadıyor. Babası, annesi, köylüleri, onu sevenler çoktu. Ve alevi kökenli bir çocuktuk. Köyden geldiği için köyden gelen, topraktan gelen insan çiçeği sever, böceği sever, hayvanı sever, onlarla iç içedir. Çok zeki bir çocuk, öğretmen okuluna geçtiği dönem öğretmen okulunda okulun en iyisi. On dan sonra belki 1-2 bin kişinin arasında Çapa Yüksek Öğretmen okuluna seçiliyor. Mütevazı, halka ya-

kın, halkı tanıyan, ayağına diken batmış çarığın kıymetini bilen bir kişilik. Şimdi diğerlerine bakalım. Diğer liderlerin (çok sevdiğim, hepsini çok seviyorum) Deniz, ilköğretim müfettişi çocuğu, Sinan felsefe öğretmeni çocuğu, Mahir yine öyle. Memur, kentli. Diğer tanıdıklarımızı şöyle bir düşünün. Tabandan gelen çok az. Ve şimdi halen de devrimci liderlik belli sınıflardan gelen insanların tekelinde. Nasıl ki kültür burjuvazinin tekelindeyse halen, devrimci liderlik de öyle. Çünkü ilk aydınlanma fırsatı onların elinde, onlar okuyabiliyor. Ama halkı kavramakta güçlük çekiyor. Halka üzülüyor, acıyor, kaderinin değişmesini istiyor ama onlardan gelmediği için köye gittiği zaman bağdaş kuramıyor, sandalye istiyor. Ya da bir örnek vereyim. Çorlu'da öğretmenlik yapıyordum, o zamanlar TİP vardı. Onun broşürleri geliyor TÖS'e, biz de köylere dağıtıyoruz. Gençler geliyor, broşürleri onlara veriyor, köylere salınsın diye veriyor, köylere salınsın diye veriyor. Bu ara İstanbul Boğaziçi'nden devrimci öğrenciler köy çalışması yapmaya gelmişti, köylüleri uyandırmayı kafalarına koymuşlar. Geliyorlar, Çorlu'nun özellikle aydın olan Yanıkavak köyüne gidiyorlar. Bunlar alıştılar,

boyuna gelen oraya gidiyor. Zavallı köylülerin azıcık çayları, şekerleri var, onu da içiyorlar. Okulda da hava atıyorlar, biz köycülük yaptık diye. Sonra köylüler geldi, hocam, söyleyin gözünü seveyim, böyle köycülük yapmasınlar, bizim işimiz gücümüz var, bunlar misafir onlarla ilgilenince işimiz kalıyor. Üstelik onların söylediği şeyleri biz çok da anlamıyoruz. Ama İbo öyle değildi. Tabandandı bir kere. Bakın İrfan Çelik de öyle. Yozgat'ın bir köyünden. Fakat bunlara burjuva aydınları tepeden bakıyor. Türkiye'de köyden gelen yazarlara da halen öyle bakılır. Biz ikinci sınıf yazar kabul edilirdik, onların gözünde. Niye? Onlar isteseler de köyü bilmezler, kırı bilmezler. Biz oradan geldik, oraları biliriz. Bizim bu yanımızı hiç sevmezler, derler ki onlar köylüdür. Kaba saba. Ama özünde biz bu halka onlardan daha yakınız. Bunu iddia ediyorum ve halkı onlardan daha iyi tanıyoruz, ama olanaklarımız onlar kadar iyi değil. İbrahim Kaypakkaya'nın özellikle burjuva aydınlarca yaygınca tanınmaması ya da kabul görmemesinin temel nedenlerinden birisi bu anlattıklarımın ortalamasıdır sanıyorum.

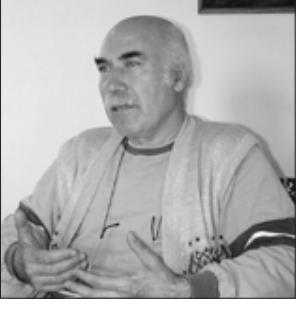
- İbrahim Kaypakkaya'nın 68 kuşağı içinde siyasi olarak da bir özgünlüğü vardı. Siz bunu nasıl değerlendiriyorsunuz? O dönem devrimcilerin hemen hepsi de aslında lider özellikler taşıyordu. Onların içinde İbrahim Kaypakkaya'nın yeri nedir?

Bunu güzel söylediniz, tek tek üç beş devrimci değil. Halkın bir sürü devrimci lideri vardı. Tek tek sayamayız, İbrahim de diğerleri kadar devrimciydi. Ama İbrahim'in geldiği kaynak özgünlüğü, bir. Diğerleri kadar, hatta daha da zekiydi iki. Bunlar bireysel özellikler tabi. İbrahim'in bir artısı da şu idi; biz pek teolojik olaylara prim vermeziz ama, bir alevi çocukla bir sünni çocuk bu yarışa başlarken alevi çocuk bir adım önden başlar. Alevi kaynaktan gelişi de onun için bir artıdır. Çünkü yıkılmak için uğraşacağı bağnazlıkları yoktu. Bunun dışında pek çok şey söylenebilir ama benim gördüğüm kısaca bunlar. Geldiği kaynak, zeki oluşu, okuduğunu çabuk kavrayışı, çok okuyuşu.

-İbrahim aynı zamanda yazıyordu da. Siz onun yazdıklarını okuyup, tartışıyor muydunuz?

Okuyordum tabi, ama çok yoğun olmasa da okuyordum. Tartışıyorduk da. Ama olumsuz tartışma de-

ğil. Daha iyi olsa ya da şöyle olsa diye. Bugünkü dediğimi diyordum belki, "Ya İbrahim, niye ayrı gayrı? Niye birlik değil?" İbrahim'de kendine özgünlüğü yalnızca özünde değil biçimde de vardı. Şapkayı kafasından çıkarmazdı. Mesele içerde de, dışarda da herkes gibi olmak zorunda değildi. Yani sisteme kafa tutan daha doğrusu geldiği kaynağa sahip çıkan. Bu Mao'dan esinlenmişlik de olabilir. Hangimiz esinlenmemiştik ki. Koskoca, kaç milyonluk bir ülkenin lideri. Biz okurken Kayseri'ye 19 Mayıs gösterilerine girdik, asker gibi dizerlerdi bizi, belden yukarımız çıplak, altımızda olan donu da kendimiz boyardık. Orada bütün dereceleri biz alırdık. Kayseri Lisesi bizi çekemezdi, döverlerdi. Köylü derlerdi bize. Biz köylü gibi görünmemeye, şehirli gibi olamasak da tanınmama ya dikkat ederdik. Ama nasıl tanırlarsa tanırlardı bizi alınımızda mı yazardı. Ben İbo'ya "İbo zaten köylüyüz diye iflahımızı kestiler-şapkayı giyiyorsun, zaten Babı Ali'de de bize köylü diyorlar", derdim. "Abi bunları boşver, Veysel'in dediği gibi -Veysel sazını çalar-ken bir yerinden tutup durmuş, onlar da bizim tuttuğumuz yeri arıyorlar, onlar bulamıyorlar" demişti.

Paris Komünü 70 gün yaşadı. Sovyetler 70 yıl, bir daha kurulduğu sene 700 sene gidecek ve o kültür oluşacak.

Aynen bu örneği söylediğini hatırlıyorum. Ayrıca çok nazik bir çocuktuk. Köylüyü kaba saba bilirler ya, bunun yüz misli aksine çok nazik, ince, duygulu bir insandı. Beraber gazete katlarken, sırf benim elim karalanmasın diye "abi sen katlama" derdi. Kendisi bir yandan harıl harıl çalışıyor, bir yandan bana laf yetiştiriyordu. Saat gibi bir adamdı. Dehşetli bir insan. Konuşmalarında hiçbir cümlesini düşünmeden söylemiyordu. Ağzından çıkanı kulağı duyan bir insandı.

-O dönemki gençlikle 2000'lerin gençliği arasında ne gibi farklılıklar var?

Belki de eğitimci olduğum için bu benim büyük yaram. Gençlik dünyada dalga halinde politikti o zaman. Yalnız Türkiye değil Avrupa'da da. Vietnam'da ABD haksız bir savaş sürdürüyordu. Dünyanın o gün sosyo-ekonomik konumu farklıydı. Gençlik çok özveriliydi. Boğaziçi bile köylere gidiyordu. Böyle olduğu kadarıyla bir gençlik. Geleceğini arayan bir gençlik, pasif değil, canını dişine takan, ölen; İnsanın en kıymetli varlığı canıdır, onu bile çekinmeden ortaya koyan gençlik idi. Tabi gençlik tüm dünyada toplumların en duyarlı kesimidir. Genç daha sistemin lekeleriyle lekelenmemiş çok şeye bulaşmamış temiz insanlardır. Temizlikle birlikte politik bilinç de vardı. Dünyada devrimci dalganın yükseldiği bir zamanda buna denk olarak Türkiye'de de gençlik onlardan hiç geri kalmadı. Hatta daha da ileri adımlar attı. Canını ortaya koyarak bizim daha

önceden aydınlanma dönemini yaşamayan kuşaktan miras aldıkları görevi üstlenmenin güçlüğünü yaşıyordu Türkiye'deki devrimci gençlik. Bazen duygulanıyorum; diyorum "1960'dan sonra 1980'e kadar gelen kuşak namuslu bir oğul kuşağıydı. Bizimki de namussuz bir baba kuşağı. Dünyada kendi çocuklarına düşman olan, kendi çocuklarını ele veren, sahip çıkmayan bir kuşaktık. O namuslu kuşağı yalnız bıraktık biz." Sonraki kuşak aman allahım! Ama kuşak kabahatli değil, 1980'den sonra Kenan Evrenler salt bu kuşağı bu apolitik kuşağı yetiştirmek için çok masraf yaptılar. Politikanın P'sini ağzına almasın da ne alırsa alsınlar. Bütün afyonları önlerine dizdiler. Türkiye, en çok yatırımı 1980'den sonra cezaevlerine ve futbol sahalarına yaptı. Sonra her türlü uyuşturucu, içecekten tut fuhuşa kadar serbest, fakat düşünce felaket suç. Yazılı suçun cezasını iki misli artırdılar. Yani bugünkü gençliğin apolitikliği kendiliğinden olmadı. Daha kötüsü bencil bir kuşak. Bundan çok korkuyorum. Yalnız kendini düşünüyor. Aynı Amerikan gençliği gibi. Bireyci, ama bireyi anlayan, bireyi düşünen değil. Şimdi işte post-modern anlayış da aynı bu. Bireyi inceliyoruz diye aslında bireyciliği ön plana çıkarıyorlar. Toplumun genelini sorunları çözülmeden onların sorunlarına eğilmeden, tek tek kişilerin sorunlarını nasıl çözebilirsin. Herkes kendi çocuğu için evinde bir okul yapamaz. Çocuğu okula gitmek için sokağa çıkacak. Sokak en büyük okuldur, sokakta yanlışları öğrenecek, doğrusunu görecektir, alıyor eline silahı okulunu tarıyor Amerika'da. Kapitalizmin açkeleriyle lekelenmemiş çok şeye bulaşmamış temiz insanlardır. Temizlikle birlikte politik bilinç de vardı. Dünyada devrimci dalganın yükseldiği bir zamanda buna denk olarak Türkiye'de de gençlik onlardan hiç geri kalmadı. Hatta daha da ileri adımlar attı. Canını ortaya koyarak bizim daha

söylüyor, hatta ondan da önce Çin'de çok eskiden söyleniyor "Çocuklarınızı yaşadığınız çağ için yetiştirmeyin, çünkü onlar sizinle aynı çağda yaşamayacak" şimdi bu gençlik, bizden ileri çok temkinli. Bizim kadar kolay heyecanlanmıyor. Biz yoldan alıp yola düşüyorduk. Şimdiki soruyor "niçin, neden" diyor. Bu bir gelişmedir. Fakat büyük çoğunluk da

yetiştiriyorlar. Vietnam'da Amerikalılar savaşırken Vietnam'ı yenemiyorlar. Sosyologlarını devreye sokuyorlar. Amerika'da sosyologlar araştırıyorlar, diyorlar ki "Amerika onları yenmek için, bir halkı yenmek için birincisi o halkın onurunu kırmak lazım, ikincisi korkuyu egemen kılmak lazım." Bunun için de "Amerikan çöplüklerine sağlam televizyon atın,

yetiştiriyorlar. Vietnam'da Amerikalılar savaşırken Vietnam'ı yenemiyorlar. Sosyologlarını devreye sokuyorlar. Amerika'da sosyologlar araştırıyorlar, diyorlar ki "Amerika onları yenmek için, bir halkı yenmek için birincisi o halkın onurunu kırmak lazım, ikincisi korkuyu egemen kılmak lazım." Bunun için de "Amerikan çöplüklerine sağlam televizyon atın,

teyp atın, sağlam el feneri, konserve, yani kullanabilecek eşyalar atın. Onlar gelirler, yoksullar alırlar. Çöplüğe uzanan elin onuru kırılır. Ondan sonrası kolay" Fakat Ho Chi Minh bunun istihbaratını alıyor, çöpe atılan televizyonların birkaçının içine küçük çatapatlar yerleştiriyor. İnsanlar bunları alamıyor. Aksi takdirde onurları kırılacak. **-Bugün "aydın" olarak nitelendirilen insanların çoğu da geçmişin devrimci**

kaynağından besleniyorlar. Ama bugün baktığımızda örneğin kört mesalesine ya da Ölüm Oruçlarına duyarlı olan çok az sayıda aydınımız var. Düne sisteme muhalif olan aydınların bugün böyle sistemle içiçe geçmeleri, toplumun sorunlarına duyarlı kalmaları söz konusu. Bu konuda ne diyorsunuz?

"Allah" diyorum. Şimdi her ülkenin aydını kendi boyundadır. Her toplumun işçisi, aydını, öğrencisi o halkın genel bütünlüğünün dışında yorumlanamaz. Bizim aydınlarımızın da geri çekilmesinin temel nedenlerinden birisi gördüğüm kadarıyla kültür derinliğinin olmayışıdır. Dediğim gibi sosyal mücadelenin genel tarihi 60'ta. Örneğin Yunan köylüsü ya da aydını Aristo'yu 5 yılda öğreniyor, halkın masalıyla, öyküsüyle. Bizim öğrenebilmemiz için üniversite bitirmemiz lazım. Bizim böyle bir dezavantajımız var. Şimdi '60'tan sonraki aydın kuşağının geldiği kaynak ya küçük burjuva ya büyük burjuva, bunlar sandılarki bu iş çok kolay olacak. Hemen burjuvazi yıkılacak yerine özledikleri iktidar kurulacak. Taşın sertliğini gördüler. Pahalı bu iş. İnsanı işkenceye alıyorlar. İnsanın babasının babası olsa sınıf çıkarlarına dokunduğu zaman çekiyor vuruyor. Ve geldiği eski kaynaktaki rahatlığın hiçbiri kalmıyor ve çok kolay geri dönüyor. Yani ucuz aldığı şeyi ucuz satıyor. Ama diyelim ki geldiği kaynak dönüş köprülerini dönmeyecek kadar yıkarak geliyorsa o geri dönmüyor. Konumuz İbrahim olduğu için, İbrahim dönmemiştir. Onun gibi birçok aydın genç dönmemiş. Ama bugün geriye kalanlar bu işin bu kadar kolay olmayacağını anladılar. Gözleri kesmemiştir. Bir kısmı da geriye dönmedi ama köşesine çekildi. Birçoğu da sessiz, derinden bekliyor. Öyle aydınlar da var.

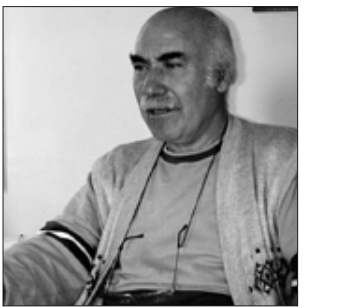
-Biz İbrahim Kaypakaya'nın görüşlerini savunan bir gazeteyiz. Onun düşüncelerini yaşıyoruz. Bu anlamda bize ve okurlarımıza söyleyeceğiniz

birşeyler var mı?

Özü sözü bir olan insanlar onu iyi izlemeli. Kimdi, neydi, öğrenmeli onu. İbrahim özü sözü bir olan, yaşadığı gibi olan, olduğu gibi yaşayan bir devrimci önderdi. Ve bunun bedelini hayatıyla ödedi. Bir tek İbo ve onun gibileri sadece halkımız değil aydınlar da bir daha gözden geçirmeli. Hem kendilerini bir daha gözden geçirmeli, hem onu. Bir kez daha söylüyorum. O kalın çizginin solunda kalan bütün çizgiler armudun sapı, üzümün çöpü demeden, ufak tefek yanlışları görmeden yanyana gelmelidir. Derler ki iyi öğretmen öğrencisinin yanlışını değil doğrusunu görür. Yanlış herkes görür. Yoksuldan, emekçiden, ezilenden yana herkes hangi inancı savunuyorsa savunsun bizim dostumuz, kardeşimiz, müttefikimiz olduğuna inanmalıyız.

Bugün sistem kazandığını söylüyor. İnsan ayağa bir milyon sene önce kalkmış. Tekrar dört ayağının üzerine düşüp hayvan olmaz. Bizden yeniden hayvan olmamızı istiyor bu sistem. Bu mümkün değil. Boşuna heveslenmesinler. Biz kaybettik demiyoruz. Kazandım diyenler ezenler ama onlar çok erken seviniyorlar. Yeniden gümbür gümbür ve daha sağlıklı geliyoruz. Paris Komünü 70 gün yaşadı. Sovyetler 70 yıl, bir daha kurulduğu sene 700 sene gidecek ve o kültür oluşacak.

Sizin bu zahmetiniz için sizi kutluyorum. Sizlere, gençlere hayranlık duyuyorum. Büyük fedakarlıklarla uğraşıyorsunuz. Sizlere zarar gelsin istemiyorum. Teşekkür ederim.

Mütevazi, halka yakın, halkı tanıyan, ayağına diken batmış çarığın kıymetini bilen bir kişilik.

Nepal'de Yeni Demokratik Halk İktidarına Selam!

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (HUML) Nepal halkının emperyalizme, faşizme, Hindistan yayılcılığına ve her türden gericiğe karşı kahraman ve haklı mücadelesiyle sınırsız dayanışmasını sürdürüyor ve Nepal'de yükselen halkın demokratik hareketini destekliyor.

Yiğit Nepal halkının kurtuluş mücadelesi, bütün dünya ezilen halkları ve işçi sınıfının emperyalizme ve gericiğe karşı çıkarlarının ve hedeflerinin bir simgesini oluşturmaktadır. Nepal halkının cesur mücadelesi dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının ABD'nin "terörizme karşı savaş" maskesiyle sürdürdüğü emperyalist saldırganlığın şiddetlenmesine karşı mücadele ve direnişine esin kaynağı olmaktadır.

Eylül 2001'de Nepal halkının çıkarlarını koruyan ve onları temsil eden alternatif yeni bir sistem kuruldu. En demokratik yolla, ezilen kitleler ve azınlıklar Ulusal Kongre'ye temsilcilerini seçtiler. Bu tarihi Kongre'de "Birleşik Devrimci Halk Konseyi" oluşturuldu ve Nepal'de Yeni Demokratik Devleti kurma görevi kabul edildi.

İktidardaki Nepal gerici devleti, halk tarafından sürdürülen devrimci savaşın başarılı gelişimini boğmakta başarısızlığa uğramakta; çeşitli entrikalar ve dürüst olmayan yöntemlerle (1 Haziran 2001 tarihinde CIA ve Hindistan yayılcı devletiyle işbirliği içinde Kral Birendra ve ailesi vahşice katledildi.) 1 Kasım 2001'de "olağanüstü hal" ilan etti ve zalim ve vahşi bir kampanya başlattı.

ABD-İngiltere emperyalistleri ve Hindistan yayılcı devletinin güvenini arkasına alan gerici Nepal devleti halka şiddetle saldırmaktadır; tüm demokratik hak ve özgürlükler yokedilmiş, karşı medya harekete geçirilmiş, işçilere işkence yapılmış ve işten atılmış ve ilerici-devrimci

güçlere karşı bir terör kampanyası başlatılmış durumdadır.

Emperyalist güçler ve Hindistan yayılcı devleti, kukla Nepal devletini yıkılmaktan kurtarmak için seferber oldu. Emperyalist güçler Nepal devletine ekonomik-politik-askeri yardım sağlarken, Hindistan yayılcı devleti Nepal'i hemen işgal edebilmek üzere sınırına füzelerini yığdı. Tüm bunlar, Nepal devlet başkanı Sher Bahadur Deuba'nın halkın demokratik hareketini yok etmek için askeri ve ekonomik yardım için dilenmek üzere yaptığı Washington ve Avrupa ülkeleri ziyaretleri koşulları altında gerçekleşmektedir.

HUML, ezilen Nepal halkının özgür iradesiyle seçtiği Birleşik Devrimci Halk Konseyi'ni selamlıyor ve destekliyor; tüm dünya ezilen halklarını, ilerici demokratik kurumları ve anti emperyalist güçleri Nepal halkının demokratik ve özgür iradesini ve oluşturulan alternatif devlet sistemini tanımaya, savunmaya ve desteklemeye çağırıyor.

Şubat 2002'de HUML'in Uluslararası Koordinasyon Komitesi (UKK) Nepal'deki ulusal kurtuluş ve demokrasi için yeni demokratik hareketi desteklemek üzere bir açıklama yapmış ve Nepal Kraliyet Ordusu (NKO), diğer paramiliter güçler ve polis tarafından yapılan kitle katliamlarını, kaçırılmaları, köy yakmaları ve yağmalamaları lanetlemiştir. UKK bildirisinde aynı zamanda Nepal yetkililerinden derhal olağanüstü halin bitirilmesini, NKO ve paramiliter güçlerin dağıtılmasını, sözde anti terörist savaşın kaldırılmasını, savaş esirlerinin tüm politik tutsakların serbest bırakılmasını ve "kaybedilen" insanların hesabının verilmesini istemiştir.

40 ülkeden 230'un üzerinde kitle örgütünün enternasyonal birliği olan HUML, tüm üye örgütlerini ve tüm de-

okratik ve anti emperyalist güçleri Nepal halkının kahraman mücadelesiyle dünya halklarının dayanışmasını ifade etmek ve ABD-İngiltere'nin başını çektiği emperyalist güçleri, Hindistan yayılcılığı ve iktidardaki Nepal gerici devletini protesto etmek için bir araya gelmeye ve güçlerini seferber etmeye çağırıyor.

Dünyanın tüm gericipleri, kahraman Nepal halkının kurtuluş savaşını ve Yeni Demokratik İktidarı yok etmek için tüm

gücüyle yüklenirken Halkların Uluslararası Mücadele Ligi tüm dünya çapında demokratik ve anti emperyalist güçleri, Nepal halkıyla uluslararası dayanışma için oluşturulan ve koordine edilen kampanyaya katılmaya ve bölgedeki korkunç emperyalist emellere karşı direnmek için tüm çabaları yükseltmeye acil olarak davet ediyor.

(Kampanya için irtibat adresi: nepal@ilps2001.com)

Yaşasın Enternasyonal dayanışma!

Yaşasın Nepal halkının Yeni Demokratik İktidarı!

Emperyalizm ve Hindistan yayılcılığı Nepal'den defol!

Kahrolsun emperyalizm, feodalizm, faşizm ve her türden gericilik!

Şan olsun Nepal halkının demokratik ve anti-emperyalist mücadelesine!

Mayıs 2002

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi

Anti-emperyalist cephede yeni bir direniş mevzisi: Halkların Uluslararası Mücadele Ligi

Emperyalizmin dünya halklarına yönelik saldırısı boyutlanarak sürüyor. Emperyalistler arası rekabetin, çekişmeleri çok daha açıktan yaşanır hale getirdiği 11 Eylül sonrası süreçte, tam bir keyfilik içerisinde hareket ediliyor. Afganistan, Filistin, Venezuela ... peş peşe müdahalelerle yeniden kalıba dökülmeye çalışılıyor.

Tehdit olarak görülen gruplar, kişiler, devletler tam bir sınır tanımazlık içerisinde devre dışı bırakılabiliyor, ortadan kaldırılabiliyor, düzmece kurullarda, mahkemelerde mahkum edilebiliyor. Emperyalizm kendi hukuki düzenlemelerini dahi hiçe sayacak kadar pervasızlaşıyor.

Ne var ki, sınırsızca sürdürülen bu saldırganlık, ezilenler cephesinden hak kettiği cevabı almaktadır. Elbette ki em-

peryalizmin saldırganlığının halklarda yansımaları "sinme" değil, "karşı koyuşun örgütlenmesi" olacaktır. Filistin bunun en yeni örneğini bir kez daha oluşturuyor. Son "1 Mayıs" gösterileri bunun kuvvetli kanıtlarını sunuyor. Dünya çapında ezilenler cephesinde yaratılan oluşumlar bunu gösteriyor.

Bunlardan birisi, Mayıs 2001'in son haftasında, 40 ayrı ülkeyi ve 232 demokratik kuruluşu temsilen, çeşitli meslek gruplarına mensup, ilerici, demokrat, yurtsever, devrimci nitelikli 336 kişi Zutphen (Hollanda)'de, bir araya gelmesiyle oluşturulmuş ve Halkların Uluslararası Mücadele Ligi ismini almıştır. Bu kuruluşların büyük çoğunluğu yükselen emperyalizm/küreselleşme karşıtı protesto hareketlerinin ön saflarında yer almaktadırlar.

Kendi ifadeleriyle, "**Emperyalizmin ve gericiliğin ideolojik-siyasal-askeri-ekonomik-sosyal ve kültürel egemenlik ve saldırılarına karşı dünya halklarının anti-emperyalist ve demokratik mücadelesini ilerletme, destekleme ve geliştirme**" amacıyla kurulan Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (HUML); taraf olduğu ve uğruna mücadele edeceği 18 temel ilkeyi kamuoyuna ilan ederek çalışmalarına başladı.

"Sivil, ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda insan hakları", "tarım reformu", "halk için bilim ve teknoloji", "yerli halklar, ulusal azınlıklar ve milliyetlerin hakları", "saldırı ve karşı devrimci savaşlara karşı barış" ve daha bir dizi hak ve talep, 18 temel ilke içerisinde sayılarak, uğruna mücadele edilmesi öngörülmüştür.

Açılım Hukuk Bürosunun 16 Mayıs 2002 tarihli bülteninde Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'ne yer verildi

O tarihten beri, oluşumun Türkiye ayağının örgütlenmesine yönelik çalışmalar yoğun olarak sürdürülmektedir. Bu konuda özellikle son aylarda önemli mesafeler elde edilmesini sevindirici bir gelişme olarak karşılıyoruz. Başta sendikalar ve meslek kuruluşları olmak üzere bir dizi demokratik kitle örgütünün gösterdiği ilgiyi dikkate değer buluyoruz.

Boynunu kılıca uzatmak istemeyen ve köleliği reddedenler, "**Yeni Bir Dünya İçin Mücadele Etmeye Cüret Et !**" şiarıyla dünyanın dört bir yanında örgütleniyorlar. En gelişmiş savaş makinelerinin, en modern silahların, bütün imha araç ve yöntemlerinin yenemeyeceği yegane gücün, halkın örgütlü gücü olduğunun bilinciyle, haklı ve meşru bir zeminde bulunmalarının cesaretiyle yürüyorlar.

Maden Yasası ve Bor'un peşkeşi

Madencilik sektöründe de asıl hedef Türkiye açısından stratejik bir öneme sahip olan ve zengin yatakları ile tüm emperyalist şirketlerin iştahını kabartan Bor Madenleri.

Geçtiğimiz Şubat ayı içerisinde Türkiye'yi ziyaret eden ABD Savunma Bakanı Yardımcısı **John Taylor**'ın ziyaretinin arkasındaki gerçekler yavaş yavaş gün ışığına çıkıyor. 15 günde 15 yasa çıkararak hatta daha hızlı çalışarak çıkarılacak yasaları en çabuk bir biçimde meclisten geçiren hükümet son günlerde IMF'nin madencilik sektörü ile ilgili dayatmalarını yerine getirmekle meşgul. Ve madencilik sektöründe de asıl hedef Türkiye açısından stratejik bir öneme sahip olan ve zengin yatakları ile tüm emperyalist şirketlerin iştahını kabartan Bor Madenleri. Temizlik sektöründen uzay teknolojisine kadar uzanan geniş kullanım ağı ile son ve önümüzdeki yılların en gözde madeni olan Bor üzerinde oynanan oyunlarda afyon ticaretinde tescilli firmalardan tutun da hepimizin Bergama halkının yılmaz mücadelesinden tanıdığı Normandy şirketi bile rol alıyor. **Taylor'ın ziyareti de hükümetin ABD eliyle Bor madeni üzerinde sürdürdüğü gizli pazarlıkların bir adımıdır.** "Bor tuzları, trona ve

anlamında zengin olan iki madeni sözkonusudur; Bor ve Kromit. Bunlardan Bor özellikle birçok alanda kullanılabilirliği ile Osmanlı devleti döneminde bile sömürgeci ülkelerin ilgisini çekmiş ve ağırlıklı olarak yabancı, yağmacı şirketlerin denetiminde kalmıştır. Ancak 1978 yılında çıkarılan bir yasa ile Bor ile ilgili tüm faaliyetler devlet adına **ETİ Holding A.Ş.**'ye verilmiştir. Bugünden kısa bir hatırlatma yaparsak bugün IMF vereceği kredileri Bor madenlerinin peşkeşine bağlamış durumdadır.

Bor madeninin yapısını ince-

hinde çıkartılan ve maden aramalarını yapma görevini MTA'ya; madencilik, enerji üretimi ve dağılımı alanlarında çalışmalarını da ETİBANK'a veren yasadır. Bu çalışmalar doğrultusunda özellikle 1970'lerde önemli gelişmeler kaydedilmiştir. Ancak bu çalışmalar çıkarlarını engelleyen tekelin baskısı ile tıpkı diğer kurumlarda yapıldığı gibi ETİBANK da zarar ediyormuş gibi gösterilmek istenmektedir. Bunun ilk adımları Turgut Özal dönemine kadar uzanmaktadır. O dönemde hazırlanan özelleştirme ana planı kapsamına alınan ETİBANK blok

tir. US BORAX'ın sahibi **RTZ** (Rio Tinto Zinc) Bor ürünleri yanında birçok ülkede titanyum, talk, elmas, bakır, gümüş, altın, çinko, kurşun vb. alanlarda üretim ve satış yapan çok uluslu bir firmadır. Bu firma 1873 yılında **Jardine Matheson** firması tarafından kurulmuştur. Bu firma 1800'lü yılların başından itibaren Türkiye'den Çin'e afyon ticaretini yapan bir firmadır. **Firmanın afyon ticaretinden kazandığı para ile kurduğu Rio Tinto tek başına dünya maden üretiminin %12.5'lik bir rakamla birinci sırasındadır.** Şirket 2002 yılında

oldukça ilginç. **Öyle ki Türkiye'de faaliyet gösteren yabancı bankaların neredeyse tamamının şirkette hisseleri bulunmaktadır.** Yine ilginçtir, Tinto'nun sahipleri aynı zamanda İsrail'i kurulanlardır. Tinto Namibya'daki dünyanın en büyük uranyum tesisine İran ile ortaktır. İsrail ise Türkiye'ye İran'ın nükleer tehdidine karşı savunma şemsiyesi oluşturmayı teklif etmektedir. Emperyalistlerin son dönemde hız verdikleri silahlanma telaşı da dikkate alındığında Borun stratejik önemi daha da iyi anlaşılabilir.

Bor ürünlerinin fiyatlarını istedikleri gibi belirlemek gibi bir hedefi olan emperyalistlerin Türkiye'deki Bor rezervleri ile ilgili yoğun çabaları 1997 yılından sonra iyice açığa çıkmıştır. Turgut Özal'ın zamanında yaptığı bir açıklama ise tam bir itiraf niteliğindedir: "1960'lı yılların sonuna doğru Bor konusu üzerinde çalışan karımıza büyük bir monopol çıktı. (US BORAX) Buna karşı ya rakip olunacaktı ya da onlarla ortaklık kurulacaktı. Biz de beraber monopol olalım diye düşündük." Özal'ın burada ortaklık dediği ise madenlerimizin sonuna kadar emperyalizme peşkeş çekilmesi anlamındadır.

asfaltit madenleri ile nükleer enerji hammaddelerinin işlenmesi, linyit ve demir sahalarının bazılarının iadesini düzenleyen 2840 sayılı kanunun 2. maddesinin değiştirilmesine dair kanun" başlığı altında düzenlenen taslak Bor madenini devlet eliyle işletilecek madenler listesinden çıkarıyor, bunu da "**Borun stratejik madde olarak kabul görmesi mümkün değildir**" diyerek açıklıyor. Biz son ziyareti bir kenara bıkarıp Bor madenlerinin gelişimini, dününü ve bugünü inceleyelim.

Madenlerin geneline baktığımızda bunların yenilenebilir nitelikte değil; kısıtlanabilen hatta tamamen tükenen kaynaklar olduğunu görüyoruz. **Ancak şu da bir çelişkidir ki bugün dünyada hammadde ve metallerin fiyatları üretici ülkeler tarafından değil; bunları pazarlayan ve efendileri olan emperyalist ülkeler tarafından belirlenmektedir.** Türkiye açısından da bu gerçek böyledir. Türkiye'nin dünyada en fazla öne çıkan ve kaynak

lediğimizde bu elementin doğada değişik oranlarda Bor Oksit ile 150'den fazla mineralin yapısında yer aldığı görüyoruz. Bazı kimyasal özelliklerinden dolayı bir Bor ürünü herhangi bir kullanım alanında aynı zamanda başka bir Bor ürününün ticari rakibi olabilmektedir. Cam sanayinden nükleer sanayiye; uzay ve havacılık sanayinden elektrik ve bilgisayar sanayisine; ilaç ve kozmetik sanayisine kadar birçok alanda kullanılabilen Bor, ayrıca ilave edildiği malzemenin katma değerini de artırdığı için sanayinin tuzu olarak adlandırılmaktadır. Her ne kadar Boru özelleştirmek isteyen devlet "stratejik bir önemi kalmamıştır" dese de bu özelliklerinden dolayı Borun stratejik önemi giderek artmaktadır. Türkiye'de Bor madeninin tarihi bundan çok eski yıllara dayanmaktadır. İlk Bor madenciliği işletmeciliğinin 1865 yılında Susurluk'ta bulunduğu bilinmektedir. Madencilik sektöründe ilk büyük atılım diyebileceğimiz adım **14 Haziran 1935** tari-

halde satılmayınca parçalanarak peşkeşi doğru görülmüştür. Daha sonraki dönemlerde ETİ Holding ayrı ayrı şirketlere bölünmüş ve böylece kurumun özelleştirilmesi için gerekli alt yapı da hazırlanmıştır. Dünya görünür Bor rezervlerinin %63'ünü elinde bulunduran Türkiye'de Bor yatakları halen ETİ Holding A.Ş. tarafından işletilmektedir. **Emperyalistler açısından oldukça önemli olan Bor rezervlerinde Türkiye'nin payı %63 iken dünyanın en büyük üreticisi durumundaki US BORAX'ın payı ise %11'dir.** Yine araştırmalar göstermektedir ki 80 yıl sonra Türkiye'deki Bor kaynağı dünyada tek kaynak haline gelecektir. US BORAX ve ETİ Holding dünya Bor pazarının %70'ine yakınına karşılıkta. Bu dönemler zarfında ETİ Holding'in çalışmaları sürekli engellenmiş, zarar ediyormuş gibi gösterilmeye çalışılmıştır. US BORAX ise geliştirdiği teknolojisi ile adeta bir dev haline gelerek 80'den fazla ülkede örgütlenmiş-

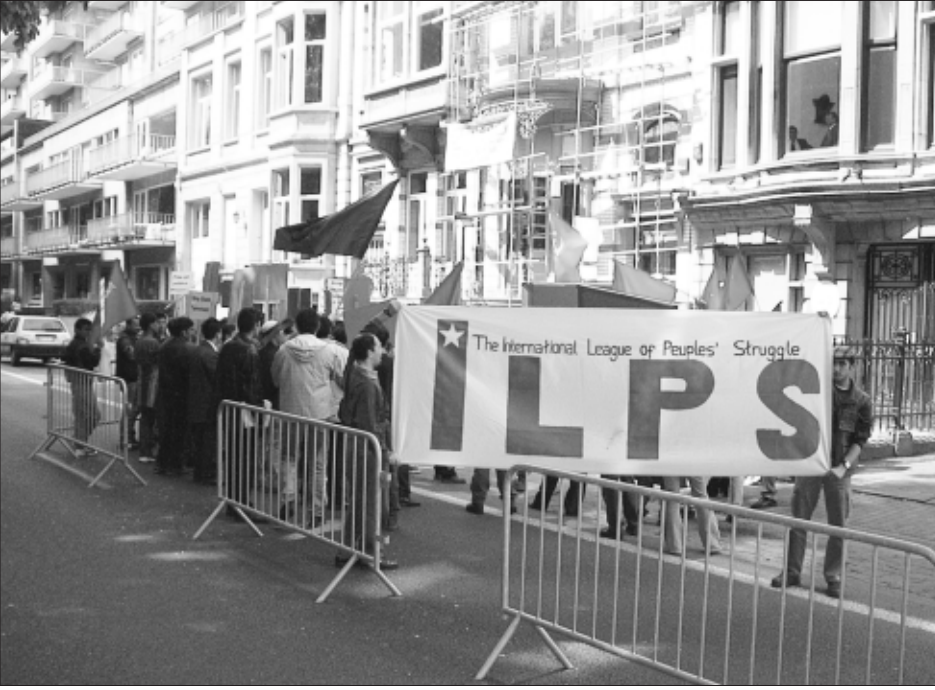
BOR VE ÜRÜNLERİNİN KULLANIM ALANLARI

- *Cam sanayii (otomobil camı, ileri teknoloji malzeme camları, borcamlar, optik camlar)
- *Seramik sanayii
- *Temizleme ve beyazlatma sanayii
- *Yanmayı önleyici maddeler
- *İlaç ve kimya sanayii
- *Deterjan sanayii
- *Tarım (gübre, böcek öldürücüler)
- *Metalurji (paslanmaz çelik, sürtünmeye ve aşınmaya karşı dayanıklı maddeler)
- *Enerji depolama
- *Yakıt olarak (Amerika'da ordu tarafından yakıt olarak kullanılmaktadır)
- *Atık temizleme işlemleri
- *Nükleer uygulamalarda (güvenlik amaçlı ve atık depolayıcı olarak)
- *Uzay ve havacılık sanayii
- *Askeri araçlarda
- *İletişimde
- *İnşaat sektöründe
- *İzolasyon amaçlı olarak (ısı ve ses yalıtımı)

ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi)'nden Faşist Nepal devletini protesto eylemi

Everest'te dalgalanan enternasyonal proletaryanın kırmızı bayrağı Avrupa'da yankısını buluyor!

Yiğit Nepal halkının mücadelesine destek vermek amacıyla, faşist Nepal devletinin başbakanı Sher Bahadur'un, Maoistlerin verdiği halk savaşının bastırılması ve AB'li emperyalistlerin askeri desteğini almak için geldiği Belçika ziyareti sırasında Nepal Konsolosluğu önünde protesto gösterisi yapıldı.

Emperyalistler ve onların uşaklarının, dünya halklarına dayattıkları zulüm politikaları, katliamlar, bugün artık daha çok karşı koyuşlara sahne oluyor. Tüm dünyada alanlarda kutlanan işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta da görüldüğü gibi, geniş halk yığınları emperyalizme karşı muazzam bir kin gütmektedir.

Burjuva ideologların tespit ettiği, "21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak" belirlemesi, onların gelişebilecek toplumsal olaylardan ve kendilerinin sonunu getirecek bir devrim dalgasının dünya üzerinde esmesinden ne kadar çok korktuklarını bizlere göstermektedir. Bu belirlemenin sonucunda, herhangi bir böl-

gede gelişecek muhalif hareketlenmelere karşı duyarlı bir hale gelmişler ve her an tetikte beklemektedirler. "İdeolojilerin öldüğü, sınıfların ortadan kalktığı" söylentilerinin ayyuka çıktığı son süreçte, yeryüzü üzerindeki hareketlenmeler, işçi sınıfının kendi kurtuluşu için verdiği mücadelenin ivme kazanması, emperyalizmin yeni bir saldırı politikası olan küreselleşmeye karşı halkın çeşitli kesimlerinin yüzbinler olup alanlara akması, bu söylentilerin büyük bir balon olduğunu göstermiştir. Bugün, emperyalistler tüm dünyada terör estirmeye devam ediyorsa bilinmesi gereken bir şey vardır: **İşçi sınıfı, tüm insanlığın kurtuluşu için mücadeleye devam ediyor!**

Emperyalistlerin, "ayaklanmalar yüzyılı" tespiti kendi içerisinde bir gerçeklik taşımaktadır. Ancak, kimlerin ne için ayaklanacağı, ayaklanacak kesimin kimler olduğu bilinçli olarak çarpıtılmaktadır. Marksist-Leninist-Maoistlerin, "21. yüzyıl enternasyonal proletaryanın ve ezilen dünya halklarının yüzyılı olacaktır" belirmesi ise gerçekliği ifade etmektedir. Bugün, "dünyanın tepesi Everest'te" dalgalanan kırmızı bayrak bunun gerçeklikteki ifadesidir. Bizlerin görevi de, bu bayrağı enternasyonal alanda sahiplenmek ve dünya halklarının elinde sallandırmaktır. O bayrak bizim kırmızı bayrağımızdır.

Son süreçte, faşist Nepal devletinin temsilcilerinin, çeşitli emperyalist devletlere yaptığı ziyaretlerin tek gündem maddesini Nepalli Maoistler oluşturmaktadır. Maoistlere karşı yapılacak saldırı planlarının görüldüğü bu ziyaretlerden de anlaşılacağı üzere ve Amerika Dışişleri Bakanı'nın itiraf ettiği gibi, Nepal'deki halk savaşına karşı tüm desteklerini sunacaklarını görmekteyiz.

Yiğit Nepal halkının bu mücadelesine destek vermek amacıyla, faşist Nepal devletinin başbakanı Sher Bahadur'un, Maoistlerin verdiği halk savaşının bastırılması ve AB'li emperyalistlerin askeri desteğini almak için geldiği Belçika ziyareti sırasında Nepal Konsolosluğu önünde protesto gösterisi yapıldı. 13 Mayıs günü, **HUML (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi)**'nin düzenlediği protestoya yaklaşık 120 kişi katıldı. "**Kahrolsun faşist Nepal devleti**", "**Yaşasın halkların kardeşliği**", "**Devlet terörüne son**", "**Yaşasın yeni demokratik Nepal cumhuriyeti**" vb. sloganlarının atıldığı gösteride, konsolosluk görevlilerine içinde faşist Nepal devletini kınayan bildirilerin de olduğu bir zarf bırakıldı. HUML pankartının açıldığı gösteride ATİK dövizleri de taşındı. Ayrıca gösteriye katılan **TKP/ML** taraftarları da parti bayraklarını Brüksel sokaklarında dalgalandırdılar.

Nepal'de Maoist rüzgar ilerliyor

Gerici Nepal devlet yetkilileri 6 yıl içinde Maoist gerillaların 95 telekom kulesini ve 6 kasabanın döviz merkezini bombaladığını; bu saldırılar sonucunda devletin zararının 45 milyon dolar olduğunu açıkladı.

Nepal'in Telekomünikasyon Kooperasyon Genel Sekreteri **Rotna Kaji Tuladhar** bu açıklamasında 7.600 tane telefonun da bozulduğunu söyledi.

500 Maoist gerilla 13 Mayıs Pazartesi günü batı Nepal'de Sanskrit Üniversitesinde bir eylem yaptı. Öğrenciler okul binalarından çıkartıldıktan sonra devletin eğitim dosyaları ve yazıları okul binası ile birlikte gerillalar tarafından yakıldı. Bölge Muhtarı Mathur Yadav kimsenin yaralanmadığını belirtti.

Gerillaların yaktığı bu okul gerici bir Hint okuluydu ve bu okulda yalnızca Hint dilinde din eğitimi veriliyordu. Son günlerde yüzlerce Maoist gerillanın öldürüldüğü yönündeki haberler konusunda bir açıklama yapan insan hakları grupları ve bazı avukatlar; "eğer hiçbir gerillanın bedeni gösterilmiyorsa bu demektir ki bu kadar gerillanın öldüğü doğru değildir" dedi.

60 insan hakları örgütünün üyesi olduğu **İnsan Hakları ve Sosyal Adalet Forumu** 17 Mayıs tarihinde hükümetin birçok Maoistin başına ödül koymasına karşı Yüksek Mahkemeye dava açtı. Nepal devleti Dr. Baburum Bhattarai, Prachanda ve Mohan Baidya gibi birçok Maoistin başına 5 milyon Rs. ödül koymuştu. Forum bunun Anayasanın birçok maddesine ve uluslararası insan hakları sözleşmelerine aykırı olduğunu savunuyor.

Maoist gerillalar 14 Mayıs Salı günü İçişleri Bakanı Khum Bahadur Khadka'nın evini tamamen yıktı.

Bir polis yetkilisi Maoistlerin kullandığı bombaların çok güçlü olduğunu söyledi.

Khadka'nın evine yapılan saldırı Maoist gerillalar tarafından ikinci kez gerçekleştiriliyor.

Kolombiya'da devlet ve FARC arasında yoğun çatışmalar!

Kolombiya'nın başkenti Bogota'da 38 yıl içinde çok ağır ve vahşi katliamlar yaşandı, yüzlerce insan öldü. Ama devlet FARC gerillalarına karşı başarılı olamadı.

Gerillalar şimdiden köylerde hakim oluyorlar ve buralarda yaşayan halk gerillalara yardım ediyor.

Başsavcı Justo Pastor Rodrigues yaşanan gelişmeler üzerine şu açıklamayı yaptı: "Halk, gerillalara yardım ediyor ve özellikle 2 Mayıs'dan itibaren belli semtlerde (özellikle köylük bölgelerde) insanların tepkisi büyümektedir."

Paramiliter "Kolombiya Birleşik Savunma Kuvvetleri" bugüne kadar en ağır katliamları gerçekleştirdi ve halkın üzerinde yoğun bir baskı uyguladı. Cumhurbaşkanı Andres Pastrona'ya karşı ise her gün protestolar gerçekleştiriliyor ve bu gösterilere Kolombiya devletinin kendi askerlerinden de katılanlar oluyor.

15 Mayıs Salı günü FARC ile devlet güçleri arasında yaşanan bir çatışma sırasında 29 asker öldü. Yine aynı gün bir başka semtte ise 7 asker öldü. Kolombiya devleti bu bilançoju açıklamamayı tercih etti(!)

Panama sınırında esas olarak sağcı ve uyuşturucu ticaretinin önemli olduğu bir bölgede de yoğun çatışmalar yaşandı. Çatışmaların ardından bu bölge FARC gerillalarının denetimine geçti.

Antioquicha, Eugenio Prieto bölgesinde FARC ve devlet arasındaki çatışmalar sırasında ordu tarafından 12 FARC gerillası öldürüldü.

Evrensel Bakış

Proleter Enternasyonalist Bayrağı Yükseltelim (5)

Haklı ve devrimci kaygılardan, yanlış sonuçlara;

Avrupa'nın Proletarya Partisi için hem **önemli** hem de **özgün** durumu, dikkate alınması gereken birçok haklı ve devrimci kaygıları da içinde barındırıyor. Kaygıları azaltacak, kayıpları önleyecek, Proletarya Partisi ve enternasyonal proletarya için doğru zeminde esas görevler yerine getirilmeyince ve taşlar yerli yerine oturtulamayınca doğal olarak, varolan potansiyeli tek-yanlı bir yaklaşımla "korumak"tan başka bir çözüm kalmıyordu.

Peki nedir bu haklı ve devrimci kaygılar? Bugüne kadar iyi değerlendirememiş, yetkin siyasetler üretmemiş, doğru araçlar kullanamamış ve layıkıyla çözememiş olsak da bu kaygılar, devrimci kaygılardır. Bizim sorunumuz bu devrimci kaygıları dar çerçevede, ulusalcı yaklaşımla ele alıp yanlış sonuçlara varmamızdır. Bizim sorunumuz Avrupa'daki faaliyetleri dar, yüzeysel ve tek-yanlı ele almamızdır. Yeterince doğru tarzda ele almadığımız bu devrimci kaygılardan

bir kaçını sıralayalım.

Birincisi, ülkemizin "devrimin fırtına merkezleri"nden biri olmasıdır. Bu, örgütlü taraftarların yaşadığı ülkenin (Avrupa) sınıf mücadelesine yönelmesi durumunda, devrimci mücadelenin çok dinamik, çelişkilerin çok keskin, acil ve pratik devrimci görevlerin de bir hayli fazla olduğu ülkemiz devrimine, cephe gerisinden verilecek desteğin azalacağı kaygısı,

İkincisi, Avrupa'da devrimci durumun olmaması nedeniyle, örgütlü taraftar duyarlılığının ülkemiz eksenli mücadeleden yaşadığı ülkedeki sınıf mücadelesine kaymasıyla taraftarların, Avrupa'nın en devrimci dinamizminden uzaklaşacağı ve zamanla bu dinamizmin barutunu tüketerek emperyalist sisteme bütününe geçeceği (yaşanmış örnekleri vardır) kaygısı,

Üçüncüsü, örgütlü taraftarların bulunduğu Avrupa ülkelerinde Marksist-Leninist-Maoist çizgide kardeş partilerin olmaması (biri hariç), varolan bazı devrimci güçlerin ise ideolojik olarak çok ciddi problemler taşıması, bazılarının ise "ileri ülke" şovenizmine kayan davranışlara sahip olması ve Proletarya Partisi

etkisindeki devrimci potansiyele tek-yanlı, çıkarıcı ve "fırsatçı" yaklaşması,

Dördüncüsü, Avrupalı devletlerin çok ince taktiklerle çeşitli kurumları aracılığıyla (entegrasyon çalışmalarıyla ilgilenen) "yaşadığı topluma uyum" sağlama adı altında başlattığı ideolojik-kültürel taarruzun genelde tüm devrimci dinamikleri, özeldense Proletarya Partisinin ideolojik etkisindeki kitleleri hedeflediğinden, bu dinamizmden uzaklaşanların ideolojik-siyasal kimliklerini daha kolay yitireceği ve kapitalizmin çarkları arasında yitip kaybolacağı kaygısı,

Beşincisi, Avrupa'nın ülkeden çok uzak olmaması ve milyonlarla ifade edilen sayıda (Almanya'da iki buçuk milyon üzerinde) Türkiye ve T. Kürdistan'lı emekçilerin bulunması, her yıl on-binlerce, hatta yüz-binlerce emekçinin ülkeye gidip gelmesi, ülkeyle çok yönlü ve çok güçlü ekonomik-ticari-sosyal-siyasal ilişkilerin olması, ülkedeki her çeşit siyasal gelişmelerin yanında Avrupa'ya yansması, Türkçe'den günlük yayın yapan 10'un üzerinde tv, gazete, dergi, radyoların (sınırlı sayıda Kürtçe ve çok daha az sayıda Ermenice, Zazaca yayınların) olması,

Altıncısı, Avrupa'ya gelen emekçilerin en az yirmi-beş yıldır ülkedeki ideolojik-siyasal-örgütsel kamplaşmaya uygun şekilde (faşist, dinci, milliyetçi, küçük burjuva, proleter) Avrupa'da da saflaşmaları, böylelikle ülkede her sosyal sınıfı temsil eden

siyasal partilerin Avrupa'da cephe gerisini örgütlemeleri ve özellikle de Türk gerici-faşistlerinin güçlü bir cephe gerisini örgütleyerek ülkedeki karşı-devrime ciddi kan taşıdığı, yani Türkiye'deki devrim ve karşı-devrim cephelerinin Avrupa'da da örgütlendikleri gerçeği,

Yedincisi, bu özgün durum, somut gerçekler ve gelişmeler nedeniyle, Avrupa'nın ülkemiz devrimi karşısındaki konumunun çok özgün bir durumu ifade etmesidir. Dünyada bu duruma benzer örnekler yoktur. Varsa da biz bilmiyoruz. Bu nedenle Avrupa'da yaşayan emekçilerimizin sanki geldiği ülkeyle bağları çok zayıf, ülkedeki siyasal gelişmelerin ise onları hiç ilgilendirmediği yönlü subjektif ve tek-yanlı yaklaşımlara düşülemeyeceği, devrimci görevin, bu gerçeklikteki potansiyeli ülkemiz devrimi için en iyi şekilde değerlendirilmesi gerektiği....

Komünistler, yukarıda belirtilmeye çalışılan bu haklı ve devrimci kaygıları görmezlikten gelmez aksine, bu kaygıları enternasyonal proletaryanın menfaatleri ve ülke devrimci mücadelesinin desteklenmesi doğrultusunda değerlendirmek zorunda. İşte biz, tam da bu noktada yanlışla düştük. Yani bu menfaatleri ve kaygıları tek yanlı ve dar çerçevede ele aldık. Proletaryanın genel menfaatlerini geri plana atıp, sadece ülke devrimini ilerletme görevinde yoğunlaşarak daha başarılı olacağımızı sandık.

Yıllardır üstelik kitlesel ta-

banı olan örgütlülüğümüzün faaliyetlerini sadece "kendi ülkemizin mücadelesi"yle sınırlandırarak açık ulusalcılığa düştük. Bunu da ülkemizde "devrimci durumun sürekli olması" temeli üzerinde teorize ettik.

En az yirmi yıldır yurtdışında örgütlü faaliyeti olan ve yerleşik kitlesel tabanı bulunan bir devrimci hareketin (TDH), faaliyet yürüttüğü alandaki siyasal-toplumsal sorunlara komünistlik ve devrimcilik adına bu kadar duyarsız ve ilgisiz kalması ve oradaki devrimci hareketle kendi arasına bu denli mesafe koymasının, dünyada başka da örneği yoktur. Proleter dünya devrimi mücadelesine, bu da Türkiye devrimci hareketinin katkısı!

Devrimci inanç, kararlılık ve cesaret noktalarında ve en zor koşullarda tek başına kalsa da mücadele etme cüretine sahip geleneğin öncülüğünü yapmaya çalışan ve bu yönüyle dünya devrimci hareketi içerisinde saygın bir yeri olan ve bu özelliğiyle büyük sempati toplayan Türkiye devrimci hareketinin bu duruşu, çok kötü bir örneği ve mirası temsil etmektedir.

İdeolojimizle, sınıfsal çıkarlarımızla, inançlarımızla, amaçlarımızla örtüşmeyen ve ona hizmet etmeyen bir duruşu kesinlikle terk etmek zorundayız. Devrimci kaygıları, tek yanlı ve yüzeysel yaklaşımlarla ulusalcılığa feda etme yoluyla değil, proletarya enternasyonalizmi bilinciyle ele alıp değerlendirelim!

Devam edecek

Avrupa'da ırkçılığın vardığı boyut

Fransa'da yapılan seçimlerde sağcı partilerin üstün gelmesinin ardından Hollanda'da da yapılan son seçimlerden sağ partiler kazançlı çıktı. Ana muhalefet partisi olan Hıristiyan Demokratlar, oyların %28'ini alarak 43 milletvekili kazandı ve Hollanda'da birinci parti konumuna yükseldi. Geçtiğimiz haftalarda öldürülen faşist Pim Fortuyn'un listesi de %17 oyla ikinci parti oldu ve 26 milletvekili kazandı. Başbakan Wim Kok'un mensubu olduğu Sosyal Demokrat İşçi Partisi ise büyük bir hezimetle uğrayarak oyların sadece %14'ünü alabildi. Bu durumda mevcut milletvekili sayısı da 45'ten 23'e düşmüş oldu. Sol olarak adlandırılan kesimde sadece Sosyalist Parti oylarını ve milletvekili sayısını artırdı. Yani milletvekili sayısı 5'ten 9'a yükseldi. 150 üyeli olan mecliste mevcut seçim sonuçları ile hiçbir parti tek başına iktidar olamayacağı için yapılacak koalisyon sağ ağırlıklı olacak. Ve koalisyonun başını da hıristiyan demokratları oluşturacak. 12 milyon dolayında seçmenin bulunduğu Hollanda'da bunlardan %79'u sandık başına gitmiş durumda. Bu rakam geçen yıllarda %73'lerde kalmıştı. 12 yıldır merkez sol koalisyon hükümetleri ile yönetilen Hol-

landa'da bu seçim sonuçlarının ardından merkez sağ bir koalisyon kurulacak. Öldürülen Pim Fortuyn'un yazdığı bir kitap dışında hiçbir belgesi bulunmayan; hiçbir parti yapısına sahip olmayan bir listenin Hollanda'da seçimlerden 2. parti olarak çıkması Avrupa'da Avustralya, İtalya, Fransa, Danimarka, Portekiz ile başlayan sağa kayış ve ırkçı eğilimler, Hollanda ile devam ediyor. Hollanda açısından bakıldığında seçimlerden önce "Pim Fortuyn'un öldürülmesinin yarattığı etki önemlidir" değerlendirmesi yapılsa da bu ırkçılık dalgasının tüm Avrupa'yı sarması böylesi bir değerlendirmeyi kendi başına bırakıldığında yetersiz kılmaktadır. Sağın gelişmekte olduğu bu ülkelere bakıldığında ilk anda dikkati çekenin hızla artan ırkçılık eğilimleri olduğunu görüyoruz. Hemen hemen tüm Avrupa ülkelerinde yabancılara yönelik çok daha ciddi baskılar gündemde. Bunun nedenleri incelendiğinde iki önemli sebep kendini gösteriyor. Birincisi küreselleşen dünyada bu gelişimin sonuçlarının yoksulluk, işsizlik, refah seviyesinin düşmesi olarak ortaya çıkması ve bu sonuçların küreselleşmeyle değil yabancılara yönelik olarak elde etmesinin sonucu olarak

değerlendirilmesi. İkincisi de özellikle 11 Eylül sonrasında toplumda yaratılan terör psikolojisi. Hollanda örneğine baktığımızda eski başbakan Wim Kok'un ekonomik alanda başarılı olduğunu ancak yine de seçimleri kaybettiğini görüyoruz. Bu da gösteriyor ki tek başına ekonomik büyüme, işsizliğin azalması, toplumsal olarak başarı sağlayamıyor. Avrupa'da gelişen ırkçı ve sağcı eğilimlerin yükselişi AB'ye üye ülkelerin durumlarıyla da ortada. Üye ülkelerde 1997 yılında 15 hükümetin 13'ünde Sosyal Demokratlar olarak adlandırılan partiler yer alırken bugün bu sayı 6'ya düşmüş durumdadır. Sol olarak adlandırılan partiler sadece **Almanya**, **Belçika**, **İsveç**, **Finlandiya**, **İngiltere** ve Yunanistan'da iktidar koltuğunu paylaşıyor. Özellikle Fransa'daki seçimlerde kötünün iyisini seçmeye zorlanan Fransızların yanında birçok Avrupa ülkesinde aynı eğilimler artmaktadır. Örneğin İngiltere de bu yönlü çalışmalarına ve propaganda faaliyetlerine hız vermiştir. Bu ülkede İçişleri Bakanlığı ülke çapında 15 yeni mülteci kampı inşa edeceğini duyurmuştur. ırkçılığın artmasına hizmet eden bu kampların her birinde 750 kişinin kalması planlanıyor. ırkçılığa adeta dave-

tiye çıkaran kampların kurulduğu yerler de oldukça ilginç. Bu kamplar geçtiğimiz yıl şap hastalığı yüzünden ölen ve öldürülen hayvanların gömüldüğü alanlar üzerine inşa ediliyor. İngiltere'de de son yerel seçimlerde ırkçı parti BNP üç belediyede encümenlik kazanmıştı. Bunun sonucu olarak da ırkçı faaliyetler artmıştı. Yabancıların belli yerlerde toparlanması dışında ayrıca bu bölgelerde kapılar tek tek çalınarak herkese yabancı düşmanlığı enjekte edilmeye çalışılmıştı.

Elbette ki ABD'ye yönelik 11 Eylül saldırısı da bu yönlü eğilimlerin artmasında bahane olarak kullanılmaktadır. Örneğin ABD'de bu önlemler daha da abartılmakta, ülkeye girenler retina taramasına dahi tabi tutulmaktadır. ABD'ye giren tüm yabancıların izleneceğini; okullara devamsızlık yapan yabancı öğrencilerin izleneceğini belirten Bush bunu da "tabi ki ziyaretçilerimizin ne yaptığını bilmeliyiz" şeklinde açıklıyor.

Avrupa'daki ırkçılığın yayılmasında ve sağ partilerin yükselişe geçmesinde iktidarda olan "sol" partilerin sol adı altında emekçiler adına hiçbir şey yapmalarını da etkendir.

Haziran'da ölmek zor

Bıraktım acının alkışlarına 3 Haziran 63'ü

Umutluyuz. Biliyoruz onlar da umutlu ve mutlu çünkü hala insanlık onuru için mum gibi erimeyi seçenler var. Direnç çiçekleri var. Çünkü hala "Kentlerde büyüyen öfkeler ve kırlarda açan çiçekler" var. Ve henüz elveda demediler.

Aramızdan ayrılışının üzerinden koca bir 39 yıl geçti; ama bizden hiç ayrılmamış gibisin. Evet seni bedenlen kaybettik ama düşüncelerin ve düşüncelerinin can bulduğu şiirlerin, oyunların ve yazılmanın ilk günkü tazeliğini koruyor. Bugünkü tazeliğini korumanın asıl nedeni düşüncelerin ve düşüncelerine yön veren devrimci

duruşundur. Bu devrimci duruşun başına az dert açmadı; tutuklanmalar, hapishanelerde geçen 18 yıl hemen ardından Bursa hapishanesinde yazdığın şiirini getiriyor.

Sevdalınız komünisttir
On yıldan beri hapistir
Yatar Bursa kalesinde

Hapis ama zincirini kırmış da yatar

En ala bir mertebeye ermiş de yatar

Yatar Bursa kalesinde

sinde

Memleket toprağında kökü

Bedreddin gibi taşır yüğü

Yatar Bursa kalesinde

Yüreği delinip batmadan
Şarkısı tükenip bitmeden

Cennetini

kaybetmeden
Yatar Bursa kalesinde

Diyeceksin ki o kadar şiirim var, neden ilk bu şiir geldi aklınıza, "aslında cevabını bildiğin bir soruyu soruyorsun" deriz ama yine de soruyu cevaplamak istiyoruz; Seni yaşanılası bir dünya istediğin ve düşüncelerin için dile kolay 18 yıl hapishanelere mahkum eden anlayışın bugün de değişmediğini, zalimce iktidarını sürdürdüğünü. Bu zalim iktidarın, anlayışın güzel insanları hala ideolojik ve siyasal tercihini senin gibi halktan, ezilenden ve işçi sınıfından yana koydukları için hapishanelerde tutuyorlar, hem de senin gibi hak ihlallerine, özelleştirmeye F tipi hapishanelere karşı oldukları için süresi bilinmeyen yıllar içeride tutuyorlar ve tutacaklar. Bütün bunlara karşı Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi yapıyorlar. Biz biliyoruz ki sen de bu hak ihlallerine karşı çok zaman açlık grevleri yaptın. Çünkü o dört duvar arasında senin ve şimdiki Nazım'ların bedenlerinden ve düşüncelerinden başka silahları yok. Şimdi bu silahı kullanan binlerce Nazım var, binlerce direnç çiçeği var. Yine hemen açlık grevini anlatan "**Açlık Grevi'nin 5. Gününde**" isimli şiirini düşünmeden geçemiyoruz.

Kardeşlerim,
Demek istediklerimi doğru dürüst
diyemiyorsam
Kusura bakmayın kardeşler

Azıcık sarhoş gibiyim biraz
cık dönüyor kafam
Rakıdan değil
Açlıktan hafif tertip

Kardeşlerim,

Avrupa'dakiler, Asya'dakiler,
Amerika'dakiler
Ben hapiste açlık grevinde değil de
Bir kırdan yatıyor gibiyim bu
mayıs ayında geceleyin
Ve gözlerimiz ışıltılı yıldızlar
gibi
başucumda;
Ve ellerimiz tek bir el
Anamın eli gibi
Yarımın eli gibi
Memed'in eli gibi
Hayatın eli gibi avucumda

İşte yıllar önce yazdığın şiirlerin bu yüzden taze, bilge ve bizden, seni Nazım yapan, yaşatan, yaşatacak olan.

Kültür deryasına kattıkları değerler, politik ve sanatsal görüşleri ile proleter devrimci kültür cephesi çalışanlarının öğretmenidirler Nazımlar, Ahmed Arifler diyoruz.

Ahmet Arif'in gülümseyen yüzünü görür gibi oluyunuz. Nazımla konuştuğlarımızı dinlemiş olmalı ki sakın ve tatlı bir tebessümle şöyle sesleniyor, "**Sistem değişmedikçe bunlar yaşanacak. Ben olmasam da, Nazım olmasa da, Hasan Hüseyin olmasa da ve daha niceleri olmasa da güzel bir dünya için savaştan direnç çiçekleri hep var, varolacak**". Çünkü; "Havva anan dünkü çocuk sayılır Anadoluyum ben", "Biri bin yapar bir ölür bin geliriz, biz halkız yeniden doğarız ölümlerden" diyor ve coşkunu bir kahkaha atıyor ve ekliyor; "Bizden kurtulamazlar. 15/16 Haziran şanlı işçi direnişi yaşadı bu topraklar ve nice 15/16

Haziranlara, ayaklanmalara gebe." Bunu nereden biliyorsun diye soruyorum. Bana tatlı sert çıkışarak "demin dedim ya ben Anadoluyum acılardan çıkıp gelmişim" diye ekliyor. Önümüzde çetin ve acı dolu yıllar var ama her şeyin nihai hedefi için acı çekmezsek bu hedefe ulaşamayız. Ben acı çektim, hapishanelerde yattım düşüncelerim için. Anadolu da acı çekiyor, Anadolu da düşünceleri için asılıyor, alanlarda cop yiyor, panzer altında eziliyor. Ama içim rahat çünkü ben umutluyum yarına dair. 15-16 Haziran işçi direnişini düşünüyoruz. Sonra Nazım bir yanımıza, Ahmed Arif bir yanımıza geliyor, güç katıyor bize, umut veriyor yarına.

Umutluyuz. Biliyoruz onlar da umutlu ve mutlu çünkü hala insanlık onuru için mum gibi erimeyi seçenler var. Direnç çiçekleri var. Çünkü hala "Kentlerde büyüyen öfkeler ve kırlarda açan çiçekler" var. Ve henüz elveda demediler.

Kızıldere şenliklerinde Alay komutanı halka tehditler savurdu

Turhal: Her yıl geleneksel olarak kutlanan Kızıldere şenlikleri bu yıl da aynı coşkuyla ve halkın yoğun katılımıyla gerçekleşti. Şenlikler dolayısıyla askerlerin adeta kuşattığı Kızıldere'de şenlik, Kızıldere Belediyesi tarafından Göcükata denilen bayram yerinde yapıldı. Gelenler jandarmanın birçok yerde kurduğu kontrol noktasından geçerek alana ulaştı. "Ana çocuk sağlığı", "Çevre temizliği", "Kalp, şeker ve tansiyon hastalıkları" başlıklı seminerlerin düzenlendiği kutlamalar çerçevesinde Reşadiye ve Niksar köylerinden gelenlerle birlikte katılım 6 bin

kişiyi buldu. Kızıldere şenliğinde, özellikle yöre gençliğinin katılımı yoğunluğuyla dikkat çekerken, etkinliğin açılış konuşmasını belediye Başkanı **Ali Gökçe** yaptı. Gökçe açılış konuşmasında böylesi etkinliklerin halkın birliğini sağlamada birleştirici rol üstlendiğini belirtti. Gökçe, özellikle gençlerin etkinliğe gösterdiği çabanın sevindirici olduğuna vurgu yaptıktan sonra çeşitli yöre dernekleri adına konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ardından yöre gençleri tarafından oluşturulan Kızıldere halk oyunları ekibi semah gösterimini sundu. Halk müziği sa-

natçıları **Tacettin Boğa**, **Timur Doğan** ve **Leyla Yılmaz-Fatih Korkmaz** ikilisinin verdiği dinletiden sonra sahne alan **Selda Bağcan** ile kitlenin coşkusu daha bir arttı. Bağcan'ın türküleriyle halkın halaylar çekip, zafer işareti yapması üzerine şenliğe gelen **Tokat Alay Komutanı Namık Dursun** mikrofonu eline alarak zafer işareti yapanları uyardı. Dursun, halka yaptığı zulmü şenlikte de göstererek neyin zaferini kutladıklarını sorarken, **şenliği dağıtmakla tehdit etti**. Dursun, etkinliklerden iki gün önce Türk bayrağı asılı olmasına rağmen şenlik alanına

gelindiğinde bayrağın asılı olmamasını da dile getirerek tehditlere devam ederken, Selda Bağcan'ı da siyasi içerikli türküler söylememesi konusunda uyardı. Bunun üzerine Bağcan, türkülerinin Kültür Bakanlığı'nın denetiminden geçtiğini belirterek konserine devam etti. Etkinlikler daha sonra güreş müsabakalarının yapılmasıyla son buldu.

Evet, Dursun'un tehditleri ile Tokat halkı ilk kez karşılaşmıyor; Özellikle alevi köylerine yaptığı baskılarla ün kazanan Alay Komutanı Namık Dursun'un, şenlikte söylediği "Ya Almus'u Al-

mus yaparım ya da bütün hepsini Tokat'tan sürerim" sözlerini ilk kez işitmeyen köylüler askerin gerçek yüzünü her geçen gün daha yakından görüyor. Köyleri yakıp yıkan, insanları evlerinden sürerek o topraklarda ferman dinleteceğini sanan Dursun'un yaptıklarına karşı halk kimin safında yer alacağını da gittikçe belirginleştiriyor. Halka zulmü reva görenlere karşı halkın değerlerini sahiplenerek başkaldırıları gittikçe yakından tanıyor. Ve onların yaptığı her zulüm halkın patlamaya hazır bir öfkesi olarak yankısını buluyor.

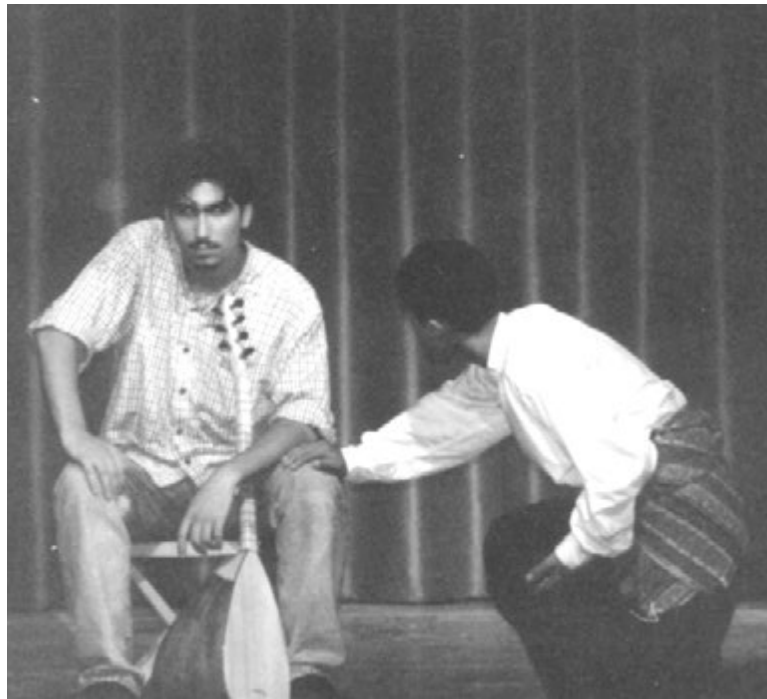
Davullar çalınıp tüfekler çatılınca

Haşmet Zeybek tarafından yazılan "Koroğlu Döğüş Destanı" oyunu Tiyatro Haftası vesilesi ile 19 Mayıs günü Gaziosmanpaşa Belediyesi Tiyatro Sahnesi'nde sahnelendi. Tohum Kültür Merkezi bünyesinde çalış-

yor" sözleriyle sahne alan oyun, 16. yüzyılda yaşamış halk kahramanı Koroğlu'nun babasının gözlerine mil çeken Bolu Beyi'ne karşı başlattığı savaşının toplumsallaşmasını anlatıyordu. Oyuncuların sahnede Koroğ-

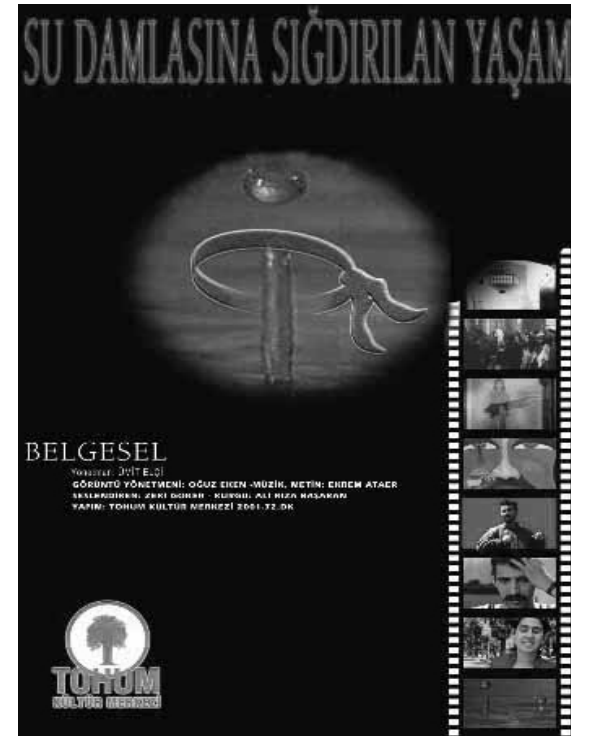
Ali'nin yani Koroğlu'nun kot pantolonu ve gömleğiyle kostümsüz olarak oynaması Koroğlu'nun aramızda olduğunu ifade ediyordu. Barbara Halk Sahnesi 1 yıl önce de oynadığı oyunu biraz daha genişlettiği gibi Koroğlu'nun savaşçı yönü ve duygusal yönü de anlatıldı. Oyunda Koroğlu'nun bireysel kinini toplumsal kine dönüştürebilen, bunun mücadelesini veren bir kişi olduğunu görüyoruz. Aslında o dönemde Osmanlı'nın politikaları, entrikaları, katliamcılığı ile bugünkü egemenler arasında çok büyük farklılıklar olmadığı, vergilerin artarak halkın baskı altına alınmaya çalışıldığını görüyoruz. Döğüş Destanı oyununun sonunda Koroğlu Bolu Beyi'ni öldürerek babasının intikamını alıyor.

Kısacası "Koroğlu Döğüş Destanı" oyunu ezilenlerin hepsinin birer Koroğlu olduğu, sınıflı her toplumun Koroğlu yaratacağını 16. yüzyılın Koroğlu'nun şimdi Mahir, Deniz, Kaypakkaya olduğunu belirtiyordu.

maları yapılan oyun farklı kesimlerden yoğun ilgi gördü. "Nice şehitler ve koçyiğit Koroğlu aşkına başlı-

lu kim sorusuna aramızda cevabıyla izleyicilerin içine gidilerek farklı kişileri sahneye çıkarmaları, Ruşen

Divriği Kültür Derneği'nde belgesel gösterimi

Divriği Kültür Derneği tarafından Feyzullah Çınar Sahnesi'nde 4 Mayıs Cumartesi günü yapılan etkinlikte yapımını Tohum Kültür Merkezi'nin üstlendiği "Su Damlasına Sığdırılan Yaşam"a yer verildi. Katılımın yüksek olduğu belgesel gösteriminde izleyenler, tecrit ve izolasyonun verilen onca bedele rağmen devrimin tutsaklar tarafından asla kabul edilmeyeceğini birkez daha gördü. Belgesel sonu yapılan yorumlarda egemenlerin ve medyanın gerçekleri saptıran o kirli yüzlerinin bu belgeselle bir kez daha su yüzüne çıktığı vurgulandı.

Akan her damla kanımız birgün gelecek cellatları boğan hırçın dalgalara dönüşecektir..

... Bulduğumuz noktada ne gölgesinden yararlanabileceğimiz bir ağaç var ne de kaya parçası. Arazi çirliçiplak, iki tepenin ortasında, alt tarafımızda iki km. ötede Murat nehri. Karşı tarafımızda 2 km. uzaklıkta Palo kalesi var. Ve biz bu kaleye yakın bir yerde konaklıyoruz. Evet, günlerdir hiç konaklamadan, dinlenmeden gezmiş ve çok yorulmuştuk. O gece en son halkımızı ziyaret etmiş, saatler süren sıcak sohbetten sonra, geç vakit köyden ayrılmıştık. Hemen nöbet yerini ayarlayıp uykuya daldık, sabah saat dokuz civarındaydı. Nöbetçinin işaretlerinden bize doğru gelen birisinin olduğu anlaşılıyordu. Gelen kişi sıradan bir avcı görünümündeydi, adam

gördüğünü ve kaygılanacak bir durum olmadığını söylemişti. Bu halde ne olursa olsun yerimizi değiştirmemiz gerekirdi ve komiserimiz duruma müdahale ederek yerimizi değiştirmeye karar verdi. Arazi oldukça kötüydü bu yüzden fazla uzaklaşmamış, ama en azından noktamızı değiştirmiştik. Ancak kavga içinde herbiri onlarca şehidin kaniyle yaratılmış ilkelerimizi çiğnemek bize pahalıya mal olacak, bizden kan alacaktı. Nöbetten sonra hemen yatmış ve derin bir uykuya dalmıştım. 'Kalk yoldaş, karşımızda silahlı adamlar mevzileniyor' sözleriyle uyandım. Nöbet yerinde komiser Memo, doktor Kenan ve ben vardık. Memo'ya danışarak arka tarafta durum,

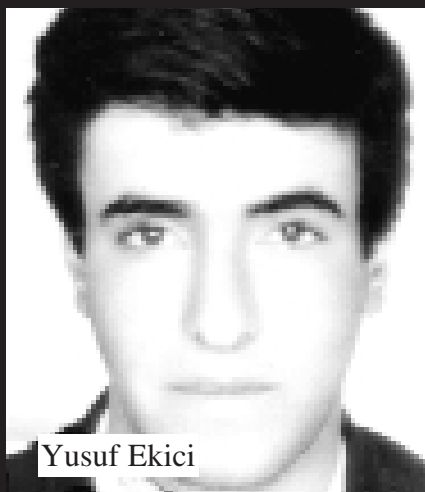
sizdiler. Komutan ve siyasi komiserimiz yoktu, herşeyi birbirimize danışarak yapmaya çalışıyorduk. Bir kişi aşağıya inince yukarıda kalanın savunma gücü düşüyor ve düşmanın esas güçlerinin bu noktada yoğunlaşmasına neden oluyordu. Geride kalan yoldaşın tek başına grubun savunmasını alması gibi zorlu, bir o kadar da önemli bir görevle karşı karşıya kalıyordu. Doktor benden daha hızlı davranıp, kendisi savunmada kalarak beni aşağıya gönderip onuru ve zoru seçti. Bu tavır, halk uğruna savaşında yeminli her militanın takınacağı, takınması gereken bir tavidir. Her TKP/ML militanı, her TİKKO savaşçısı tereddütsüzce böyle bir tavır koymalıdır.

lama olarak helikopter hariç dört yüz düşman unsuruna karşı direnişimiz devam ediyordu. Biraz ilerde Adem yoldaş vardı. Arkasına döndü göz göze geldik. O ara üzerine yağmur gibi mermiler yağmaya başlamıştı. Birden Adem yoldaşın bulunduğu mevzide yığıldığını gördüm. Gerçek adı **Yaşar Sağdıç** olan yoldaşın en belirgin kişilik özelliği sessizliği idi. Henüz 22'sinde halkların gönlünde yerini aldı. Ve çok geçmeden Dilan yoldaş (**Kumriye Cihan**) sınıf mücadelesi uğrunda şehit düşerek ölümsüzleşti.

Bu arada düşmanın "teslim ol" çağrılarını başladı, düşman teslim ol çağrılarını boşa yapmaz, ya kendi kontrolünün tamamen zayıfladığı ya

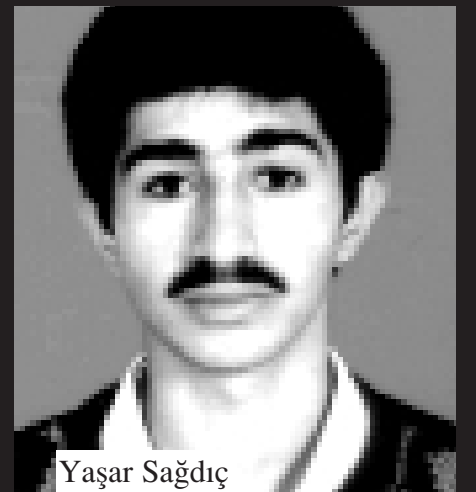
Kumriye Cihan

Yusuf Ekici

Refik Yaşar

Yaşar Sağdıç

yanımıza kadar gelmiş, bizi görünce gerilla birliğini şaşkın şaşkın süzmeye başlamıştı... Siyasi komiserin adamı tanıma amaçlı sorduğu sorular, onu bizi süzmekten alıyordu. Avcı görünümüne bu adam, yoldaşın sorduğu sorulara cevap vermeye çalışıyordu. Adamın oldukça mahsun duruşu ve konuşmaları karşısında gerilla birliğinden yoldaşlar, zararsız, yoksul, halktan biri olduğu kanısına varıp, hemen çay hazırlayıp yiyeceğini köylüyle paylaştı. Bu arada siyasi komiser de amaçlarımızı, hedeflerimizi ne için bu dağlarda gezdiğimiz vb. anlatıyordu. Adam çayını içmeye devam ederken, ben bir yoldaş, bir de siyasi komiser nöbete çıktık. Biz nöbette iken, komutan, köylüyle bir müddet konuşup köyüne dönmesine izin vermişti. Bu bizim anlayışımıza oldukça ters bir tavidir. **Biz yerimizi öğrenen hele hele de tanımadığımız kişiye yerimizi değiştirmeden gitmesine asla izin vermedik;** Siyasi komiser de, biz de olayı duyduğumuzda çok sinirlenmiş komutanı bu tavrından dolayı eleştirmiştik, komutan ise pişkin bir şekilde bu kişiyi tanıdığını daha önce birkaç kez

nedir anlamak için elli metre kadar tepeye çıkarak etrafı kontrol ettim. Düşman davar sürüsü halinde arka tarafımızdan, karşımızdan sivil ve askeri giyimli kalabalık, dağınık şekilde bulunduğumuz noktaya yanaşmaktaydılar. Bu kalabalık birazdan başlayacak dövüşün habercisiydi...

Kurşun, roket, lav atışlarının dumanı ve sesler arasında helikopter sesleri de gelmeye başladı. Bizimse düşmanın havadan helikopterlerden yağdırdığı bomba ve uçaksavarlarına karşı etkili silahımız yoktu. Karadan MG-3, roket, lav vb. ateş gücü yüksek silahlara karşı yalnızca bir adet G-3 ve kaleşnikoflarımız ve hizmet ettiğimiz davamız, yenilmez ideolojimiz, sırtımızı yasladığımız güç, halkımız var... Hava gri, hava ağır, yağmur gibi yağın bomba uçaksavar mermileri... ateş altında yavaş yavaş sürünerek doktorla yanyana gelmeyi başardık. Kısa bir süre hem durum değerlendirmesi yapıp hem de düşmana bindirdik. İkimizden birinin ne olursa olsun aşağı inmesi ve yoldaşları yukarı çekmesi gerekiyordu. Yoldaşlarımız özellikle askeri açıdan oldukça geri ve tecrübe-

Ve doktor yoldaşın da tavrının netliği, bu doğrulardan gıdasını alıyordu.

Gücümüzü haklılığından, doğruluğundan aldığımız davamız bize ölüme meydan okumayı öğretiyordu. Ve şimdi de biraz önce koyun koyuna uyuduğum yoldaşım layıkıyla görevini yerine getirdi ve şehit düşmüştü. Bundan sonra sıkacağım her kurşun onun için olacaktı. Ve oracıkta silahımla yoldaşımın bedenini selamlayarak önümü dövüşü çevirdim...

Doktor Kenan, Dersimliydi. Ovacık'ın Zarık köyünden. Gerçek adı **Yusuf Ekici**'ydi. Çok küçük yaşta iken, ailesiyle birlikte Bursa'ya göç etmişlerdi. Tıp Fakültesi'ndeyken partinin çağrısıyla kırsala çıkmıştı. (...) Çatışma devam ediyordu. Birden Memo yoldaşın bulunduğu yerden silah sesleri kesildi.(...) Yoldaş, Elazığ Maden doğumluydu. Gerçek adı **Refik Yaşar**'dı. O da Doktor Kenan gibi gençlik örgütünde faaliyet yürütürken katılmıştı TİKKO'ya. O da ölümsüzler kervanına katılmıştı.

Düşman saldırıda, biz savunmadaydık. Elli köy korucusu, bir o kadar da özel tim ve en az üçyüz asker orta-

da kayıp verdiremeyeceğini anladığında teslim ol çağrılarını yapardı. Bu çağrılarının arasında bir köpeğin ulumasını andıran bir ses, "bakın komutanınız teslim oldu, ne güzel yaşıyor siz de teslim olun" Biz bu çağrıya önce inanamamış, her zamanki gibi blöf yapıyorlar sanmıştık. Kafamızdan vızır vızır kurşunlar geçiyordu. Ben **Bozo**'yu düşünüyordum, ne olmuştu, ne durumdaydı, yoksa bu it sürüsünün çağrılarını doğru muydu? Bozo gerçekten teslim mi olmuştu?

Evet bu çağrılarının blöf değil, koca bir gerçek olduğunu ve Bozo satılmışının teslim olduğunu öğrenecektik. Bu hain insanlığın bir tas yala satarak, bataklığın dibine çökmekte tereddüt etmeyecekti...

Bu yolda can bedeli savaşarak şehit düşen yoldaşlar, yarattığımız değerler kılavuzumuz, bedenleriniz üzerine basa basa yükseldiğimiz zafer basamaklarımız olacaktır.

NOT: Yukarıdaki yazı, çatışmada bulunan bir yoldaşları tarafından kaleme alındı. Bu çatışmada 25 Nisan 2000'de Dersim'de şehit düşen Yusuf Ayata da yaralı olarak kurtulmuştur.

“Devrimci işçi, partinin oğlu, işçi başkan” M. İ. Kalinin

Mihail İvanoviç Kalinin'in 1875 yılında yoksul bir köylü çocuğu olarak gözüne açtığı yaşamı 25 yıllık parti işçisi olarak 3 Haziran 1949'da sona erdi. Kalinin hapislik, sürgün, işkence ve yoklukla geçen yıllar boyunca partili yaşamdan bir gün bile kopmadı. Ekim devriminde önemli görevler üstlenen Kalinin, Lenin'in önerisiyle, önce tüm Rusya Merkez Yürütme Kurulu Başkanlığı, 1922'de Sovyetler Birliği kurulduktan sonra SSCB Merkez Yürütme Komitesi Başkanı, 1936'da SSCB Anayasası kabul edildikten sonra, SSCB Üst Sovyet Delegatesi ve ilk toplantıda Prezidyum Başkanlığı'na seçildi.

Yaşamı boyunca örnek bir devrimci kişilik sergileyen Kalinin özellikle gençliğin siyasal eğitim sorununa özel önem vermiş, eğitim ve öğretimin amaç, araç,

yöntem ve örgütlenme sorunlarına önemli katkılar getirmiştir.

“Marksizm yaratıcılıktır”

Marksist olabilmek için kuramı hayatla beslemek, günlük işleri kurama bağlamak gerekir. Yani Marksist olmak yaratıcı olmak demektir.

Yaratıcı olmak ne demektir? Zanaatçı ile yaratıcı arasındaki fark nedir? Resimle sıradan resimci arasındaki fark aynı. Vladimirlı ya da Suzdalı resimciler tarafından resmedilen ikonaları hatırlayın. Bunların hepsi birbirine benzemektedir. Hiçbir ikonanın yüzünde canlılık belirtisi göremezsiniz. Yaratıcı ise bambaşka birisidir. O, en basit şeyi yaparken, hatta çarık bile yaparken tüm ruhunu verir. Zanaatçı, işine ruhunu kattığında sanatçı olabilir. Ressam da salt fırçasıyla

boya sürdüğü, işine ruhunu katmadığı zaman zanaatçı olur. Devrimci ruhtan, yaratıcılıktan yoksun bir Marksizm, olan bitenin sürekli ve canlı bir biçimde hesabı tutulmazsa sözde Marksizm olur. Eğer siz öğrendiklerinizi bulduğunuz yerlerde skolastik bir biçimde, basmakalıp uygularsanız, Leninizmin zanaatçıları olursunuz. Kitleleri arkanızdan sürükleyemezsiniz. Marksist yöntemi yanlış uygulamış olursunuz. Marksist yöntem, doğru olarak, ancak Marks'ın kuramı ile çalışırken, pratik hayatı kavradığımız zaman uygulanabilir ve aldığımız karar her seferinde yeni bir karar olur. Eğer bir sorunu bugün şöyle hallettiysen, yarın aynı sorunu yeni bir biçimde halledeceksin; çünkü yarın durum yeni olacaktır. Durum durmadan değişir. Tarih sonsuz olarak ileriye doğru hareket halindedir, yü-

rür, bir yerde durmaz. Bir Marksistin de tarihsel akışla birlikte sürekli olarak ileriye doğru hareket etmesi, tam olarak yönünü saptamayı başarması gerekir. Düşüncesi, işi ne denli sıradan olursa olsun sürekli araştırmalı, öğrenmeli, yaratmalıdır.”

Tienan Men Meydanı

Tarihler 18 Mayıs'ı gösterdiğinde Tienan Men meydanı 1 milyonu aşkın işçi ve öğrenci tarafından dolduruluyordu. Halkın tüm kesimleri, gazetecilerden doktorlara, öğretmenlerden işçilere kadar herkes öğrencilerle kaynaşmıştı. Askerlerin de gösterilere katıldığı gözleniyor, “Deng istifa” sloganı milyonların harekete geçişini açıklamaya yetiyordu.

Mayıs'ın son haftasına girilirken Li Peng TV'de, “Ordunun müdahalesi kararlaştırıldı” şeklinde açıklama yaptı. Nihayet başkent Pekin'in birçok semtinde, her türlü eylem ve gösteriyi yasaklayan sıkıyönetim ilan edildi. Polislerle yer yer çatışmalar olurken askerler olaylardan oldukça etkilenmiş durumdaydılar. Tienan Men Meydanı'nın zırlı birliklerce sarılması üzerine öğrenciler halkı daha fazla katılıma çağırdılar.

Sıkıyönetim hükümetin istediği başarıyı elde edemedi. Halk öğrencilerin çağrısını yanıtızsız bırakmadı ve meydanın girişinde barikatlar kurulmaya başlandı...

4 Haziran sabahına gelindiğinde direniş meydanındaki sayı oldukça azalmıştı. Tecrübesiz ve yetersiz öğrenci önderleri burjuva diktatörlüğüne karşı uzun süreli direniş oldukça başarılı bir şekilde götürmüşler, ama harekete sağlam bir siyasi karakter kazandırmada yeterince başarılı olamamışlardı. Neticede hareketin içindeki burjuva-liberal kesim iktidarın sertleşmesi karşısında gerileyince kitleler üzerinde toparlayıcı olunamamış, eylem birliği sekteye uğramıştı. Bölünmeden yararlanan ve direnişçileri sayıca azalmış ve yalnız yakalayan revizyonist diktatörlüğe bağlı askeri birlikler rahatça dağıtılabilecekleri ve denetim kurabilecekleri halde, gelişmeler karşısında daha ilk andan itibaren kurşun yağdırarak binlerce direnişçiyi öldürüp onbinlercesini yaralayarak yüzyılın en büyük katliamlarından birini gerçekleştirdiler.

Katliam karşısında Pekin'in dışında protesto ve direnişler geliştirilmeye başladı. Şanghay'da demiryolunu işgal eden kitleler, üzerlerine sürülen trenin ezmesi sonucu birçok ölü ve yaralı verdiler. Onbinlerce işçi greve başladı. Radyo “gösterilerinin ardında bir avuç kışkırtıcı ajan var, hareket olmasa kaos sürecektir, daha da kan dökülecektir”, “Bunlar partinin liderliğini reddediyor, sosyalizmi yıkmak istiyorlar” diye sürekli açıklamalar yaparak kitle desteği yaratmaya çalışırken; Li Peng TV'de yaptığı konuşmada binlerce kişiyi katleden askerlere teşekkür etti. Peng bu konuşmanın yanıtını ertesi gün 4 kurşunla alıyor, ama hafif yaralarla kurtuluyordu.

Hüseyin Cevahir

Katledildi

68'in önder kadrolarından olan Hüseyin Cevahir aynı zamanda THKP-C'nin kurucularındandı. Mahir Çayan ile birlikte saklanmak için geldikleri Maltepe'deki bir evde düşman güçleri tarafından kuşatılırlar. Mahir Çayan bu baskında tutsak düşerken, Hüseyin Cevahir ise şehit düştü. Anıları yolumuzu aydınlatıyor.

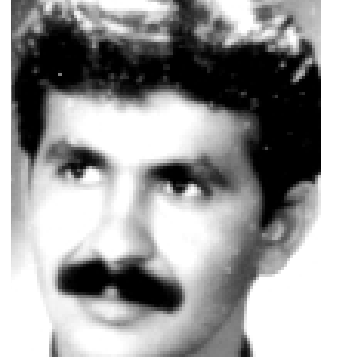
ÇAĞRI

Proletarya Partisi'nin kuruluşunun 30. yıldönümü vesilesiyle “Şehitler Albümü” çıkarma projemiz var. Fakat bütün şehitlerimiz hakkında yeterli bilgiye sahip değiliz.

Şehitlerimizi tanıyan haklarında bilgi sahibi olan ve özellikle şehit ailelerinin katkılarını bekliyoruz. Doğum tarihi-yeri, özgeçmiş, fotoğraf vb. gibi her türlü bilgi ve belgenin albümü zenginleştireceği ve niteliğini güçlendireceği muhakkak.

İşçi-köylü

Ali Ekber Atmaca

TKP/ML TIKKO saflarında yer alan yoldaş, 8.05.1992'de Artvin'de çatışmada yaralı ele geçirilerek, işkencede katledildi.

Yıldız Çiçek

TKP/ML saflarına gerilla olarak katılan yoldaş, 1.06.1992 tarihinde Artvin Şavşat'ta çatışmada şehit düştü.

Ahmet Kargın

Haziran 1992'de Erzinca'da Erdal Aslan adlı bir hain tarafından öldürüldü.

Hıdır Doğan

6.06.1992 tarihinde Dersim'de TIKKO gerillalarıyla TC arasında çıkan çatışmada şehit düştü.

“Onlar göçer ama, kavgaları sürer gider...”

Halk Ozanı Mahsuni Şerif’i yitirdik

İBOM ÖLÜYOR

Zenciri kolunda gözleri bağlı
Kalenin içinde yatar bir yiğit
Çürümüş vücudu göğsü yaralı
Kalenin içinde yatar bir yiğit
İbom ölüyor düşman gülüyor

Zindancılar falakaya yatırmışlar
İlgıt ılgıt kanlarını dökmüşler
Dirhem dirhem tırnağını çekmişler
Kalenin içinde yatar bir yiğit
İbom ölüyor, faşist gülüyor

Sizin gibi insanlığı yiyenler
Vicdan yıkıp kara donlar giyenler
Hani nerede ben yiğidim diyenler
Kalenin içinde yatar bir yiğit
İbom ölüyor, dostlar ağlıyor

Mahsuni der çalar, ağlar ozanlar
Lanet olsun insanlığı bozanlar
Yıkılıp gidesi kara düzenler
Kalenin içinde yatar bir yiğit
İbom ölüyor, düşman gülüyor,
dostlar ağlıyor

“Somut olarak söyleyebilirim ki, insan sevgisi benim öz dinim oldu. Ben, insanları sevmekten hiç fire vermedim. Zaman zaman sevilmememe rağmen, dünyanın altının da üstünün de bir olduğuna inandığımdan ne dünyaya ne de sevdiklerime hoşçakal demek içimden gelmiyor.”

Evet... Ne dilimizin hoşçakal demeye vardığı ne de onun yukarıdaki sözleriyle aramızdan erken ay-

rılmayı planladığı Mahsuni Şerif, dünyaya ve sevdiklerine kendi tabiriyle hoşçakalın dedi. Bir dizi konser vermek için gittiği Almanya’da aniden rahatsızlanarak hastaneye kaldırılan Ozan Mahsuni, 17 Mayıs 2002 tarihinde yaşama gözlerini yumdu. 1997 yılından beri rahatsız olmasına rağmen, o dirayetli, isyankar türkülerinden feyiz alarak ayakta kalmayı başaran Mahsuni Şerif’in ölümüyle birçok insan üzüntüye kapılır-

ken, Şerif’in cenazesi vasiyeti üzerine Hacibektaş’ta toprağa verildi. Şerif, Almanya’nın Köln kentinde 18 Mayıs günü yapılan cenaze töreniyle doğduğu topraklara getirilirken devlet yıllarca diline kilit, kasetlerine yasak koyarak gözaltına aldığı, hapislerde yatırdığı Mahsuni için bir tören düzenledi. Yapılanlar birden unutulmuş Mahsuni sahiplenilmeye çalışıldı. Elbette ki bugün Mahsuni sahiplenilir. Çünkü onu sahiplenecek kitlenin varlığı, devletin imaj sorunu bugün Mahsuni’yi devlet erkanında sahiplenmeyi zorunlu kılıyor. Ama Mahsuni, hiçbir zaman devletin sanatçısı, ozanı olmadı. O, bir süre öncesine kadar da kendisine verilmek istenen devlet sanatçısı ödülünü geri çevirerek tavrını ortaya koymuştu. Bu, devletin değil halkın sanatçısı olmanın gösterilmesi olduğu gibi, Mahsuni’ye göre kendi gibi zulüm gören sanat ve bilim adamlarına da bir sahip çıkış tavrıydı. Önce sopa atıp ardından gül uzatanı geri çevirirken Mahsuni, o gülün kokusuz ve dikenlerinin elini kanatacağını biliyordu. Bu yüzden halkın kanyan acılarına kulak vermek, onların dili olarak kalmak onun için daha üstündü. En değerli ödül, halkın ozanı olarak kalmaktı. Kimdi halk ozanı? Yaşadığı toplumun sorunlarını, ezilmişliklerini, sömürülmelelerini, değerlerini, özgürlüklerini sahiplendi ona göre. Ve en güzel türkülerıyla, şiirleriyle anlatıyordu halkın yaşadıklarını. Düzenin olumsuzluklarına başkaldıran, onları protesto eden, gericiğe, yobazlığa karşı ileri ve devrimci olanı be-

nimseyen ve onları hiciv yoluyla eleştirendi Mahsuni. Aynı bir hava vardı türkülerinde. Öyle anlaşılabilir kelimeler, dolambaçlı sözcükler aramazdı. Türkülerinde zam vardı, toprak vardı, zulüm ve açlık olduğu kadar övgü de vardı. Haksızlıklar karşısında Pir Sultan’ın başkaldırısını kuşanan olduğu gibi, Karacaoğlan’ın sevdasına da bürünendi. Sisteme muhalif kimliğiyle, türkülerinde bir kafa tutuş her zaman hissedilirdi. Ürettiği eserlerle topluma ve dünyaya mesajlar veriyordu Mahsuni. Tıpkı, “yuh yuh soyanlara, soyup kaçıp doyanlara” dizelerinde olduğu gibi ya da “kimi hızlı gider uzun yol tutar/kimi altun satar kimi pul yutar/ kimi soğan bulmaz kimi bal yutar/ kimi parmağını yalamış gider” sözlerinde iki sınıfın arasındaki farkı ortaya koyması ve halkın öfke-

sini türkülerinde en yalın ifadeyle dillendirmesi gibi halkın sorunlarını her zaman sahiplendi. Ona, 1970’li yıllarda “Defol git benim yurdumdan/ Amerika katil katil/ Yıllardır bizi bitirdin/ Amerika katil katil” dedikten de, ‘94 yılında Amerikan emperyalizminin haşhaş ekiliyor diye Türkiye’yi cezalandırmak için ambargo uygulamasına “Ambargo mam-bargo dinleme gardaş/ Gelin Amerika kovulsun gitsin/ Üstleri müstleri çıksın buradan/ kendi toprağına savulsun gitsin” diye yazdıran da aynı öfkenin bilinciydi. Aslına bakılırsa, onu şiirleri ve türkülerıyla anlatabilecek o kadar çok eseri var ki, sayılmakla bitmez.

“Ülkesini ve başka ülkelerin insanlarını seven, bütün halklara saygıyla bakanlara selam olsun” diyerek insanı temel alan Mahsuni, Ortadoğu’dan Sivas’a nerede yanan insanlık varsa kalemini ezilenden yana kullanarak gerçekleri yazmaktan ve okumaktan çekinmiyordu. Bu nedenle o, gördüklerine gözlerini kapamayan, halkın sorunlarını yalnız görmekle kalmayıp muhalif kimliğini koruyarak, şiirlerinde ve türkülerinde bunu işleyendi. Bunun için, yalnız ozan ya da sanatçı olmak marifet değil. Marifet, halkın ozanı, sanatçısı olmaktır. Halkı, devlet baskısına rağmen sorunlarıyla başbaşa bırakmak değil onlarla aynılıkları yakalayıp yürümeğe aslan. Temel aldığımız insan, müziğin de resmin de felsefenin de öznesidir. İnsanlara olan bağlılığıyla anılan Mahsuni de şimdi halkın ozanı olarak gönüllerde yerini almış durumdadır.

Onbinler Mahsuni'yi uğurladı

Vasiyeti üzerine Almanya'dan önce Ankara'ya getirilen, buradan da Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesinde toprağa verilen Mahsuni Şerif, türkülerıyla uğurlandı. Mahsuni, Hacıbektaş Belediyesi önünde düzenlenen bir törenle Çilehane'de bulunan Ozanlar Anıtı'nda kendisine ayrılan mezara defnedildi. Türkiye'nin çeşitli illerinden gelerek, son bir kez Mahsuni'yle buluşan ozanın dinleyicileri törende "halk ozanı öldü mü sandınız" yazılı dövizler taşıdı. Mahsuni'nin fotoğraflarının da taşındığı törene İlyas Salman, Belkıs Akkale, Sadık Gürbüz gibi sanatçıların yanısıra DYP ve CHP milletvekilleri de katıldı. Alanda, ozanın şahsına atfen

Ahmet Arif'ten şiirler okunurken söz alan belediye başkanı bir konuşma yaparak Mahsuni'yi türkülerle yaşatacaklarını açıkladı.

Bu arada halk ozanının ölümüyle ilgili bir açıklama yapan Tohum Kültür Merkezi de yaptığı açıklamada şöyle dedi: "Halk ozanları yaşadıkları dönemin aydınları olmuşlar ve egemenlerin gerici politikalarını püskürtmede büyük rol oynamışlardır. Aşık Mahsuni Şerif de Türkiye coğrafyasının yetiştirdiği değerli ozanlarımızdan biridir.. Halk kültürümüzün değerli ozanı Aşık Mahsuni Şerif'in bize bıraktığı mirası daha da geliştirip kitlelere sunmayı görev biliyoruz..."

Mahsuni'nin yaşamı

İçerikli kitaplar askerlerce bulununca, Mahsuni artık askeriye'nin gözüne batan bir kişi olarak kabul edilir. Okul ve iç hizmet yasalarına ters düşen davranışlarda bulunan Mahsuni, okulda "Komünist" ilan edilince, zaten o çok içselleştiremediği askerlik mesleğinden kaçır ve bir daha okula dönmez. Mahsuni ordu'dan ayrıldıktan sonra toplumsal ve siyasal konuları ele alır, şiirleriyle halkın sorunlarına eğilir. Zaten küçük yaştan beri saz çalmayı da bilen Mahsuni, bu dönemden sonra halk aşıklığı ve ozanlığına başlar. Kısa zamanda ilerler. Çünkü türkülerinde halkın dertlerini, özlemlerini dile getiriyor ve bozuk düzeni eleştiriyordu. Onun türkülerinden etkilenerek devrimci olanların yanısıra, türkülerinden korkanlar da vardı. Söylediği türküler bir yerleri eleştiriyordu. İşte bu durumdan hoşnut olmayanlar, Mahsuni'yi susturmak için 1972 yılında evini kundakladı. O güne kadarki arşivi yanarak yok edildi. Bu tarihten sonra Mahsuni'ye yönelik saldırılar yoğunlaştı. İşkence, dayak, gözaltılar, sürgün yaşamının bir parçası oldu. Kasetlerine yasaklar, TV programlarına sansürler getirildi.

Şimdiye kadar 58 kaset çıkaran ozanın, tüm türkülerinin yer aldığı 8 kitabı bulunuyor. Değişleriyle de tanınan Mahsuni Türkiye'de bulunan sayılı ozanlardandı.

Mahsuni Şerif, 1939 yılında Kahramanmaraş'ın Afşin ilçesine bağlı Berçenek köyünde doğdu. Asıl adı Şerif Çırık'tır. 1960 yılına kadar doğduğu topraklarda kaldı. Köyünde okul olmadığından küçük yaşlarda babasının da istemiyle Kuran öğrenmesi için medreseye gönderilir. 1955 yılında ilkokulu bitirir. İlkokuldan sonra askerliğe merak salar ve 1956 yılında Mersin Astsubay okuluna gider. 1960'da Ankara Ordu Donatım Teknik Okulu'nu bitirir. 1960 27 Mayıs darbesinde askeredir. İçinden geldiği toplumun yapısıyla yüklendiği görevi karşı karşıya getirince 27 Mayıs darbesini tasvip etmez ve buna karşı gelir. Bir süre sonra da araştırdığı materyalist

Bizimdir

*Soyulmadık bir derimiz kalmıştı
Soyun babo soyun meydan sizindir
Hiçbir canlı kardeşine kıyamaz
Kıyın babo kıyın meydan sizindir
Şimdi sizin ama sonra bizimdir*

*Toprağa karışmış fakirin teri
Ağlamak bilir mi beylerin dili
Size beyefendi bize serseri
Deyin babo deyin meydan sizindir
Meydan sizin ama insanlık bizimdir*

*Kıyas edilir mi çul ile halı
Kimler yaptı bize böyle bir yolu
Yemekle biter mi milletin malı
Yiyin babo yiyin meydan sizindir
Köşkler, saraylar, hanlar sizin ama
Onu yapan eller, emekler bizimdir*

Savunma sanık durumunda

Ankara: Ulucanlar katliamının bir davasında jandarmanın salonda bulunan tutsaklara saldırmasını engellemeye çalışan 27 avukata, duruşma salonunda bulunmayan bir askerin "slogan attılar, jandarmayı engellediler" demesi üzerine Jandarma Genel Komutanlığı'nın suç duyurusuyla dava açıldı. 9 Mayıs 2002 tarihinde davanın ilk duruşması yapıldı. Duruşmaya yargılanan avukatlar ve Ankara Barosu Başkanı **Sadık Erdoğan**'ın da bulunduğu çok sayıda müdafî avukat katıldı.

Avukatların, görevi "kötüye kullanmaktan" yargılandığı davada yargılanan avukatlardan **Medeni Ayhan** söz aldı. Ayhan davanın açılmasında yeterli delil olmadığını, bu yüzden dava-

nın reddedilmesi gerektiğini, duruşmada jandarmanın tutsaklara ve avukatlara saldırdığını belirterek "biz sadece jandarmanın yaptığı saldırının önüne geçilmesini istedik" dedi. **Nurten Çağlar** ise bir askerin sözüyle Adalet Bakanlığının dava açmasının kaygı verici olduğunu söyleyip bir komployla karşı karşıya olduklarını belirtti. Yargılanan Av. **Fahriye Belgin** ise "hakkımızda ifade veren M. Kemal Tekin isimli yüzbaşı o gün mahkemede yoktu. Davanın açılmasındaki ciddiyeti bu durum gözler önüne seriyor" dedi. Davanın 19 Aralık 2000'de açıldığını vurgulayan Belgin bu tarihte hapisanelerde operasyonlar yapıldığını ve bu davanın 19 Aralık saldırısı-

nın bir parçası olduğunu söyledi. Yargılanan diğer avukatlar da bir komployla karşı karşıya olduklarını belirttiler. Duruşmaya müdafî olarak katılan Ankara Barosu Başkanı Sadık Erdoğan da "bu dava Türkiye'deki savunmanın bir görüntüsüdür. Herhangi bir delil olmaksızın açılan bu dava derhal durdurulmalıdır" dedi. Duruşma, gelmeyen sanıkların da dinlenmesi için **11 Temmuz 2002** tarihine ertelendi.

Duruşmadan sonra merkezi İsviçre'de bulunan **Hakim ve Avukatların Bağımsızlığı Merkezi (HABM)** raportörü **Paul Richmond** ve temsilci **Hasan Vahib** açıklama yaptılar. Mahkemeyi izleyen HABM üyesi Richmond eğer olayın

gerçekliği varsa bile avukatların ceza mahkemelerinde yargılanmaması gerektiğini belirtip

ciddi olması gerekir" dedi. Hasan Vahib ise "**siyasilerin savunulması yetkililere rahat-**

"**Bir avukatın ceza mahkemesine sevk edilmesi için suçun**

sızlık veriyor. Bu yüzden avukatlara baskı yapılıyor" dedi.

Vicdani retçilerden NATO karargahında eylem

15 Mayıs "vicdani retçiler günü"nde Uluslararası Savaş Karşıtları ve

rildi. İspanya, Hırvatistan, Makedonya, Türkiye, Finlandiya, Belçika,

karargahı önünde birleştiler. NATO'nun ana giriş kapısına kendilerini zin-

grubun Hollanda seksiyonu tarafından NATO'nun ana kapısı önünde bir eylem gerçekleştir-

Hollanda, Almanya, İngiltere ve Fransa'dan gelen anti-militaristler ve vicdani retçiler NATO

cirleyerek giriş çıkışı engellemeyi hedefleyen eylemciler yoğun güvenlik önlemleri nedeniyle an-

cak yarım saat boyunca giriş çıkışı bloke edebildiler. Gözaltına alınarak bir saat sonra serbest bırakılan vicdani retçiler eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar. Vicdani retçiler üzerindeki baskılara ve tutsak vicdani retçilere dikkat çekmek istediklerini söyleyen eylemciler Güney Amerika, Balkanlar, Avrupa, Ortadoğu ve dünyanın başka yerlerindeki vicdani retçilerle dayanışma eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler.

"**Barış militarizme bırakılmayacak kadar önemlidir**" diyerek şiddetten uzak barışçı eylemler hedefleyen vicdani retçiler şiddetin kaynağı olarak gördükleri ordulara katılmayı reddediyorlar. İsrail ordu-

sunu katılarak Filistin'deki katliama ortak olmayı kabul etmeyen İsrail ordusunu protesto eylemleri, desteklenmesi gereken şeylerdir. Ancak "insani duygular üzerine örülmüş ve barış özlemiyle harmanlanmış bu anlayışın tarafsızlığı" emperyalistlerin ve gerici faşist iktidarların katliam ordularına karşı verilen direnişi de barış karşıtı görmesi en büyük handikaplarından biridir. Baskı ve katliamlara, işgale karşı direniş gerçek anlamda halkların barış içinde yaşayacağı bir toplumun yollarını döşeyecektir. Gerçek anlamda barış savunuculuğu baskı ve katliamlara karşı örülen direnişlere taraf olmayı gerektirmektedir.

Baş tarafı sayfa 32'de

Böylece ABD'nin son 5 yıl içindeki askeri harcamaları 2 trilyon dolara ulaşıyor. Öyle ki nükleer güçle donatılmış tek bir ABD kariyer grubu tek başına birçok ülkenin bütün silahlı kuvvetleri ile toplayabildiğinden daha fazla askeri güce sahip. Bu gruplardan ABD'nin elinde yedi adet bulunuyor. Şu an ABD'nin elindeki silahların menzili de olağanüstü bir durumda. Örneğin B-52

uzun bir program olduğunu da belirten bir ABD'li yetkili bakın bunu nasıl açıklıyor; **"Bu hızlı tedaviden çok uzun vadeli bir yatırım niteliğindedir."** Zaten 11 Eylül sonrası yaşanan sürece baktığımızda dünyanın birçok ülkesinde ABD üslerinin mantar gibi arttığını görüyoruz. Ortadoğu'dan Asya'ya; Kızıldeniz'den Pasifik'e kadar uzanan bölgede çok sayıda askeri üs oluşturan ABD bu üslere her gün bir

ların geçici olmadığını kanıttır. Elbette ki ABD cephesindeki bu gelişmeler ve planlar diğer emperyalistlerin de geleceğe dönük planları çerçevesinde silahlanmaya hız vermesine yol açmaktadır. Örneğin askeri bütçesini devasa bir şekilde arttıran sadece ABD değil. **Çin devleti de bu yılki askeri bütçesini önemli oranda artırmıştır.** 2.5 milyar dev bir ordusu olan Çin'in askeri bütçesi bu artışla 20 milyar dolara

silah ambargosu sırasında dahi ülkesine silah bulabilmiştir. Zabludowicz ölünce yerine oğlu geçiyor. Oğlu ise şu an Amerikan Ulusal Güvenlik Konseyi ile bağlantıdadır. Richard Perle Zabludowicz ile ilişkiindedir. Perle şimdi ABD Başkanı Bush'un danışmanı durumundadır.

Bu anlamı ile bakıldığında başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistler hem kendilerini gelecek tepkilerden korumak hem de imparatorluklarını yaymak için silahlanmaya her zamankinden daha fazla önem vermektedir. Ancak bir yandan bu devasa hazırlıklar gerçekleşirken bir yandan da tüm dünyada emperyalizm ve siyonizm karşıtı hareketler gelişiyor. En basit şu soruyu soruyor insanlar; **"kime karşı ve neden kullanılacak bu silahlar?"** Ya da **"neden bu korku?"** Suçlu olanın sürekli paranoaya halinde korku duyması ve kendini korumaya almaya çalışması gibi bir durum bu. **Bunca katliama, acıya, vahşete imza atanlar elbette ki birgün bunun cezasını çekeceklerini biliyorlar. Ve bunun yakıcı korkusu ve telaşı ile kıvranıyorlar.** Filistin'de evladını alından öperek ölüme uğurlayan, şehit olduğunda başsağlığını kabul etmeyen anaların gözlerinin derinliklerindeki acıyla yoğrulmuş kin ve nefret emperyalizm ve siyonizmin korkulu rüyası oluyor. Tanklar karşısındaki cesur sapanlardan fırlayan taşlar bütün kokuşmuş ideolojilerini alt üst etmeye yetiyor. Dünyanın herhangi bir yerinde emperyalizme, faşizme, siyonizme karşı duran her baş, direnen her yürek onların varlığını tehdit ediyor. **Ve yine dünyanın birçok yerinde vahşeti temsilen yakılan ABD bayraklarının kahredici öfke bulutu ABD ve tüm emperyalistlerin gökyüzünü karartmaya yetiyor.** Nepal'de, Hindistan'da, Peru'da onların gelişmiş silahlarına gerilla inadı ile karşı koyan her yürek çürük ideolojile-

Bunca katliama, acıya, vahşete imza atanlar elbette ki birgün bunun cezasını çekeceklerini biliyorlar. Ve bunun yakıcı korkusu ve telaşı ile kıvranıyorlar.

bombardıman uçakları dünyanın her yerinden uçup yakıt ikmali yapabiliyor ve yüzlerce kilometre öteden hedefini vurabilecek füzelerle dolu. Hedefindeki her ülkeyi nükleer silah üretmekle suçlayan ABD'de Bush yönetiminin **"en az 7 ülkeye karşı nükleer silah kullanma"** olasılığı üzerinden emir verdiği ortaya çıkan bir gerçek. Diğer bir gerçek de yine Bush yönetiminin **"belli durumlarda kullanılmak üzere"** kullanmak üzere küçük çaplı nükleer silah üretilmesini istediğidir. Gizli tutulan bir belgeye göre nükleer silah kullanılması olası olan ülkeler şöyle; **Rusya, Çin, Irak, Kuzey Kore, İran, Libya, Suriye.** Yine aynı raporda hangi hallerde nükleer silah kullanılabilirliği de oldukça ilginç üç madde ile sınırlanmış. Ama bu üç maddeyi siz istediğiniz kadar genişletebilirsiniz.

1-Nükleer olmayan silahlara direnebilen hedefler.

2-Nükleer saldırılara misilleme olarak.

3- "Şaşırtıcı askeri gelişmeler" yaşanması halinde.

Aslında her madde ABD'nin dünya halklarına katliamcı bakışının bir ifadesi görünümünde olsa da özellikle 1 ve 3. maddeler oldukça ilginçtir. Nükleer olmayan silahlara direnen ve şaşırtıcı askeri gelişmelere sahne olan ülkelere nükleer silahlar kullanılabilir. Bu demektir ki ABD'nin yeni dünya stratejisine uygun davranmayan her ülke bu silahlanmadan nasibini alabilir.

Ancak bu saldırılar sadece silahlanma ile bitmiyor. ABD ayrıca kendi sınırları dışına da askeri üsler kurarak hegemonyasını sağlamlaştırmaya çalışıyor. Mart ayında açıklanan bir raporda Pentagon'un para ve silah göndereceği ülkeler **Endonezya, Özbekistan, Nepal, Ürdün, Pakistan, Kazakistan ve Kırgızistan** olarak sıralanmıştır. Tüm dünya halklarına yönelik bu saldırı dalgasını ABD Savunma Bakanı Rumsfeld **"terörist tehdit ile karşı karşıya olan ülkeleri eğitip, denetlemeye devam edeceğiz. Bu tehdit altındaki ülkelerle ordudan orduya bağlar kurulacak. Bağların kopmuş olduğu ülkelerde kopmuş bağlar yenilenecektir"** diye açıkladı. Ayrıca bunun oldukça

yenisini daha ekliyor. Bu üsler ABD Başkanı Bush'un "açık ve mevcut tehlike" diye nitelendirdiği ülkelere ya da onların sınırlarına kuruluyor. Öncelikle 11 Eylül'ü bahane ederek Afganistan'a el atan ve bu bahane ile de Özbekistan, Tacikistan ve Pakistan'a askeri üs kurulan ABD'nin bu üslerinin her birinde üç binden fazla asker bulunuyor. Bu ülkelerin ayrıca Çin ve Rusya ile ilişkileri de düşünüldüğünde oluşabilecek gerginliğin boyutu anlaşılabilir. Bu üslerin kalıcı olup olmadığı noktasında bir açıklama yapmayan ABD **"terörle mücadele 50-60 yıl daha sürebilir"** diyerek askeri üslerin kalıcı olduğunun sinyallerini veriyor. Şimdilik askeri üs kurulmayan ülkelere ise askeri danışmanlar gönderiliyor. ABD'nin girdiği her ülkedeki ilk adımı da etnik-dini-bölgesel çatışmaları kullanarak, bunları körüklemesi oluyor. Bunun en güzel örnekleri Hindistan ve Pakistan'dır. ABD Hindistan'a yeni silah sistemleri satarak yarattığı gerilimi iyice tırmandırıyor. Mart ayı itibarı ile ABD'nin asker veya danışman gönderdiği ülkeler şöyle:

***Afganistan** (Savaş kuvveti)

***Pakistan** (Askeri üs)

Anlaşılan o ki ABD tüm dünya halklarına yönelik olarak başlattığı katliam saldırılarının ardından kendisine yönelik gelişebilecek herhangi bir saldırı için güvenliğini almak istemektedir.

***Özbekistan** (Askeri üs-3000 asker)

***Tacikistan** (Askeri üs)

***Kırgızistan** (Askeri üs)

***Gürcistan** (Askeri danışman)

***Filipinler** (Askeri danışman ve tatbikat)

***Yemen** (Askeri danışman)

***Sudan** (Askeri danışman)

***Suudi Arabistan** (Askeri üs)

***Kuveyt** (Askeri üs)

***Türkiye** (Askeri üs İncirli -

Malatya - Konya)

Kaldı ki ilk olarak bu üslerin Usame Bin Laden'e karşı geliştirildiği söylenirse de halen bölgelerde tutulmaları bun-

ulaştı. Üstelik bu rakamın içinde silah alımı için harcanan para yok. Bunlar da eklenince rakam üç katına çıkıyor. **Çin'i endişelendiren durum elbette ki ABD'nin silahlanma ve üs kurma atağı sonucu Çin'in çevresini askeri üslerle kuşatıyor olması.** Bu yayılma atağından tedirgin olan tek ülke Çin değil. Rusya da aynı telaşa. Çünkü özellikle Gürcistan'a yerleştirilen askeri üs Rusya için büyük bir tehdit durumunda. Aynı üslerden Rusya'nın Güney sınırına da yerleştirilecek ve buraya yerleştirilecek füzelerin alacağı ilk hedef Çin ve Rusya olacak. ABD'nin bu yönlü adım ve açıklamaları diğer emperyalist ülkelerin de sabrını taşıyor.

ABD'nin Ortadoğu stratejisinin en önemli iki ayağı olan Türkiye ve İsrail ile olan ilişkisine baktığımızda da silahlanmanın vardığı boyutu rahatlıkla görüyoruz. İsrail ile Türkiye arasındaki tank ihalesinden önce de TC'nin bölgesel jandarmalık rolü gereği silahlanmaya verdiği önem ortada idi. Emperyalizme göbekten bağımlı ülkelerde efendilerinin çıkarlarını korumak esas olacağı için bu silahlanma şaşılabilecek bir durum değildir. TC devleti önünüzdeki altı yıl içinde silahlanma için 31 milyar

dolarlık bir kaynağı ayırmayı düşünmektedir. Ayrıca TSK'nın modernizasyonu için de 150 milyar dolar harcanması gündemdedir. TC devletinin bütçesinin böyle bir harcama için müsait olmadığı ortadadır. Yani silahlandırılan emperyalizmdir. İsrail ile ABD'ye baktığımızda da aynı silahlandırma politikasını daha rahat görüyoruz. Bu konuya örnek için tek bir kişilikten bile bahsetmek yeterli olacaktır. Adı Sholomo Zabludowicz. İran'dan Singapur'a; Almanya'dan Hindistan'a silah ticareti ile uğraşiyor. Yahudi asıllı olan Zabludowicz İsrail silah firmalarından birinin temsilcisidir. 1973 yılında uygulanan

rinin temellerini derinden sarsıyor. **İşte bu yüzden silahlanıyor ve silahlandırıyorlar. Çünkü korkuyorlar.** Korktuğu için ABD emperyalizmi Nepalli Maoistlere karşı kullanması için gerici Nepal devletine 20 milyar dolarlık askeri yardım yapabiliyor. Ve ABD ve diğer emperyalistler bu politikaları ile öfkenin üstüne üstüne yürüyorlar. İşte 11 Eylül'den sonra tüm dünya ezilen halklarının bu saldırıya sevinmesinin nedeni de budur. **Yani ABD 11 Eylül'de ektiğini biçmiştir. Ve yine ABD ve tüm emperyalistler bundan sonra da aynı sondan kurtulamayacaktır.**

11 Eylül ve emperyalizmin silahlanma yarışı

Anlaşıldığı üzere ABD'nin tek amacı ikiz kulelerle birlikte yerle bir olan prestijini tekrar inşa etmek; intikam almak değildir. Asıl amaç "teröre karşı mücadele" kampanyası ile Ortaasya'da kendi aleyhinde olan bütün dengelerin değiştirilmesi; dünya haritasının ABD'nin istediği şekilde yeniden biçimlendirilmesidir.

ABD'ye yönelik 11 Eylül saldırısının ardından tüm dünyanın gözleri bu bölgeye dikilmiş, dünya ABD'nin tavrını bekler olmuştur. Bu saldırıyı adeta kendi vahşeti için bir gerekçe olarak kullanan ABD kendinden bekleneni yaptı ve ilk olarak Afganistan'da binlerce masum insanın katledilmesinin altına imzasını kanla attı. Ve böylece tüm dünya çapında bir saldırı-ganlığın, silahlanmanın da adımlarını atılmış oldu. 11 Eylül saldırısının sorumlusu olarak Usame Bin Laden'i gösteren ABD, daha sonra hedefini Afganistan ile sınırlı tutmayarak "dünyada teröre destek veren tüm ülkeler hedefimizdedir", "Ya bizimlesiniz ya karşımızda" vb. sözlerle yayılan saldırılarının daha da uzun vadeli olacağını sinyallerini verdi. Buradan da anlaşıldığı üzere ABD'nin tek amacı ikiz kulelerle birlikte yerle bir olan prestijini tekrar inşa etmek; intikam almak değildir. Asıl amaç "teröre karşı mücadele" kampanyası ile Ortaasya'da kendi aleyhinde olan bütün dengelerin değiştirilmesi; dünya haritasının ABD'nin istediği şekilde yeniden biçimlendirilmesidir. Usame Bin Laden'in bu saldırılarda sadece bir araç olduğu sonradan daha da açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Zaten amacın Laden'i yakalamak ve cezalandırmak olmadığı gün gibi ortadadır. Öyle ki uzun bir dönemdir Laden'in sesi soluğu çıkmamakta; ancak ABD yeni saldırılarının, katliamların ön hazırlıklarını yapmaktadır. İlk dönemlerde çokça dillendirilen "Laden'i yakalama" planları artık unutulmuş gibi görünüyor. Saldırganlığının açılışını Afganistan'la yapan ABD'nin burada beklenmedik bir direnişle karşılaşacağı da bir gerçek. Gerçekleştirdiği saldırılarda ölenlerin sayısını sürekli gizlemeye çalışan ABD yiyecek paketleri şeklindeki bombalardan tutunda salımlı bombalara kadar her türlü silahı Afgan halkının üzerine yağdırmakta tereddüt bile etmemiştir ve Afganistan saldırısında ölenlerin sayısı 11 Eylül'de ölenlerin sayısını çoktan aşmıştır. Sadece 7 Ekim ile 10 Aralık tarihleri arasında yapılan bombardımanlarda ölenlerin sayısı 3767 kişidir.

Bu, günde ortalama 62 kişinin öldürülmesi anlamına geliyor. Üstelik bu rakamlara bombardıman yüzünden yaralanan ve hastalıklardan ölen Taliban üyeleri dahil değil. Sürekli hedef şaşırarak sivil halkın bulunduğu köyleri bombalayan ABD bu saldırılar sırasında birçok silahın da denemesini yapmış oldu. Örneğin basınç bombası adı verilen bombalar militanların bulunduğu mağaralara atıldı. Bu bombalar fiziki hasara yol açmasa da içerdeki havayı boşaltarak içerdekilerin havasızlıktan ölmelerine yol açıyor. **Ve şimdi ABD'nin sözde özgürlüğü götürdüğü Afganistan'da yüzbinlerce insan savaşın acı sonuçlarını yaşıyor; tecavüze uğrayan kadınlar susmaya zorlanıyor, dışlanıyor; kurulan esir kamplarında yüzlerce insan her türlü tecrite maruz bırakılarak katledilmek isteniyor; aç kalan insanlar yüz kilo un karşılığında kız çocuklarını satıyorlar.**

Afganistan'ın ardından birçok ülkeyi daha hedef listesine alan ABD tüm saldırılarında aşağı yukarı aynı gerekçeleri ve demagojileri kullanmaktadır. Afganistan'da El Kaide güçlerinin "biyolojik ve kimyasal silah laboratuvarı" kurduğunu bahane ederek askeri kuvvetlerine takviye yapan ABD, tüm bunların ardından şimdi Irak saldırısını merkezine koymuş durumdadır.

Emperyalistlerin özellikle de ABD emperyalizminin 11 Eylül saldırılarının ardından geliştirdiği ve yoğunlaştırdığı silahlanma savaşının bir örneği de Pentagon'un kendi ağzıyla da açıkladığı yeniden yapılanma raporudur. Bu yeniden yapılanma "terörle mücadele" ihtiyacını karşılama amacını taşımaktadır. ABD Savunma Bakanı **Donald Rumsfeld** tarafından açıklanan bu yapılanma "vatan savunması" adı altında ABD'nin silahlanmasının yolunu açıyor ve ABD politikalarıyla uyumsuz olan; onun planlarını kabullenmeyen ülkeleri hedef alıyor. Yine bu yapılanma çerçevesinde bütçe içindeki en büyük pay silahlanmaya ayrılıyor. Bu arada dışarıya açılmanın yanı sıra ABD topraklarının savunmasını yönetecek olan yeni bir komuta kademesi oluşturuluyor. Bu oluşumun adı da

"Kuzey Komutanlığı" olacak. Anlaşılan o ki ABD tüm dünya halklarına yönelik olarak başlattığı katliam saldırılarının ardından kendisine yönelik gelişebilecek herhangi bir saldırı için güvenliğini almak istemektedir. ABD tüm bunları gerçekleştirmek için gerekçe olarak da "kimyasal ve biyolojik silahları var" ve "yeni terörist

Florida'da bulunan **Merkez Komutanlık** ise Mısır'dan Afganistan'a dek Güneybatı Asya ile ilgilenecek. **Pasifik Komutanlığı'nın** görev alanı Asya Pasifik bölgesi ve merkezi Hawaii'de. Merkezi Miami'de olan **Kuzey Komutanlığı** Karaipler ve Güney Afrika ile ilgilenecek. **Birleşik Kuvvet Komutanlığı** Atlantik'ten sorumlu.

lı itibarı ile askeri harcamalar 120 milyar dolar daha artacak 451 milyar dolar olacak.

ABD bir yandan kendi ülkesinde bu yönlü çalışmalarını yoğunlaştırırken 11 Eylül'ün ardından başka ülkelerde de askeri üslerini yoğunlaştırmış ve yeni anlaşmalarla politikalarını garanti altına almaya çalışmıştır. **Bu çerçevede Azerbaycan, Türkiye ve Gürcistan arasında hazırlanan anlaşma Türkiye'nin İsrail'le birlikte üslendiği ABD'nin çıkarlarını koruma rolünü Kafkasya'da bu iki ülke ile yapmaya hazırlanmıştır.** Bunun dışında ABD Başkanı Bush yaptığı her konuşmada savaş çığırıklığı yapmaktan da geri durmamaktadır. Ocak ayı içerisinde yaptığı bir konuşmada da Irak, İran ve Kuzey Kore'yi şer ek-seni olarak değerlendiren Bush "kimsenin kitle imha silahları ile ABD'yi tehdit etmesine izin vermeyeceğiz" diyerek yeni saldırılarının ipuçlarını vermektedir. Dünyanın en büyük nükleer silah üreticisi olan ABD, hedef tahtasındaki ülkeleri nükleer ve kimyasal silah üretmekle suçlamaktadır. Bu iddialarını Afganistan özgülünde de devam ettiren ABD, ele geçirilen El Kaide kamplarında Amerikan nükleer santrallerinin ve su tesislerinin şemalarının ele geçirildiği vb. yalan haberlerle desteklemektedir. El Kaide'nin yanı sıra bütün terör örgütlerinin peşinde olacaklarını iddia eden ABD yönetimi ayrıca başka birçok ülkeyi de "El Kaide kampları var", "Afganistan'dan kaçan militanlar oraya sığındı" diyerek hedef almıştır. Bu saldırıların amacını "ülkenin korunması ve ekonomik durgunluğun aşılması" olarak da açıklayan Bush ABD ekonomisinin içinde bulunduğu resesyonu da bu şekilde aşmayı planladıklarını ve bunun en büyük kararının da silah tekellerine olacağını ortaya koyuyor. Bush aynı konuşmasında son 20 yılın en büyük askeri harcamasını gerçekleştirdiklerini de itiraf ederek 48 milyar dolarlık artışı ifade etmiştir. Üstelik Şubat ayı içerisinde yapılan bir açıklamaya göre bu harcamalar tekrar %15 artırılmıştır.

Devamı sayfa 31'de

saldırıları gündemde" demagojilerini kullanmaktadır.

ABD savunması halen bir dizi komutanlık aracılığıyla yürütülüyor. Örneğin Kuzey Amerika Hava Savunma Komutanlığı vb. yeni yasa ile bu merkezler tek bir merkezde toplanacak. ABD Kuvvetleri uluslararası alanda beş komutanlık tarafından yönetiliyor. Merkezi Stuttgart'ta bulunan **Avrupa Komutanlığı'nın** görev alanı Avrupa, Ortadoğu ve Afrika. Merkezi

Geri kalan dört birleşik komutanlıkta uzay, özel operasyonlar, stratejik, nükleer olarak devam ediyor. Yine ABD'nin son dönem stratejileri ile ilgili hava ve deniz kuvvetleri komutanlıkları biraraya gelecek ABD'nin 2003 askeri bütçesini 379 milyar dolar olarak açıkladılar. Bu da geçtiğimiz yıla oranla 48 milyar dolarlık bir artışı ifade ediyor. Bu artış bütçede silahlanmaya ayrılan payın miktarını gösteriyor. Hazırlanan bu plana göre 2007 y-